

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Farseer_07-Psancem.pdb

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 7-Psancem

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER 7
PSANCEM
ROBIN HOBB
NÁVRAT®

THE FARSEER: Book 3
ASSASSIN'S QUEST Volume 2

1 Námezdní burza

Otroctví má v Chalcedských státech tradici a je ze značné části srdcem tamní ekonomie. Chalced'ané tvrdí, že hlavním zdrojem otrocké síly jsou vězni zajatí ve válce. Avšak značná část otroků, kteří utíkají do Šesti vévodství, vypráví příběhy o tom, jak byli zajati při pirátských nájezdech proti jejich rodným zemím. Oficiální stanovisko Chalcedu zní, že k takovým nájezdům nedochází, leč Chalced rovněž oficiálně popírá, že by zavíral oči před piráty operujícími z Trade Islands. Obě tvrzení si tak nahrávají do ruky.

Otroctví nebylo v Šesti vévodstvích nikdy obecně přijato. Mnohé z dřívějších hraničních konfliktů mezi Shoaksem a Chalcedskými státy měly spíše co do činění s problémem otroctví než s vlastními pohraničními liniemi. Rodiny v Shoaksu se odmítaly smířit s tím, že by vojáci zranění či zajatí ve válce měli být po celý zbytek života drženi jako otroci. Když Shoaks v nějaké bitvě prohrálo, takřka vzápětí

následoval zběsilý útok proti Chalcedským státům, aby byli zachráněni ti, kteří v první bitvě padli nepříteli do rukou. Tímhle způsobem Shoaks získalo do vlastnictví mnohá území, která si dříve nárokovaly Chalcedské státy. Mír mezi těmito dvěma regiony je vždycky nejistý. Chalced ustavičně vznáší stížnosti, že lidé z Shoaksu nejen ukrývají zběhlé otroky, ale povzbuzují k úniku též ostatní. Žádný vládce Šesti vévodství tuto skutečnost nikdy nepopřel.

Nyní jsem celým svým bytím dychtil dostat se k Veritymu, jenž se nacházel kdesi za Horským královstvím. Napřed jsem však musel projít přes celé území Farrow. Nečekal mě snadný úkol. Zatímco region podél Vinné řeky je poměrně přívětivý, čím dále člověk putuje od Vinné řeky, tím je okolní krajina vyprahlejší. Rozlohy orné půdy zde ustupují rozsáhlým lánům osetým lnem a konopím, ale za nimi se táhnou nesmírně rozlehlé a neobydlené prostory. Vnitrozemí vévodství Farrow, ač ne zrovna poušť, je jedna rovinatá, vyprahlá krajina, kterou využívají pouze kočovné kmeny, jež tudy ženou svá stáda na cestě za pící. Ale i ony toho zanechávají, když "zelené časy" roku skončí, aby se shromáždily v dočasných vesnicích podél řek či poblíž napajedel. Ve dnech, jež následovaly po mém útěku z Tradefordu, jsem si kladl otázku, proč se král Wielder vůbec obtěžoval podmanit si Farrow, nemluvě o tom, že z něj učinil jedno z Šesti vévodství. Věděl jsem, že se musím odpoutat od Vinné řeky a zamířit na jihozápad k městu Blue Lake, dostat se přes rozlehlé jezero a pak pokračovat podél Studené řeky až k úpatí hor. Nebyla to však cesta pro samotného člověka. A bez Nighteyese jsem byl přesně to. Ve vnitrozemí se nevyskytují žádná větší města, ačkoliv jsou zde jakási zárodečná městečka, která po celý rok vegetují poblíž některého z pramenů, jež jsou nahodile roztroušeny ve vnitrozemí. Většina z nich přežívá díky kupeckým karavanám, jejichž trasy vedou okolo. Neboť lidé od Modrého jezera a Vinné řeky mezi sebou udržují čilé obchodní styky, a toutéž cestou putuje zboží, ač pomalu, od horského lidu do Šesti vévodství. Bylo mi jasné, že se musím připojit k jedné z těchto karavan. Jenomže co je jasné, není vždycky snadné.

Když jsem nedávno vcházel do města Tradefordu, vypadal jsem jako ten nejubožejší z žebráků, jakého si lze představit. Opustil jsem ho vybraně oblečený, na jednom z nejlepších zvířat, jaká se kdy na Buckkeepu zrodila. Ale chvíli poté, co jsem se rozloučil s Arrowem, na mne začala doléhat tíživost mé situace. Měl jsem na sobě oděv, který jsem ukradl, a svoje kožené boty, svůj opasek a měšec, nůž a meč, k tomu ještě prsten a medailon na řetěze. V měsci už jsem neměl ani vindru, ačkoliv obsahoval nástroje na rozdělení ohně, kamenný brousek a pěknou sbírku jedů.

Vlci nejsou určeni k tomu, aby lovili sami. Tohle mi jednou řekl Nighteyes, a dřív než den skončil, byl jsem nucen uznat moudrost jeho výroku. Mé jídlo toho dne sestávalo z kořenů rýžovité lilie a trochy ořechů, které si nějaká veverka hromadila v až příliš nápadné skrýši. Byl bych si rád pochutnal na veverce, která mi seděla nad hlavou a láteřila, když jsem jí úkryt vybíral, ale neměl jsem prostředky na to, abych své přání proměnil ve skutečnost. A tak zatímco jsem kamenem roztloukal ořechy, uvědomil jsem si, jak mé iluze o sobě samém jedna po druhé odumřely.

Věřil jsem, že jsem soběstačný a chytrý chlapík. Byl jsem pyšný na své schopnosti úkladného vraha, rovněž jsem hluboce věřil, že, i když nejsem s to dostatečně ovládnout své vlohy k Umění, má magická síla se snadno vyrovná komukoli z Galenovy koterie. Jenomže stačilo odejmout mi štědrost krále Shrewda a lovecké schopnosti mého vlčího druha, odepřít mi Chadeovy tajné informace a intrikánské schopnosti, jakož i Verityho vedení ve věci Umění, a tu jsem spatřil muže v ukradených šatech, jak strádá kdesi na půli cesty mezi Buckkeepem a horami, jen s mizivými vyhlídkami na to, že se dostane blíže k některé z těchto lokalit.

Ačkoli tyto myšlenky byly s dostatek bezútěšné, ani náhodou nezmírňovaly naléhavost Verityho sugescí. Pojď za mnou. Měl snad v úmyslu vypálit mi ta slova do mysli tímto příkazem? O tom jsem pochyboval. Myslím, že mu šlo jen o to, aby mi zabránil zabít Regala, a tudíž i sebe. A přesto jsem nyní žil pod tlakem, jenž jiřil mé nitro jako hrot zapíchnutého šípů. Rovněž můj spánek se nakazil úzkostí, takže se mi často zdálo, jak jdu za Veritym. Ne že bych se vzdal svého záměru zabít Regala, snad dvanáctkrát za den jsem v mysli strojíl úklady a vynalézal způsoby, jak bych se vrátil do Tradefordu a dostal se mu na kobytku z nečekaného úhlu. Ale všechny tyto plány začínaly výhradou: "Až se dostanu za Veritym." Připadalo mi prostě nemyslitelné, že by něco mohlo mít vyšší prioritu.

Několik hladových dní proti proudu řeky od Tradefordu leží město jménem Landing. Ačkoliv není zas tak velké jako Tradeford, je to slušně osídlená plocha. Vyrábí se tam spousta kvalitní kůže nejen z kravských usní, ale i z tuhé vepřoviny houfně pěstovaných haragarů. Další klíčové odvětví zde tvoří hmčřství, jehož nádherné výrobky se zhotovují z bílého slinu, který se těží z břehů lemujících řeku. Hodně věcí, které by se jinde vyráběly ze dřeva či skla nebo kovu, se v Landingu vyrábí z kůže či hlíny. Nejen boty a rukavice, ale i klobouky a ostatní kusy oděvu jsou zde kožené, stejně jako křesla a dokonce stříšky a stěny stánků na tržištích. Ve výkladech obchodů jsem viděl mísy a svícný, ba i vědra vyrobená z nádherně glazované keramiky, to vše bylo popsáno či pomalováno stovkami stylů a barev. Nakonec jsem našel také malý bazar, kde člověk mohl prodat, cokoli měl na prodej, a nikdo se ho na nic moc nevyptával. Směnil jsem svůj nádherný oděv za volné kalhoty a pracovní halenu a k tomu ještě pár punčoch. Byl bych udělal lepší obchod, ale ten muž ukázal na několik zahnědlých skvrnek na manžetách, které by podle něj nešly dolů. A kamaše byly moc vytahané, jak mi špatně seděly. Mohl by je vyprat, ale přesto si nebyl jist, zda pak získají svůj původní tvar... Vzdal jsem to a spokojil se s koupí, kterou jsem udělal. Aspoň to byl oděv, který na sobě neměl vrah prchající z paláce krále Regala. V obchodě o kus dál na téže ulici jsem se rozloučil s prstenem, medailonem a řetězem výměnou za sedm stříbrňáků a sedm měďáků. Neblížilo se to sice poplatku za cestovné, abych se mohl připojit ke karavaně putující do hor, ale byla to nejlepší nabídka oproti předchozím šesti. Malá buclatá žena, která je ode mě koupila, se bázlivě natáhla a zatáhla mě lehce za rukáv, když už jsem se otáčel k odchodu. "Neptala bych se, sire, kdybych neviděla, že jste v zoufalé situaci," spustila váhavě. "A tak vás snažně prosím, neberte si moji nabídku jako urážku."

"Jakou?" zeptal jsem se. Čekal jsem, že ode mě bude chtít odkoupit meč. Už předtím jsem se však rozhodl, že se s ním nerozloučím. Nezískal bych za něj tolik peněz, aby mi stálo za to chodit beze zbraně. Plaše ukázala na mé ucho. "Vaše náušnice svobodného občana. Mám jistého zákazníka, který takové rarity sbírá. Jsem přesvědčena, že tato je od Butranského klanu. Nemám pravdu?" Ptala se tak váhavě, jako by čekala, že mohu každým okamžikem propadnout zuřivosti.

"To nevím," řekl jsem jí popravdě. "Byl to dárek od jednoho přítele. Není to věc, se kterou bych se rozloučil za trochu stříbra."

Lišácky se usmála a náhle nabyla větší jistoty. "Och, já přece vím, že mluvíme o zlaťácích za takovou věc. Neurázela bych vás nabídkou ve stříbrňácích."

"Zlaťáky?" zeptal jsem se nevěřicně. Pozvedl jsem ruku a dotkl se tretky ve svém uchu. "Za tohle?"

"Ovšemže," přisvědčila bez okolků v domněnii, že o nabídce uvažuji. "Vidím, že je to mistrovské dílo. Taková je pověst Butranského klanu. A je to vzácnost ještě z jednoho důvodu. Butranský klan uděluje svobodu otrokům, ale jen zřídka. To se ví i tak daleko od Chalcedu. Jakmile jednou muž či žena nosí butranské tetování, pak..."

Stačilo velmi málo a zabředla se mnou do dlouhé poučné debaty o chalcedském obchodě s otroky, o tetování otroků a prstenech svobodných občanů. Brzy vyšlo najevo, že chce Burrichovu náušnici nikoli pro nějakého zákazníka, ale pro sebe. Měla předka, který jako otrok získal svobodu. Stále vlastnila prsten svobodného občana, který mu darovali jeho bývalí majitelé jako viditelné znamení toho, že již není otrok. Vlastnictví takové náušnice, jež se správně shoduje se symbolem posledního klanu vytetovaném na otrokově lici, je jediný způsob, jak se bývalý otrok může svobodně pohybovat po Chalcedu, o opuštění země nemluvě. Pokud byly s otrokem problémy, lze to snadno poznat podle počtu tetování na tváři, jež vypovídá o sledu vlastníků. Taková "mapa" na tváři byla typická pro otroka, který byl prodáván po celém území Chalcedu, pro buřiče, jenž se nehodil nikam než na galéru nebo práci v dole. Přiměla mě, abych si náušnici sundal a pořádně se na ni podíval, na jakost řetízkového stříbra, jež utvářelo síť, v níž byl zachycen kámen, z něhož se s konečnou platností vyklubal safír. "Vidíte," vysvětlovala, "otrok musí nejen získat svobodu, ale do té doby si musí u svého pána vydělat i na takovou náušnici. Protože bez ní jeho svoboda není nic než jen prodloužená uzda. Nemůže nikam jít, aniž by ho nestavěly kontroly, nemůže přijmout žádnou svobodnou práci bez písemného souhlasu bývalého vlastníka. Bývalý vlastník už není více zodpovědný za jeho potravu či přístřeší, ale bývalý otrok nemá žádnou takovou svobodu vůči svému bývalému majiteli."

Bez váhání mi nabídla tři zlatky. Bylo to víc než poplatek za karavanu, mohl bych si koupit koně,

dobrého koně, a nejenom že se připojit ke karavaně, ale cestovat za ten obnos v náležitém pohodlí. Raději jsem její obchod opustil dříve, než se mě pokusila zvíkat vyšší nabídkou. Za měďák jsem si koupil bochník hrubého chleba a posadil se poblíž doků, abych se najedl. Hodně věcí mě přivádělo v úžas. Náušnice nejspíš patřila Burrichově babičce. Zmiňoval se o tom, že byla otrokyní, ale že se od toho života osvobodila. Přemýšlel jsem, co pro něho asi náušnice znamenala, že ji daroval mému otci, a co znamenala pro mého otce, že si ji ponechal. Věděla Patience něco z toho, když mi ji předávala? Jsem jenom člověk. Její nabídka ve zlatě mě uváděla v pokušení. Uvažoval jsem, že kdyby Burrich věděl, v jaké jsem situaci, řekl by mi, abych šel a prodal ji, že můj život a bezpečí jsou pro něj cennější než stříbrná náušnice se safírem. Mohl bych si pořídit koně, vyrazit do hor a najít Verityho, a umlčet to ustavičné hlodání jeho sugestivního povelu v mé mysli, bylo to jako svědění, jež jsem si nemohl poškrábat.

Hleděl jsem přes řeku do dále a konečně se zamyslel nad nesmírnou cestou, jež byla přede mnou. Odsud musím putovat takřka přes poušť, abych se dostal do Blue Lake. Neměl jsem tušení, jak se dostanu přes Modré jezero samotné. Na druhé straně, mezi horskými úpatími, se vinuly lesní stezky vzhůru do drsných oblastí Horského království. Musím jít do hlavního města Jhaampe a nějak získat kopii mapy, kterou používal Verity. Vycházela ze starých spisů z jhaampské knihovny, snad byl originál stále tam. Jedině ta by mě mohla zavést k Veritymu kamsi na neznámé území za Horským královstvím. Budu potřebovat každíčku minci a veškeré prostředky, které se mi podaří získat.

Ale navzdory tomu všemu jsem se rozhodl, že si náušnici ponechám. Ne kvůli tomu, co znamenala pro Burriche, ale pro to, jakého významu nabyla pro mě. Bylo to mé poslední fyzické pojítko s minulostí, s tím, kým jsem dříve býval, s mužem, který mě vychoval, ba i s otcem, který ji kdysi nosil. Bylo podivně těžké přimět se k tomu, o čem jsem věděl, že je to moudré. Zvedl jsem ruku a povolil malinkou pojistku, jež držela náušnici v uchu. Stále jsem měl u sebe ústřížky hedvábí, upomínku na mé přestrojení, a do toho nejmenšího jsem náušnici zabalil a vložil si ji do měšce u opasku,

Ta překupnice o ni jevila až příliš velký zájem a moc dobře si všimla jejího provedení. Kdyby se Regal rozhodl vyslat za mnou pátrače, náušnice by byla jednou z možností, jak mě popsat.

Potom jsem se procházel městem, naslouchal řečem lidí a snažil se zjistit vše, co jsem potřeboval vědět, ovšem bez kladení otázek. Okouněl jsem na tržišti a nečinně bloumal od stánku ke stánku. Vyčlenil jsem si štedrou sumu čtyř měďáků a utratil je za zdánlivě exotický přepych: sáček s bylinkami do čaje, sušené ovoce, zrcátko, malý kotlík na vaření a hrnek. U několika stánků s bylinami jsem se vyptával na elfí kůru, ale buďto ji neznali, nebo ji znali pod jiným názvem běžným ve Farrow. Říkal jsem si, že to nevadí, poněvadž jsem nepředpokládal, že mi bude zapotřebí jejích povzbudivých účinků. Jen jsem doufal, že mám pravdu. Místo toho jsem si zakoupil jakási pochybná semínka, prý od sluneční sukýnky, o nichž jsem byl ujištěn, že probudí člověka k plné bdělosti, ať je unavený sebevíc.

Jedna hadrářka mně za další dva měďáky dovolila prozkoumat náklad své káry. Našel jsem značně páchnoucí, ale použitelný plášť a nějaké kamaše, které slibovaly, že budou stejnou měrou svědivé jako teplé. Zbylé ústřížky žlutého hedvábí jsem s ní směnil za šátek a ona mi za mnoha škodolibých poznámek ukázala, jak si ho uvazovat kolem hlavy. Udělal jsem to jako předtím a svinul si plášť do rance, kam jsem zabalil i další věci, a pak jsem se vydal směrem na jatka ve východní části města.

S takovým puchem, jaký jsem poznal tam, jsem se dosud nikdy nesetkal. Byly tam ohrady, jedna vedle druhé, plné zvířat, učiněné hory hnoje, pach krve a vnitřností od jatečních kůlen a drsný zápach z koželužských kreditů. A jako by nápor na můj nos nestačil, vzduch byl rovněž naplněn řevem dobytka, kvičením haragarů, bzučením masařek a pokřiky lidí ženoucích zvířata z ohrady do ohrady nebo je vlekoucích na jatka. Ačkoliv jsem se obrnil, jak to jenom šlo, nedokázal jsem se distancovat od slepého utrpení a zděšení čekajících zvířat. Neměly jasné ponětí o tom, co je čeká, ale pach čerstvé krve a řev ostatních zvířat v některých z nich probouzely hrůzu, jež se vyrovnala mým pocitům, když jsem ležel natažený na podlaze hladomorny. Přesto jsem tam musel být, protože právě zde trasy karavan končily a v některých případech i začínaly. Lidé, kteří sem přihnali zvířata na prodej, se s největší pravděpodobností budou vracet zpátky. Většina bude kupovat další zboží, které povezu, aby nejeli naprázdno. Doufal jsem, že u někoho z nich se mi podaří získat nějakou práci, takže se dostanu do karavany putující alespoň k Modrému jezeru

Ale záhy jsem zjistil, že podobné naděje nechovám sám. V prostoru mezi dvěma krčmami, zrovna naproti jatečním ohradám, se nacházela námezdní burza pro lůzu. Někteří lidé tady shromáždění byli pastevci, kteří přihnali od Blue Lake své stádo, zdrželi se v Landingu, aby utratili výdělek, a nyní, bez peněz a daleko od domova, hledali způsob, jak se dostat zpátky. Pro některé z nich to byl ustálený životní styl honáků dobytka. Bylo tam rovněž několik mladíků, kteří zjevně prahli po dobrodružství a cestování a hledali šanci zařídit se sami pro sebe. A byli tam také ti, kteří evidentně patřili k městské spodině, lidé, kteří nemohli sehnat žádnou stálou práci či neměli povahu na to, aby žili na jednom místě moc dlouho. Dost dobře jsem nezapadal do žádné z těchto skupin, ale skončil jsem v řadě mezi honáky. Má historka zněla, že mi nedávno zemřela matka a odkázala své majetky mé starší sestře, která pro mě neměla využití. A tak jsem se vydal na cestu ke svému strýci, který žil za Modrým jezerem, ale došli mi peníze, ještě než jsem se dostal sem. Ne, nebyl jsem předtím honákem, ale byli jsme dost zámožní, abychom měli koně, dobytek a ovce, a já znal základy jejich obhospodařování, a jak někteří říkali, "měl jsem svůj způsob" zacházení s němými tvářemi.

Toho dne mě nenajali. Vzali jen několik lidí a většina pak nocovala přímo na místě, kde jsme po celý den stáli. Přišel mezi nás pekařův učeň s miskou zbytků pečiva a já se rozloučil s dalším měďákem, který jsem dal za protáhlý bochník tmavého chleba posetého semínky. Podělil jsem se o něj se statným chlapíkem, jemuž zpod šátku čouhaly světlé vlasy a padaly mu do tváře. Creece mi na oplátku nabídl trochu sušeného masa, doušek toho nejotřesnějšího vína, jaké jsem kdy okusil, a pěknou várku klepů. Byl to nepředstavitelný mluvka, jeden z těch lidí, kteří ke každému tématu zaujmou nanejvýš krajní postoj a se svými druhy nevedou rozhovory, ale spíše hádky. Jelikož já sám jsem měl jenom málo co říci, Creece k nám brzy přitáhl ostatní lidi do svárlivé debaty o současné politice ve Farrow. Kdosi zažehl ohýnek, spíše kvůli světlu než teplu, a mezi lidmi tu kolovalo několik láhví. Já si lehl naznak, pod hlavu jsem si dal ranec místo polštáře a předstíral jsem, že podřimuju, zatímco jsem naslouchal.

Žádná zmínka o rudých lodích, ani slovo o válce, která zuřila podél pobřeží. Náhle mi došlo, jak moc se těmito lidem musí protivit odvody daní na vojska k ochraně pobřeží, jež nikdy ani neviděli, na bitevní lodě, které se plavily oceánem, který si ani neuměli představit. Vyprahle pláň mezi Landingem a Blue Lake, to byl jejich oceán, a tito honáci byli námořníci, kteří ho brázdili. Šest vévodství nebylo svou povahou šest územních regionů spojených v jeden celek, ale byly královstvím jedině proto, že silná dynastie panovníků je všechna obehnila společnou hranicí a prohlásila je za království. Kdyby všechna pobřežní vévodství padla do rukou rudých lodí, těmito lidem by to moc neříkalo. Pořád by tu byl dobytek, který museli nahánět, odporné víno k pití, pořád by měli svou trávu a řeku a prašné ulice. Nevyhnutelně jsem si musel položit otázku, jaké jsme měli právo nutit tyto lidi, aby přispívali na válku tak daleko od svých domovů. Tilth a Farrow byly vojensky podrobeny a potom připojeny k vévodstvím, nepřišli za námi, aby žádali o vojenskou ochranu či obchodní výhody. Ne že by se jim nebylo dařilo, když byli osvobozeni od všech těch místních dobytkařů a získali nenasytné odbytiště pro své hovězí, kůži a lana. Kolik plachtoviny, kolik cívek dobrého konopného lana asi prodali, než se stali součástí Šesti vévodství? Ale přesto se zdálo, že se to zas tak moc nevyplácelo.

Už mě ty názory začínaly hodně unavovat. Jejich debata se ustavičně točila okolo stížností na zákaz obchodu s horaly. Už jsem se propadal do spánku, když tu mé uši zachytily slova "Pod'obaný muž". Otevřel jsem oči a mírně pozvedl hlavu.

Kdosi se o něm zmínil v tradiční souvislosti jakožto poslu pohromy, a posměšně dodal, že Hencilovy ovce ho asi viděly všechny, protože mu chcípaly v ohradě dřívě, než je ten nešťastník stačil prodat. Zamračil jsem se při pomýšlení na chorobu v tak těsné blízkosti, avšak další muž se zasmál a řekl, že král Regal vyhlásil, že spatřit Pod'obaného muže už neznačí smůlu, ale to největší dobrodiní, jaké může člověka potkat. "Kdybych toho starého žebráka uviděl, nezbledl bych a neutekl, ale čapnul bych ho a odvedl rovnou ke králi. Vypsal nabídku sto zlatáků pro každého, kdo mu dokáže z Bucku přivést Pod'obaného muže."

"To bylo padesát, jenom padesát zlatáků, a ne sto," přerušil ho jízlivě Creece. Mezitím se znovu napil z láhve. "Co je to za povídačku, sto zlatáků za šedivého starce!"

"Ne, je to sto zlatých jenom za něj, a dalších sto za vlkodlaka, jenž mu jde v patách. Dnes odpoledne jsem to znovu slyšel vyvolávat. Vplížili se do králova paláce v Tradefordu a s pomocí zvířecí magie

usmrtili několik jeho strážných. Měli rozsápaná hrdla, aby se vlk mohl napít krve. Právě po něm nyní nejvíc pasou. Je prý oblečený jako pán, povídali, má prsten a náhrdelník a stříbrnou tretku v uchu. Ve vlasech má bílý pruh po nějakém dřívějším střetu s naším králem a ve tváři jizvu a zlomený nos následkem téhož. Jo, a pěknou sečnou ránu po meči na paži, jak ho král vyučil tentokrát."

Pár mužů přitom polohlasně zamumlalo obdivem. I já se musel obdivovat Regalově nestydatosti, s jakou to tvrdil, zatímco jsem otočil hlavu a zabořil tvář do rance, předstíraje spánek. Klábosení pokračovalo: "Vypadá to, že má v krvi Moudrost, no ano, a je schopen proměnit se ve vlka, kdykoliv ho ozáří měsíc. Přes den spí a v noci slídí, tak je to. Říká se, že je to kletba proti králi, dílo té cizácké královny, kterou vyhnal z Bucku za to, že chtěla uzmout korunu. Pod'obaný muž, povídá se, je napůl duch, vyčarovaný z těla starého krále Shrewda její horalskou magií, a putuje po všech cestách a ulicích, kdekoli v Šesti vévodstvích, a kamkoliv zavítá, přináší nemoc, a má tvář jako sám starý král."

"Nesmysl, pitomost," řekl znechuceně Creece. Znovu si zavdal. Jenže některým z hloučku se tato divoká povídačka zalíbila a naklonili se blíže k vypravěči, šepem se dožadující, aby pokračoval.

"Inu, tak jsem si to vyslechl," pravil muž. "Že Pod'obaný muž je napůl duchem krále Shrewda a že nepozná klid, dokud i horská královna, která ho otrávila, nebude v hrobě."

"A když je Pod'obaný muž Shrewdův přízrak, tak proč za něj král Regal nabízí odměnu sto zlatých?" zeptal se jízlivě Creece.

"Ne jeho přízrak. Ale způli jeho duch. Ukradl králi půlku ducha, když umíral, a král Shrewd nepozná klid, dokud nebude Pod'obaný muž mrtev, aby se králův duch mohl zase spojit. A někteří říkají, tu ještě více ztlumil hlas, že Bastard nebyl důkladně usmrcen, že teď znovu chodí světem jako vlkodlak. On a Pod'obaný muž se chtějí pomstít králi Regalovi, aby svrhli trůn, který si Bastard nemůže uzurpovat. Byl totiž spolčen s královnou Vixen, že si ho vezme za muže a krále, jakmile se vypořádají se Shrewdem." Byla to noc na takové báčorky přímo stvořená. Mohutný oranžový měsíc zvolna plul nízko na obloze, zatímco vítr k nám přinášel žalostné bučení a dupání dobytka v ohradách, promísené s pachem hnijící krve a vyčimněných usní. Povrch měsíce čas od času zastínily plující potrhané mraky. Při vypravěčových slovech mne mrazilo v zádech, nejspíš z jiného důvodu, než by si myslel. Pořád jsem čekal, že do mě někdo šťouchne nohou nebo vykřikne: "Hej, podíváme se na něho trochu blíž." Nikdo to neudělal. Tón vypravěčova hlasu je sváděl spíše k tomu, aby pátrali po vlčích očích v přítmí noci, a ne po znaveném dělníkovi spícím v jejich středu. Nicméně srdce v hrudi se mi rozbušilo, když jsem se ohlédl ve svých stopách. Krejčí, u něhož jsem si vyměnil šaty, ten popis jistě pozná. Možná i žena, které ode mě chtěla tu náušnici. Ba i ta stará hadrářka, která mi pomohla uvázat šátek kolem hlavy. Někdo možná nebude chtít předstoupit, někdo se možná raději vyhne styku s královskými strážemi. Avšak někteří by to udělat mohli. Měl bych se raději zařídit tak, jako by se to chystali udělat všichni.

Vypravěč poté svoji báčorku ještě příkrášlil, když mluvil o nekalých Kettrickeniných ambicích a o tom, jak slehla se mnou, aby počala dítě, jehož bychom mohli využít, abychom uchvátili trůn. Když mluvil o Kettricken, v jeho hlase bylo znát opovržení, a nikdo se jeho slovům nepoškleboval. Ba i Creece po mém boku souhlasně mlčel, jako kdyby se o těch bizarních pletichách obecně vědělo. Mé nejhorší obavy se jen potvrdily, když Creece znenadání promluvil:

"Ty tady mluvíš, jako kdyby to všechno byla novina, ale všichni přece vědí, že její břicho nemá na svědomí Verity, ale ten Bastard načpělý Moudrostí. Kdyby Regal tu horskou děvku nebyl vyhnal, nakonec bychom v následnické linii měli někoho jako prince Piebalda."

Následovalo hluboké souhlasné mručení. Zavřel jsem oči a znovu zalehl, jako by mě to už nudilo, přičemž jsem doufal, že má nehybnost a spuštěná víčka zakryjí zuřivost, která mě hrozila pohltnout. Rukou jsem si pevněji utáhl šátek na vlasech. Co mohl mít Regal v úmyslu, že nechal rozhlásit tak ohavné pomluvy? Najisto jsem totiž věděl, že tento druh jedu musí pocházet od něho. Leč nebyl jsem si natolik jist svým hlasem, abych vznášel nějaké dotazy, ani jsem nechtěl působit dojmem, že nevím nic o tom, co bylo očividně všem známo. A tak jsem jen tiše ležel a s dychtivým zájmem naslouchal. Vyvodil jsem, že každý zde ví o tom, že Kettricken se mezitím vrátila do hor. Zanícené pohrdání, které pro ni měli, mi naznačilo, že je to poměrně čerstvá novina. Také se mumlalo cosi o tom, že uzavření horských průsmyků pro početné obchodníky z Tilthu a Farrow je dílem té "horské čarodějnice". Jeden muž si dokonce troufl říci, že když je nyní obchod s pobřežím zastaven, horalé v tom vidí šanci odříznout Farrow a Tilth a

přinutit je, aby přistoupily na jejich podmínky, jinak pozбудou všechny obchodní trasy. Další člověk vzápětí barvitě vylíčil, jak jedna obyčejná karavana v doprovodu mužů ze Šesti vévodství v Regalových vlastních barvách byla od horské hranice vrácena nazpět.

Mně ty řeči zněly evidentně hloupě. Horalé přece potřebovali obchodovat s Farrow a Tilthem. Obilí bylo pro horský lid důležitější než dříví a kožešiny z hor pro tyto obyvatele nížin. Právě volný obchodní styk se otevřeně uváděl jako důvod sňatku Kettricken a Verityho. I kdyby Kettricken byla uprchlá zpátky do hor, znal jsem ji dost dobře na to, abych si byl jist, že by nepodpořila žádné přerušení obchodu mezi jejím lidem a Šesti vévodstvími. K oběma skupinám ji vázalo silné pouto, dychtivá touha být Sacrifice ve službách všech. Jestli existoval zákaz obchodování, jak jsem slyšel, nepochyboval jsem o tom, že jeho původcem je Regal. Ale muži okolo mě reptali proti horské čarodějnici a její pomstě vůči králi.

Nepodněcoval snad Regal k válce s horaly? Nesnažil se tam vyslat ozbrojené oddíly pod pláštíkem eskorty počestných obchodníků? Byl to pošetilý nápad. Kdysi dávno byl můj otec vyslán do hor, aby s nimi formálně vymezil hranice a sjednal obchodní smlouvy, čímž ukončil dlouhé roky pohraničních šarváték a nájezdů. Tyto roky bojů poučily krále Shrewda, že nikdo nemá šanci uchvátit a udržet průsmyky Horského království silou. Bezděčně jsem tu myšlenku rozvíjel dále. Právě Regal byl tím, kdo navrhl Kettricken jako nevěstu pro Verityho. Odvedl všechnu dvořanskou práci, když se o ni ucházel namísto bratra. A potom, když se přiblížil čas svatby, pokusil se Verityho zabít, aby z princezny mohl učinit vlastní nevěstu. Nevyšlo mu to a jeho úklady a plány byly odhaleny jen nemnoha lidem. Šance získat princeznu Kettricken za ženu a nádavkem vše, co s ní souviselo, jako třeba horskou korunu, kterou by zdědila, mu proklouzla mezi prsty. Vzpomněl jsem si na rozhovor, který jsem kdysi vyslechl mezi Regalem a proradným Galenem. Podle všeho se domnívali, že Tilth a Farrow budou nejlépe zabezpečeny, kdyby dokázali ovládnout horské hřebeny a průsmyky, které měli v zádech. Nehodlal nyní Regal uchvátit silou to, co kdysi doufal získat sňatkem? Nemyslel si snad, že se mu podaří zburcovat tak silnou zášť vůči Kettricken, aby jeho stoupenci uvěřili, že vedou spravedlivou válku, že jde o trestnou výpravu proti horské čarodějnici, která drží v ruce klíč k obchodním trasám?

Regal, přemítal jsem, je schopen uvěřit všemu, čemu věřit chce. Zabředlý do divokých pitek, hlavu obestřenou kuřidlem, ano, nepochyboval jsem, že nyní svým divokým báčkorkám věří. Sto zlatých za Chadea a dalších sto za mě. Sám jsem věděl, co jsem v poslední době napáchal, abych si zasloužil takovou cenu za svou hlavu, avšak dychtivě jsem toužil vědět, co asi zosnoval Chade. Za všechny ty roky, co jsem strávil s Chadem, vždycky pracoval v anonymitě a utajení. Stále sice neměl jméno, ale jeho podobaná kůže a podobnost s jeho nevlastním bratrem už byly známy. To znamenalo, že někde byl někým viděn. Doufal jsem, že dnešní noci je na tom dobře a v bezpečí, ať je kdekoli. Jedna moje část zatoužila vrátit se zpátky, vrátit se do Bucku a najít ho. Jako bych mu zrovna já mohl nějak zajistit bezpečí.

Pojď za mnou.

Bez ohledu na to, co jsem toužil dělat, bez ohledu na to, co jsem cítil, jsem najisto věděl, že nejprve půjdu za Veritym. Sliboval jsem si to stále dokola, až se mi posléze podařilo upadnout do ostražitě dřímoty. Snil jsem, ale byly to mdlé sny, stěží dotčené Uměním, pohyblivé a proměnlivé, jakoby vydané napospas podzimním větrům. Má mysl jako by zachytila a smísila dohromady myšlenky snad na všechny osoby, které jsem postrádal. Zdálo se mi o Chadeovi, jak popíjí čaj s Patience a Lacey. Měl na sobě roucho z rudého hedvábí, zdobené hvězdnými motivy a střížené ve velmi starém stylu, šarmantně se přes šálek usmíval na obě ženy a vnášel smích i do očí Patience, ačkoli jinak vypadala podivně usouzená a znavená. Pak se mi zdálo o Molly, která vykukuje ze dveří chalupy, zatímco Burrich stál venku, přitahoval si ve větru kabát a říkal jí, ať se nebojí, že nebude dlouho pryč a že všechny těžší úkoly mohou počkat, až se vrátí, že by se měla držet uvnitř a dbát jedině o sebe. Zdálo se mi dokonce o Celerity, že našla skrýš v bájných Ledových jeskyních Hladového ledovce v Bearnsu a tam se ukrývala s vojsky, které ještě dokázala dát dohromady, a s mnoha svými lidmi, které válka s nájezdníky připravila o domovy. Zdálo se mi, že opatrovala Faith, která ležela v horečkách a s hnisající ranou v břiše po zásahu šípem. Nakonec jsem snil o šaškovi, jehož bílá tvář nabyla barvu slonoviny, seděl před krbem a zíral do plamenů. V jeho tváři už se nezračila žádná naděje a já cítil, že se nacházím v plamenech a hledím mu hluboko do očí. Kdesi nablízku, ale ne moc, bezútěšně plakala Kettricken. Sny v mé mysli poté

odezněly, a pak jsem snil o vlčích, jak loví a loví, štvou do úmoru jelena, ale byli to divocí vlci, a byl-li mezi nimi můj vlk, patřil k nim a ke mně již více ne.

Probudil jsem se s bolestí hlavy a strmitou šíjí od kamene, na němž jsem spal. Slunce na obzoru se teprve začínalo prodírat na nebesa, avšak já přesto vstal, šel jsem ke studni a nabral si vodu, abych se umyl a abych jí vypil, co se do mě vejde. Burrich mi kdysi řekl, že pití velkého množství vody je dobrý způsob, jak ošálit hlad. Byla to teorie, kterou jsem toho dne hodlal vyzkoušet. Naostřil jsem si nůž, že se oholím, ale pak jsem to zavrhl. Raději si co nejrychleji nechám zarůst jizvu vousy. Zdráhavě jsem se podrbal v hrubém porostu, který mi již lezl na nervy. Vrátil jsem se na místo, kde ostatní ještě spali.

Zrovna se začínali vrtět, když se objevil zavalitý mužik a zavřeštěl, že najme muže, jenž by mu pomohl přehnat ovce z jedné ohrady do druhé. Byla to jen práce na ráno, pokud vůbec, a většina mužů kroutila hlavami, protože chtěli zůstat na svých místech, kde mohli být najati jakožto honáci na cestu k Blue Lake. Muž skoro prosil a povídal, že musí ovce prohnat městskými ulicemi, takže je třeba to provést, ještě než začne každodenní ruch. Nakonec navrhl, že uhradí i snídani, a myslím právě proto jsem na něj kývl a šel s ním. Jmenoval se Damon a po celou cestu řečnil, rozhazoval rukama a zbytečně mi vysvětloval, jak přesně chce, aby se s jeho ovce zacházelo. Je to prý dobrý chov, moc dobrý chov, a on nechce, aby přišly k nějaké újmě nebo byly vyplašeny. Jen klidně, pomalu, takhle se ovce nejlépe přemísťují. Beze slova jsem přikyvoval jeho obavám a šel za ním až do ohrady na vzdáleném konci jateční ulice.

Brzy vyšlo najevo, proč měl takový strach o přesun svých ovcí. Další ohrada musela patřit nešťastnému Hencilovi. Několik ovcí v ní stále ještě bečelo, ale většina již ležela na zemi mrtvá nebo skomírala na úplavici. Zápach jejich choroby přidával další odporný podtón k ostatním pachům v ovzduší. Byli tam nějakí muži, kteří stahovali mrtvá zvířata, aby ze stáda zachránili, co se dá. Odvedli svou krvavou, špinavou práci a nechali mrtvolu stažených zvířat v ohradě spolu s těmi, jež byla v posledním tažení. Jakýmsi přišemným způsobem mi to připomnělo bojiště, když vítězové plení řady padlých. Odvrátil jsem od té podívané oči a pomohl Damonovi nahnat ovce.

Zkoušet to s Moudrostí na ovce je takřka ztráta času. Jsou v myšlenkách velmi roztěkané. Dokonce i ty, jež se jeví jako velmi klidné, pouze zapomněly, co si myslely. Ty nejhorší z nich jsou nanejvýš schopny nemírné ostražitosti a tuší zradu i v těch nejprostších úkonech. Jediný způsob, jak s nimi jednat, je ten, který uplatňují ovčáčí psi. Přesvědčit je, že se samy od sebe ubírají správným směrem, a povzbuzovat je v tom. Chvilí jsem se bavil představou, jak by asi Nighteyes naháněl a přemísťoval tyto chundelaté bloudy, avšak i pouhé mé pomyšlení na vlka několik z nich přimělo zastavit se a divoce se rozhlédnout kolem. Navrhl jsem jim, že by se měly vydat za ostatními, než se ztratí, a ony na chvíli ustrnuly, jako by tím návrhem byly překvapeny, načež se zařadily mezi zbytek stáda.

Damon mi udal obecný směr cesty a poskytl mi dlouhou hůl. Plahočil jsem se vzadu a po stranách stáda, běžel jsem a vzápětí oddychoval jako pes, zatímco Damon kráčel v čele a bránil ovcím, aby se na křižovatkách nekontrolované rozptylovaly. Zavedl nás do okrajové části města a tam jsme ovce nahnali do jedné ze zchátralých ohrad. V další ohradě se nacházel překrásný rudý býk a v další ještě šest koní. Jakmile jsme trochu popadli dech, Damon mi vysvětlil, že zítra se na tomhle místě bude seskupovat karavana jedoucí do Blue Lake. Koupil tyto ovce teprve včera a chtěl je odvést domů a připojit ke svému stádu. Zeptal jsem se ho, zda by k stádu během cesty k jezeru nepotřeboval další pomocnou ruku, a on mi věnoval zamyšlený pohled, ale žádnou odpověď.

Co se týče snídane, ukázal, že umí držet slovo. Dali jsme si ovesnou kaši a mléko, prostou stravu, která mi báječně chutnala. Obsloužila nás žena, jež bydlela v domě nedaleko jatečních ohrad a vydělávala si dohlížením na ohrazená zvířata, poskytováním stravy a občas i noclehu pro ty, kdo měli dobytek na starost. Jakmile jsme se najedli, Damon mi složitě vysvětlil, že sice ano, potřeboval by na cestu pomocníka navíc, možná i dva, ale podle střihu mého oděvu soudí, že vím jen málo o tomto druhu práce, o níž se ucházím. Toho rána mě vzal jen proto, že jsem byl jediný, kdo se zdál být doopravdy vzhůru a hotov k práci. Vypověděl jsem mu svůj příběh o bezcitné sestře a ujistil ho, že v zacházení s ovce, koňmi či dobytkem se vyznám. Po všemožném váhání a vytáčkách mě nakonec přijal. Jeho podmínky zněly, že mi poskytne jídlo na cestu a na jejím konci mi vyplatí deset stříbrných. Řekl mi, abych si zaběhl pro své věci a rozloučil se, do večera však mám být zpátky, jinak místo mě najme někoho jiného.

"Nemám si co přinést ani nikoho, s kým bych se rozloučil," sdělil jsem mu. Nebylo by moudré vracet se

zpátky do města, zvláště ne po tom, co jsem si včera v noci vyslechl. Nejraději bych, aby karavana vyrazila hned.

Okamžik vypadal šokované, ale pak si řekl, že se mu to docela hodí. "Dobrá, já si musím zařídit obojí, takže tě tu nechám, abys mi na ovce dohlédl. Budou potřebovat nanosit vodu, to byl jeden z důvodů, proč jsem je nechával v městských ohradách, mají tam totiž pumpu. Ale nelíbilo se mi, že byly tak blízko nemocných ovcí. Nanosíš jim vodu a já sem pošlu muže s károu sena. Hleď, abys je dobře nakrmil. Uvědom si, že podle toho, s jakou u mě začneš, poznám, jak nám to spolu půjde..." A tak pokračoval dál a dál a do nejmenších podrobností mne poučoval, jak si přeje, aby byly ovce napojeny, a kolik mám nadělat oddělených kupek krmiva, abych měl jistotu, že každé zvíře dostane svůj podíl. Myslím, že jsem to měl čekat, nevypadal jsem vůbec jako pastýř. Proto se mi zastesklo po Burrichovi a jeho příslovečném klidu, s jakým předpokládal, že znám svoji práci a odvedu ji dobře. Když už byl na odchodu, pojednou se otočil zpátky: "A tvé jméno, mládenče?" houkl na mě.

"Tom," řekl jsem po krátké chvilce zaváhání. Patience si kdysi vymyslela, že mi tak bude říkat, ještě než jsem přijal jméno FitzChivalry. Při té vzpomínce mi v hlavě vytanula věta, kterou po mně kdysi mrštil Regal: "Stačí se trochu poškrábat a objevíš psovoda řečeného Bezejmenný," ušklíbl se. Pochyboval jsem, že by o pastevci Tomovi smýšlel nějak víc.

Byla tam vyhloubená studna, ne moc blízko ohrad, a vědro na hodně dlouhém laně. Po vytrvalé dřině se mi nakonec podařilo naplnit žlab vodou. Vlastně jsem ho naplnil hned několikrát, než ovce svolily, aby zůstal plný. Tou dobou dorazil také povoz se senem a já pečlivě navršil čtyři samostatné hromady v rozích ohrady. Byl to další zoufalý úkol, neboť ovce se shromáždily a užiraly z každé hromady, ještě když jsem ji vršil. Teprve až všechny kusy kromě těch nejslabších byly nasyceny, mohl jsem konečně v každém rohu zřít kupku.

Odpoledne jsem si krátil dalším nošením vody. Žena mi pak dala k dispozici velký kotel, abych si ohřál vodu, a koutek v soukromí, kde bych si mohl z těla umýt tu nejhorší špínu. Má paže se uspokojivě hojila. Na smrtelné poranění to není tak zlé, říkal jsem si a doufal, že Chade se o mých přehmatech nikdy nedozví. Jak ten by se mi vysmál. Když jsem byl umytý, nanosil jsem ještě další vodu na ohřev, tentokrát abych si vypral oděv, který jsem pořídil u hadráčky. Přitom jsem zjistil, že můj nový šedý plášť je ve skutečnosti mnohem světlejší, než jsem si myslel. Všechny pachy jsem z něj sice nedostal, ale když jsem ho dal sušit, byl cítit mnohem více vlnou a méně předchozím vlastním.

Damon mi nenechal žádné prostředky na jídlo, ale žena mi nabídla, že mi dá najíst, když nanosím vodu býkům a koním, poněvadž tato práce ji za poslední čtyři dny už pěkně zmáhala. A tak jsem to udělal a vysloužil si večeri v podobě dušeného masa a několika sucharů a také džbánky piva, abych to všechno spláchl. Poté jsem zkontroloval ovce. Když jsem zjistil, že jsou všechny v klidu, ze zvyku jsem se podíval ještě na býka a koně. Stál jsem opřený o plot, pozoroval zvířata a ptal se sám sebe, jaké by to asi bylo, kdyby tohle byl celý můj život. Přitom jsem si uvědomil, že by to nebylo zas tak špatné, totiž za předpokladu, že by existovala žena jako Molly, která by na mne čekala, až se v noci vrátím domů. Jedna statná bílá klisna přišla ke mně, otřela mi nozdry o košili a chtěla podrbat. Polaskal jsem ji a dozvěděl se, že postrádá pihatou farmářskou děvečku, která jí nosila mrkev a nazývala ji svou Princeznou.

Říkal jsem si, jestli je vůbec někde někdo, kdo žije život, jež by sám chtěl. Možná že Nighteyes konečně ano. Opravdově jsem doufal, že tomu tak je. Přál jsem mu vše nejlepší, avšak ve své sobeckosti jsem doufal, že se mu po mně někdy zasteskne. Rozmrzele jsem si pomyslel, že možná právě proto se Verity nevrátil. Možná už měl plné zuby všeho toho rozruchu okolo korun a trůnů a užíval si naplno svobody. Ale hned, jak mě to napadlo, už jsem věděl, že to není pravda. On takový není. Odešel do hor, aby shromáždil Elderlingy nám všem na pomoc. A kdyby mu tento záměr nevyšel, pak by jistě vymyslel něco jiného. A ať už to bylo cokoli, volal mě k sobě, abych mu s tím pomohl.

2 Pastýřem

Chade Fallstar, poradce krále Shrewda, byl oddaným sluhou trůnu Farseerů. Během let, co sloužil králi Shrewdovi, o něm věděli jen nemnozí. To mu nikterak nevadilo, protože to nebyl muž, který by usiloval o slávu. Spíše byl oddán vládě Farseerů a tato loajalita převažovala nad jeho věrností k sobě samému či

jakýmikoli jinými problémy, jež většina lidí má. Svoji přísahu vůči královské rodině bral nesmírně vážně. Po odchodu krále Shrewda zůstal své přísaze věrný, aby dohlédl na to, že koruna poputuje tou správnou následnickou linií. A jedině z tohoto důvodu se po něm pátralo jako po psanci, neboť otevřeně zpochybňoval Regalův nárok na titul krále Šesti vévodství. V dopisech, které zaslal každému z vévodů i princů Regalovi, se po letech mlčení odhalil a prohlásil se za oddaného stoupence krále Verityho, přísahaje, že žádného jiného následovat nebude, dokud neobdrží důkaz o králově smrti. Princ Regal ho prohlásil za buřiče a velezrádce a vypsal odměnu za jeho dopadení či smrt. Chade Fallstar mu unikal s pomocí mnoha chytrých lstí a nadále podněcoval pobřežní vévody k víře, že jejich král není mrtev a že se vrátí, aby je přivedl k vítězství nad rudými loděmi. Zbaveni jakékoliv pomoci ze strany "krále" Regala, mnozí z nižších šlechticů se k těmto zvěstem upnuli. Začaly se o tom zpívat písně, a dokonce i prostí lidé s nadějí říkali, že jejich Uměním nadaný král se vrátí, aby je zachránil, a v jeho patách dorazí legendární Elderlingové.

Koncem odpoledne se začali shromažďovat lidé, kteří měli jet s karavanou. Býk a koně patřili jedné ženě. Přijela s manželem ve voze taženém párem volů. Rozdělili si svůj oheň, uvařili si své jídlo, a vůbec se zdálo, že si stačí sami. Můj nový pán se vrátil o něco později, poněkud podnapilý, a poučil oči na ovce, aby se přesvědčil, zda jsem je dobře nakrmil a napojil. Přijel na káře s vysokými koly, tažené statným poníkem, kterého mi neprodleně svěřil do péče. Mezitím najal dalšího muže, povídal, nějakého Creeceho. Mám ho vyhlížet, až dorazí, a ukázat mu, kde jsou ovce. Potom zmizel v jednom pokoji, aby se prospal. Povzdychl jsem si při pomyšlení na dlouhou cestu ve společnosti upovídaného Creeceho s těmi jeho úmornými řečmi, ale nestěžoval jsem si. Místo toho jsem se jal zaopatřovat poníka, povolnou klisničku jménem Drum.

Jako další přijela společnost trochu veselejšího rázu. Byla to skupina loutkářů s vesele pomalovaným vozem taženým spřežením strakatých koní. Na jedné straně vozu bylo okno, jež bylo možno spustit pro potřeby představení, a plátěná stříška, která se dala vyrolovat nad pódium, když používali větší loutky. Mistr loutkář se jmenoval Dell. Měl k sobě tři učedníky a jednoho tovaryše, jakož i pěvkyni, která se ke skupině připojila na cestu. Nerozdělali si vlastní oheň, ale místo toho oživili ženinu malou domácnost písněmi, klapáním loutek a množstvím džbánek piva.

Jako další přijeli dva kočí se dvěma povozy, jež byly naloženy pečlivě zabalenou keramikou, a pak vedoucí karavany a její čtyři pomocníci. Tak tohle byli ti, kteří nás měli vést, a nejen to. Už pohled na jejich vůdkyni vzbuzoval důvěru. Madge byla statná žena s břidlicově šedými vlasy, jež měla ovinuty koženou stužkou s korálky, aby jí nepadaly do obličeje. Dva z jejích pomocníků vypadali jako dcera a syn. Znali vodní prameny, čisté i špinavé, měli nás chránit před bandity, vezli s sebou jídlo a vodu navíc a byli dohodnuti s nomády, přes jejichž pastviny jsme se měli ubírat. To poslední bylo stejně důležité jako cokoli jiného, protože kočovníci neměli moc v lásce ty, kteří přes jejich území procházeli a jejichž zvířata spásala píci, kterou sami potřebovali pro svá vlastní stáda. Madge si nás toho večera svolala dohromady, aby nám to vše sdělila, a zároveň připomněla, že udrží pořádek i ve skupině. Nebude se trpět žádné zlodějství nebo výtržnosti, zvolené tempo bude takové, aby mu stačili všichni, vedoucí karavany sjedná všechny dohody u napajedel i s nomády a všichni musí souhlasit, že budou respektovat rozhodnutí vedoucí karavany jako zákon. Zamumlal jsem svůj souhlas spolu s ostatními. Madge a její pomocník poté překontrolovali povozy, aby měli jistotu, že každý vyhovuje cestě, že zvířata ve spřeženích jsou zdravá a že je dostatek zásob vody a potravin pro případ nouze. Měli jsme jet křížem krážem od napajedla k napajedlu. Ve voze Madge se nacházelo několik dubových soudků na vodu, ale ona trvala na tom, aby i každý jednotlivý vůz se spřežením vezl něco pro svou vlastní potřebu.

Se západem slunce dorazil Creece, ale až poté co se Damon znovu odebral na pokoj a do postele. Poslušně jsem mu ukázal ovce a pak jsem poslouchal jeho reptání, že nám Damon nezajistil na noc pokoj. Byla jasná, teplá noc a vanul pouze mírný vánek, takže jsem neviděl důvod, abych si stěžoval. Neřekl jsem mu to, ale nechal jsem ho při mumlání a reptání, až ho to samotného unavilo. Uložil jsem se hned před ovčí ohradou, abych byl na stráži, kdyby se přiblížil nějaký dravec, ale Creece odkráčel pryč, aby obtěžoval loutkáře se svou tvrdošíjnou povahou a četnými názory.

Nevím, jak dlouho jsem doopravdy spal. Mé sny se dělily jako záclony zmítané větrem. Tu mě vyrušil

hlas šeptající moje jméno. Zdálo se, že přichází z veliké dálky, ale já mu naslouchal, byl jsem k tomu neúprosně nucen, jako bych byl přivolán nějakým kouzlem. Jako zbloudilý mol jsem si náhle uvědomil přítomnost plamenů svíček a byl jsem k nim přitažen. Na hrubém dřevěném stole hořely jasně čtyři svíce a jejich sladké vůně se mísily v ovzduší. Dvě vysoké voskovice vydávaly vůni vavřínu. Před nimi hořely dvě menší svíce a šířily kolem sladkou vůni jara. Fialky, pomyslel jsem si, a ještě něco. Skláněla se nad nimi nějaká žena a zhluboka vdechovala stoupající aroma. Oči měla zavřené, tvář orosenou potem.

Molly. Znovu vyřkla mé jméno:

"Fitzi, Fitzi. Jak jsi jen mohl zemřít a takhle mě tu nechat? Tak to nemělo být, tys měl za mnou přijít, tys mne měl najít, abych ti mohla odpustit. To tys mi měl zapálit tyhle svíčky. Neměla jsem na to být sama." Její slova náhle přerušil mohutný vzdech, jako by ji sevřela bolest a ona ji v návalu strachu úporně potlačila. "To bude v pořádku," zašeptala Molly sama k sobě. "To bude v pořádku. Má to tak být. Myslím."

Dokonce i ve snu navozeném Uměním se mi zastavilo srdce. Shlížel jsem na Molly, jež stála u krbu v jakési malé chatrči. Venku řádila podzimní bouře. Držela se okraje stolu a napůl se nad ním hrbila, napůl skláněla. Měla na sobě jen noční košili a zplihlé vlasy se jí leskly potem. A jak jsem zděšeně přihlížel, znovu se zajímavě nadechla a pak vykřikla, nebyl to skutečný výkřik, ale jakési slabé zaúpění, jako by na víc neměla síly. Po minutě se trochu narovнала a zlehka si položila ruce shora na břicho. Z té velikosti mě obestřely mrákoty. Bylo tak nafouklé, vypadala jako těhotná.

Ona byla těhotná.

Kdyby bylo možné pozbyt ve spánku vědomí, myslím, že bych ho pozbyl. Místo toho má mysl náhle zavířila, znovu hodnotíc každé slovo, které mi řekla, když jsme se rozcházeli, znovu vzpomínajíc na den, kdy se mě zeptala, co bych dělal, kdyby čekala mé dítě. Právě o tom dítěti mluvila, to kvůli němu mne opustila, to jeho kladla ve svém životě nade vše ostatní. Žádný další muž. Naše dítě. Odešla, aby zachránila naše dítě. A neřekla mi to, protože se bála, že bych s ní nešel. Raději se neptat než se zeptat a být odmítnuta.

A měla pravdu. Nešel bych. Dělo se toho na Buckkeepu tolik, až příliš na mne doléhaly povinnosti vůči králi. Měla pravdu, když mě opustila. Taková už byla Molly, jež ponechala na svém rozhodnutí, že odejde a postaví se tomu sama. Bylo to pošetilé, ale pro ni natolik typické, že jsem ji chtěl obejmout. Chtěl jsem jí zatrást.

Vtom se znovu chytla stolu, vypoulila oči a pozbyla hlas, zmítána prudkou silou.

Byla sama. Věřila, že jsem mrtev. A na dítě byla sama, tam kdesi v té malinké, větru vystavené chýši. Zašmátral jsem po ní a křikl: Molly, Molly, jenomže ona teď byla soustředěná dovnitř sebe sama, naslouchajíc pouze vlastnímu tělu. Náhle jsem pochopil Verityho beznaděj, kterou zažíval, když nemohl upoutat můj vnitřní sluch a zoufale ke mně potřeboval dosáhnout.

Dveře se najednou rozlétly a do chýše zavál prudký vítr a s ním sprcha studeného deště. Zadýchaná Molly zvedla oči a pohlédla na dveře. "Burrichi?" zavolala, sotva popadajíc dech. Hlas měla plný naděje. A znovu jsem strnul údivem, avšak vzápětí už jsem tonul v přívalu její vděčnosti a úlevy, když jeho osmahlá tvář pojednou vykoukla zpoza dveřní zárubně. "To jsem jen já. Prosáklý na kost. Nemohl jsem ti sehnat žádná sušená jablka, ať jsem nabízel cokoli. Městské sklady zejí prázdnotou. Jenom doufám, že mouka nezvlhla. Byl bych se vrátil dříve, ale ta bouře..." Mezitímco mluvil, vešel dovnitř, muž vracející se domů z města, tašku přes rameno. Po tváři mu stékala voda a kapala mu z pláště.

"Je čas, už je to tady," sdělila mu horečně Molly.

Jakmile zavřel dveře a dal je na petlici, Burrich upustil tašku. "Co?" zeptal se, zatímco si stíral vodu z víček a odhrnoval vlasy z obličeje.

"Dítě je na cestě." Její hlas nyní zněl podivně klidně.

Na okamžik na ni nepřítomně pohlédl. Potom rázně řekl: "Kdepak. Počítali jsme, ty jsi počítala. Nemůže to přece být už teď." Vtom takřka hněvivě spustil, jak se zoufale snažil mít pravdu: "Ještě patnáct dní, možná déle. Ta porodní bába, dnes jsem s ní mluvil a všechno dojednal, povídala, že se na tebe přijde za pár dní podívat..."

Jeho slova umlkla, jak se Molly znovu chytla okraje stolu. Napětím stáhla rty a odhalila zuby. Burrich zůstal stát jako opařený. Zbledl tak, jak jsem to u něj ještě nikdy neviděl. "Mám se vrátit do vesnice a

přivést ji?" zeptal se chabým hlasem.

Bylo slyšet zvuk vody pleskající o hrubou podlahu. Po předlouhé chvíli Molly popadla dech: "Myslím, že to ještě není ono."

On pořád stál jako zkoprnělý a z pláště mu kapala voda na zem. Nešel dále do místnosti, jen tiše stál, jako by čelil nevyzpytatelnému zvířeti. "Neměla by sis lehnout?" zeptal se nejistě.

"To jsem zkoušela. Ale moc to bolí, když si lehnu a dostaví se bolest. Nutí mě to křičet."

Přikyvoval jako loutka. "Pak bys myslím měla stát. No samozřejmě." Stále se nehýbal.

Prosebně k němu vzhledla. "Nemůže to být tak odlišné," vzdychla. "Oproti hřiběti nebo teleti..."

Vytřeštil oči, takže jsem mohl vidět celé bělmo kolem. Mlčky, zarputile zavrtěl hlavou.

"Ale Burrichi... nikdo jiný mi nepomůže. A já..." Její slova náhle přešla jakýsi výkřik. Předklonila se nad stůl a nohy se jí podlomily, takže čelem spočinula na jeho okraji. Vyдалa hluboký zvuk, plný strachu i bolesti.

Její strach pronikl až do něj. Malinko trhl hlavou, jako kdyby se probouzel. "Ne. Máš pravdu. Nemůže to být tak odlišné. To nemůže. Dělal jsem to stokrát předtím. Je tu úplně to samé, tím jsem si zcela jistý.

V pořádku. A teď. Podíváme se na to. Bude to dobré, jen mi dovol... uch." Serval si z těla plášť a nechal ho klesnout na podlahu. Spěšně si odhrnul mokré vlasy z tváře, pak poklekl vedle ní. "Budu se tě dotýkat," upozornil ji a já viděl, jak její sklopená hlava sebou mírně cukla na znamení souhlasu.

Pak jí na břicho sáhly jeho jisté ruce, jemně, ale důkladně je poklepávaly, jak jsem ho to vídal dělat, když se nějaké klisně přitížilo a on to chtěl uspišit. "Už to nebude dlouho trvat, už moc ne," sdělil jí. "Už je to opravdu na cestě." Pojednou nabyl sebevědomí a já cítil, jak Molly z tónu jeho hlasu čerpá odvalu. Když se dostavil další stah, přidržel ji rukama. "To je dobře, tak to má být." Tatáž slova útěchy jsem ho slyšel říkat snad stokrát ve stájích na Buckkeepu. Mezi návaly bolesti ji podpíral rukama a celou tu dobu tiše hovořil, říkal jí, že je jeho hodné děvče, jeho statečné děvče, jeho krásné děvče, které porodí krásné dítě. Pochybují, že kdokoli z nich vnímal význam toho, co říkal. Byl to pouze tón jeho hlasu. Jednou vstal, vzal pokrývku a rozložil ji na podlaze vedle sebe. Když jí nadzvedl noční košili, aby nepřekážela v cestě, nezajímal se rozpaky, ale jen tiše hovořil a povzbuzoval ji, zatímco Molly se držela okraje stolu. Mohl jsem vidět její vlnící se svaly, a potom najednou vykřikla a Burrich říkal: "Pokračuj, pokračuj, no vidíš, no vidíš, pokračuj, to je ono, a copak to tu máme, kdo je to?"

Pak už držel dítě v rukou, hlavičku v jedné mozočnaté dlani, zatímco druhou podpíral malinké zkroucené tělíčko. Tu se Burrich znenadání posadil na podlahu, vypadaje užasle, jako kdyby nikdy předtím neviděl něčí narození. Podle ženských řečí, které jsem slýchal, jsem očekával hodiny úporného křiku a kaluže krve. Ale na děťátku byla jenom trocha krve, jak tak hledělo na Burrichovy dvěma klidnými modrými očima. Šedivá šňůra vinoucí se od jeho břicha se zdála být veliká a tlustá v porovnání s jeho malinkými ručkami a nožkami. Vše bylo zticha, až na oddychující Molly.

A pak: "Je chlapeček v pořádku?" zeptala se Molly. Hlas se jí chvěl. "Něco se děje? Pročpak nepláče?" "Je krásná," hlesl tiše Burrich. "Je překrásná. A když je tak krásná, proč by měla plakat?" Dlouhou chvíli mlčel jako přikovaný. Nakonec ji zdráhavě odložil na houni a otočil její cíp, aby ji zakryl. "Máš tady ještě něco na práci, děvče, dřív než to tu skončíme," řekl Molly drsně.

Ovšem zanedlouho již měl Molly pěkně usazenou v křesle u ohně, kolem ní houni, aby nenastydla. Na chvíli znejistěl, potom příručním nožem odřízl pupeční šňůru, zabalil dítě do čistého plátna a podal ho Molly. Molly ji okamžitě rozbalila. A zatímco Burrich poklízěl místnost, Molly ji kousek po kousíčku zkoumala, hlasitě se obdivovala jejím hladkým černým vláskům, malinkatým prstíčkům na rukou a nohou, nádherným nehtíkům a křehoučkým ouškům. Poté si přišel na své i Burrich, jenž si vzal dítě do náručí a otočil se zády, aby se Molly mohla převléci do noční košile neprosáklé potem. Zkoumal ji s dychtivostí, s jakou jsem ho nikdy neviděl věnovat se nějakému hřiběti nebo štěněti. "Budeš mít Chivalryho obočí," řekl tiše děťátku. Usmál se na ni a prstem se dotkl jejího líčka. Holčička otočila hlavu za jeho prstem.

Když se Molly vrátila do sedačky u ohně, podal jí dítě nazpět, ale příkrčil se k podlaze vedle křesla, zatímco Molly přiložila dítě k hrudi. Dítě potřebovalo několik pokusů, než ústy našlo a udrželo bradavku, ale když se konečně přisálo, Burrich vydal takový povzdech, až jsem poznal, jak mezitím zadržoval dech ze strachu, že Molly nebude kojit. Molly měla oči pouze pro dítě, ale já si všiml, jak Burrich zvedl ruce, aby si protřel tvář a oči, a jak se ty ruce chvěly. Usmál se, že jsem to u něj jaktěživ neviděl.

Molly k němu zvedla svůj upřený zrak, tvář jako sluníčko. "Udělal bys mi šálek čaje, prosím?" zeptala se tiše. Burrich přikývl, usmívaje se jako prost'áček.

Ze svých snů jsem vybědl hodiny před úsvitem, zprvu ani nevěda, kdy jsem přešel ze své zahloubanosti do stavu bdělosti. Uvědomil jsem si, že mám oči otevřené a zírám na měsíc. Bylo by nemožné popsat mé pocity v těchto okamžicích. Ale mé myšlenky pozvolna nabývaly tvar a já pochopil předešlé sny navozené Uměním, které jsem měl o Burrichovi. Hodně to vysvětlovalo. Viděl jsem ho očima Molly. Byl tam - po celou tu dobu - společně s Molly a staral se o ni. To ona byla tou přítelkyní, které odešel vypomáhat, ženou, které by se doma hodila mužská síla. Byl tam s ní, zatímco já byl tak sám. Pociťil jsem náhlý přívál hněvu, že za mnou nepřišel a neřekl mi, že ona čeká moje dítě. Hněv však rychle pohasl, když jsem si uvědomil, že to možná zkoušel. Onoho dne ho něco přimělo jít zpátky do srubu. Znovu jsem se zamyslel, co si asi říkal, když ho našel opuštěný. Že se nejhorší z jeho obav naplnily? Že jsem zdivočel, že už se nikdy nevrátím?

Jenže já se vrátím. Jako když se rozletí dveře, najednou jsem pochopil, že to můžu udělat. Nic vpravdě nestálo mezi Molly a mnou. V jejím životě nebyl žádný další muž, pouze naše dítě. Tu jsem se sám pro sebe pousmál. Nedovolím, aby tak nicotná věc jako moje smrt vstoupila mezi nás. Co byla smrt v porovnání s účastí na životě dítěte? Půjdu za ní a vše jí vysvětlím, řeknu jí tentokrát všechno a ona konečně pochopí a odpustí mi, poněvadž mezi námi už nikdy nebudou žádná další tajemství.

Neváhal jsem ani chvíli. Ve tmě jsem se posadil, popadl ranec, který jsem používal jako polštář, a vyrazil. Dolů po proudu řeky to bude snazší než vzhůru. Měl jsem několik stříbrňáků, nějak se dostanu na loď, a až mi dojdou, plavbu si odpracuji. Vinná řeka je líná řeka, ale až budu za Turlake, Jelení řeka mě požene svým silným proudem kupředu. Byl jsem na cestě zpátky. Domů, za Molly a za naší dcerkou. Pojď za mnou.

Zastavil jsem se. To nebylo Verityho Umění určené mně. Věděl jsem to. Tohle pocházelo z mého nitra, byl to cejch vypálený tím náhlým a mocným vzplanutím Umění. Byl jsem si jist, že kdyby Verity věděl, proč musím domů, řekl by mi, abych si pospíšil, abych se kvůli němu neznepokojoval, že bude v pořádku. Všechno bude dobré. Musel jsem jen vytrvat v chůzi.

Jeden krok za druhým po měsícem ozářené cestě. S každým došlápnutím, s každým úderem srdce jsem v mysli slyšel slova: Pojď za mnou. Pojď za mnou. Já nemohu, prosil jsem, vzpíral se jim. Pokračoval jsem v chůzi. Snažil jsem se myslet pouze na Molly, na svoji malinkou dcerušku. Bude potřebovat jméno. Pojmenuje ji Molly dřív, než tam dorazím?

Pojď za mnou.

Budeme se muset hnedle vzít. Najít nějakého místního svědka v nějaké malé vísce. Burrich se zaručí, že jsem nalezenec, neznámého původu, jež by si svědek musel jinak pamatovat. Řeknu, že se jmenuji Newboy. Divné jméno, pravda, ale už jsem slyšel divnější a dokázal bych s ním žít po zbytek svého života. Jména, kdysi tak důležitá, pro mě již nehrála roli. Mohli by mi klidně říkat Koňský hnůj, jen kdybych mohl žít s Molly a se svou dcerou.

Pojď za mnou.

Budu si muset sehnat nějakou práci, jakoukoli. Najednou jsem se rozhodl, že stříbrňáky v měšci jsou moc důležité na to, abych je utratil, a že si celou plavbu domů budu muset odpracovat. A až budu tam, čím si budu vydělávat na živobytí? K čemu se hodím? Vztekla jsem tu myšlenku zapudil. Něco si najdu, přijdu na nějaký způsob. Budu dobrým manželem, dobrým otcem. Nebudou mít žádnou nouzi.

Pojď za mnou.

Můj krok postupně zpomalil. Nyní jsem stál na malé vyvýšenině a shlížel na cestu před sebou. Dole v porůžném městě stále hořela světla. Musel jsem tam sejít a najít si nějakou pramici mířící po řece dolů, kde by byli ochotni najmout neznámého pomocníka. To bylo vše. Jen vytrvat v chůzi.

Tehdy jsem nechápal, proč to nejde. Udělal jsem krok, zakopl jsem, svět se se mnou zapotácel a já šel v mdlobách do kolen. Nemohl jsem jít zpět. Musel jsem jít dál, za Veritym. Stále to nechápu, takže to neumím vysvětlit. Klečel jsem na návrší, shlížel na město dole a jasně si uvědomoval, co toužím celým svým srdcem udělat. A nemohl jsem. Nic mě nezadržovalo, žádný muž nezvedl ruku nebo meč a nepřikázal mi, abych se obrátil zpátky. Jen slabounký hlas v mé mysli, jenž na mě vytrvale dorážel: Pojď za mnou, pojď za mnou, pojď za mnou.

A já nemohl jinak.

Nemohl jsem přikázat svému srdci, aby přestalo bít. Nemohl jsem přestat dýchat a zemřít. A nemohl jsem ignorovat to volání. Stál jsem sám uprostřed noci, přidušen a lapen do osidel vůle jiného muže. Jedna má chladnokrevná část mi říkala: Aha, no vidíš, tak takhle je to i s nimi. S Willem a se zbytkem koterie, Galen jim vtiskl Uměním, aby byli loajální vůči Regalovi. Neprimělo je to zapomenout, že měli ještě jiného krále, neprimělo je to ani věřit, že to, co dělají, je správné. Prostě už neměli na vybranou. A když se to vezme o generaci zpět, bylo to hodně podobné i s Galenem, který byl přinucen k podobně fanatické věrnosti vůči mému otci. Verity mi řekl, že loajalita mu byla vtištěna Uměním, udělal to Chivalry, když ještě byli skoro chlapi. Udělal to v náhlém vzteku následkem nějaké krutosti, již Galen provedl Veritymu. Čin staršího bratra, který se pomstil na někom, kdo byl podlý vůči mladšímu bratrovi. Udělal to Galenovi ve vzteku a nevědomosti, aniž by doopravdy věděl, že je něco takového možné. Verity říkal, že Chivalry toho litoval a že by to byl odčinil, jenom kdyby věděl jak. Uvědomil si Galen někdy, co mu to udělal? Nevysvětlovalo to snad jeho fanatickou nenávist vůči mně, nepřenesl tím na syna svůj hněv, který si nemohl dovolit projevit vůči Chivalrymu, mému otci?

Zkoušel jsem se postavit na nohy a upadl jsem. Zvolna jsem se sesul do prachu vprostřed měsícem ozářené silnice a jen tam beznadějně seděl. Bylo mi to jedno. Nic z toho ne-

hrálo roli, pouze to, že tam někde byla má paní a mé dítě, a já se k nim nemohl dostat. Nemohl jsem za nimi jít o nic víc než vyšplhat na noční oblohu a sundat z ní měsíc. Zíral jsem na řeku v dáli, jak se temně leskne ve světle měsíce, zvlněná jako černá bridlice. Řeka, která mě mohla zanést domů, ale nezanese. Protože i má zarputilá vůle nestačila na to, aby zrušila ten příkaz v mé mysli. Vzhlédl jsem k měsíci:

"Burrichi," zaprosil jsem nahlas, jako kdyby mě mohl slyšet. "Och, postarej se o ně, ať se jim nic nestane, hlídej je, jako kdyby byly tvé vlastní. Dokud za nimi nebudu moci přijít."

Nevzpomínám si, jak jsem se dostal k jatečním ohradám, ani jak jsem se uložil k spánku. Ale přišlo ráno, a když jsem otevřel oči, byl jsem právě tam. Ležel jsem naznak, vzhlížel k modré nebeské klenbě a nenáviděl svůj život. Přišel Creece, postavil se mezi mne a nebesa a pohlédl na mě.

"Měl bys raději vstát," sdělil mi, a když se na mě koukl více zblízka, konstatoval: "Máš rudé oči."

Nedostal jsi láhev, o kterou ses nepodělil?"

"Nemám nic, oč bych se s kýmkoli dělil," odpověděl jsem úsečně. Postavil jsem se na nohy. Hlava mi třetila. Zajímalo mě, jak ji asi Molly pojmenuje. Nejspíš po nějaké květině. Lilek, nebo něco na ten způsob. Róza. Marigold1). Jak bych ji pojmenoval já? To bylo jedno, přestal jsem myslet. Po dalších několik dní jsem dělal to, co mi bylo řečeno. Dělal jsem to dobře a důkladně, nevyrušovaly mě přitom žádné moje myšlenky. Kdesi ve mně běsnil ve své cele šílenec, ale já se rozhodl nebrat to na vědomí. Místo toho jsem naháněl ovce. Jedl jsem ráno. Jedl jsem večer. S příchodem noci jsem ulehal a s ránem vstával. A naháněl jsem ovce. Šel jsem za nimi, v prachu zvířeném povelu, koňmi a samotnými ovci, v prachu, který mi hustě sedal na řasy a pokožku, v prachu, který mi potahoval vyschlé hrdlo, a nemyslel jsem na nic. Nepotřeboval jsem myslet, abych věděl, že se s každým krokem ocitám blíže Veritymu. Mluvil jsem tak málo, že i Creeceho má společnost unavovala, neboť mě nedokázal vyprovokovat k hádce. Naháněl jsem ovce tak soustředěně, jako ten nejlepší ovčácký pes, který kdy žil. Když jsem se v noci uložil k spánku, ani jsem neměl žádné sny.

Pro ostatní šel život dál. Vedoucí karavany nás kočírovala dobře a cesta byla požehnaně jednotvárná. Naše strádání se omezovalo na prach, nedostatek vody a sporadickou pastvu a tyto strážně jsme přijímali jako nedílnou součást naší cesty. Po večerech, když už byly ovce sehnány a zaopatřeny a jídlo uvařeno a snědno, loutkáři nacvičovali svá představení. Byly to tři kusy a zdálo se, že je všechny hodlají vybrousit k dokonalosti, než dorazíme do Blue Lake. Byly noci, kdy secvičovali jenom pohyby loutek a jejich dialogy, ale několikrát zřídili i kompletní scénu, s pochodněmi, pódiem a kulisami, loutkáři byli oděni v čistě bílých přehozích, které zdůrazňovaly jejich neviditelnost, zatímco procházeli celý repertoár svých her. Jejich mistr byl přísný a řemen měl vždycky po ruce, neušetřil ani svého týmu od jednoho nebo dvou šlehanců, když měl dojem, že si to zaslouží. Stačila jedna špatná intonace ve verši, jedno škubnutí rukou loutky, jež podle mistra Della nemělo být, a už byl mezi aktéry a oháněl se popruhem. I kdybych měl náladu bavit se, tohle by mi ji pokazilo. A tak jsem se častěji odebral k ovčím, kde jsem se posadil a díval se na ně, zatímco ostatní sledovali představení.

Zpěvačka, hezká žena jménem Starling, mi přitom často dělala společnosti. Pochybuji, že by nějak toužila po mé společnosti. Spíše to bylo jen proto, že jsme se nacházeli dost daleko od tábora, aby si mohla sednout a procvičovat vlastní písně a hru na harfu, pryč od těch nekonečných zkoušek a nářků napomínaných učedníků. A snad to bylo proto, že jsem byl z Bucku a dokázal jsem chápat, jak se jí stýská, když tiše mluvila o křičících raceích a modrém nebi nad mořem těsně po bouři. Byla to typická buckská žena, tmavovlasá a temných očí, ne vyšší než po má ramena. Oblékala se prostě, do modrých kamaší a haleny. V uších měla dírky po náušnicích, leč žádné nenosila, ani na prstech neměla žádné prsteny. Usedla nedaleko ode mě, prsty přejela po strunách harfy a dala se do zpěvu. Bylo příjemné znovu slyšet buckský přízvuk a známé písně z pobřežních vévodství. Někdy se mnou rozprávěla. Nebyla to konverzace. Mluvila sama pro sebe uprostřed noci a já byl jen náhodou na doslech, jako když někteří lidé mluví ke svému oblíbenému psovi. A tak jsem se dozvěděl, že byla jednou z pěvkyní na malém hradě v Bucku, kde jsem sám nikdy nebyl, a držel si ji tam jakýsi nižší šlechtic, jehož jméno jsem ani neznal. Bylo už pozdě na to, abych ho navštívil a poznal, hrad a šlechtic již neexistovali, podlehl při ohnivém nájezdu rudých lodí. Starling přežila, jenže neměla kde hlavu složit, ani pána, pro něhož by zpívala. A proto se vydala do světa na vlastní pěst, odhodlána dostat se tak hluboko do vnitrozemí, aby už nikdy nemusela vidět loď pod jakoukoli vlajkou. Dokázal jsem její pohnutky pochopit. Tím, že odešla pryč, zachránila Buck alespoň pro sebe, ve vzpomínce na to, jaký kdysi byl.

Smrt se o ni tehdy otřela konci svých křídel, a ona nechtěla zemřít taková, jaká byla, bezvýznamná zpěvačka podřadného šlechtice. Kdepak. Chtěla si získat nějakým způsobem jméno, stát se svědkyní nějaké veliké události a složit o ní píseň, která by se zpívala po celá léta. Potom bude nesmrtelná, všemi vzpomínaná, dokud se její píseň bude zpívat. Měl jsem dojem, že by měla větší šanci svědčit podobné události, kdyby byla zůstala na pobřeží, kde zuřila válka, ale jako by v odpověď na mou nevyslovenou myšlenku mě Starling ujistila, že se chce stát svědkem něčeho, po čemž svědkové zůstanou naživu. A krom toho, když člověk viděl jednu bitvu, viděl je prý všechny. Na krvi neviděla nic zvláště muzikálního. Na to jsem jen mlčky přikyvoval.

"Ach. Mám dojem, že vypadáš více jako bojovník než pastevec. Ovce přece nezlámaou člověku nos, ani nezpůsobí na tváři takovou jizvu."

"Ale ano, pokud spadneš z útesu, když nějakou hledáš v mlze," odvětil jsem nakvašeně a odvrátil od ní tvář.

Po dlouhý čas jsem se neoclt tak blízko konverzaci s nějakým člověkem jako nyní.

Pokračovali jsme v cestě, pohybující se takovou rychlostí, jakou nám naložené povozy a ovce dovolily. Všechny dny byly pozoruhodně stejné. Také krajina, kterou jsme se pohybovali, byla pozoruhodně stejná. Potkávalo nás jen málo nového. Občas u napajedel, k nimž jsme dorazili, tábořili další lidé. U jednoho z nich se nacházela jakási krčma a sem vedoucí karavany dodala několik soudků s brandy. Jednou nás půl dne sledovali nějací lidé na koních, mohli to docela dobře být bandité. Avšak odpoledne změnili směr a sjeli z naší stopy, buďto aby zamířili ke svému cíli, anebo jim náš náklad nepřipadal hodný nájezdu. Občas nás minuli další lidé, poslové a lidé jedoucí v sedlech, které nebrzdilo tempo ovčí a povozů. Jednou to byl strážný oddíl ve farrowských barvách, když nás míjeli, hnali koně jako diví. Měl jsem nepříjemný pocit, když jsem se díval, jak nás předjíždějí, jako by po zdech, které obklopovaly mou mysl, škrábalo nějaké zvíře. Nejel mezi nimi někdo znalý Umění, Burl či Carrod, nebo dokonce Will? Snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že mě tak znervóznil toliko pohled na jejich zlatohnědé stejnokroje. Jindy jsme byli zastaveni třemi nomády, na jejichž území s pastvou jsme se právě nacházeli. Přijeli k nám na robustních ponících, kteří neměli jiné postroje než jenom ohlávky. Byly to dvě dospělé ženy s jedním chlapcem, všichni světlolasi, tváře dohněda osmahnuté sluncem. Chlapec měl na tváři vytetované proužky na způsob kočky. Jejich příjezd zapříčinil úplné zastavení karavany, zatímco Madge prostřela stůl a uvařila speciální čaj, který jim naservírovala s kandovaným ovocem a dobrotami. Žádné peníze neputovaly z ruky do ruky, pokud jsem viděl, proběhlo jenom toto obřadné pohoštění. Z jejich chování jsem vytušil, že Madge už dlouho znají a že právě dává svého syna za ženicha, aby dohoda o volném průjezdu regionem platila i nadále.

Nicméně většina dní se nesla ve znamení neustále stejné úmorné rutiny. Vstali jsme, pojedli jsme, putovali jsme. Zastavili jsme, pojedli jsme, usnuli jsme. Jednoho dne jsem se přistihl při otázce, zda ji Molly naučí

vyrábět svíčky a pěstovat včely. Čemu bych ji mohl naučit já? Travičství a škrticím technikám, pomyslel jsem si hořce. Ne. Číst a počítat, jako se to Molly naučila ode mne. Až se vrátím, dcera bude pořád dost malá na to, abych ji to naučil. A taky všechno, co mě kdy naučil Burrich o koních a psech. A právě toho dne jsem zjistil, že opět hledím kupředu, že si plánuji život na dobu poté, co najdu Verityho a nějak ho bezpečně dopravím do Bucku. Mé dítě je teprve kojeneček, říkal jsem si, saje Molly z prsů, rozhlíží se kolem s očičky dokořán a všechno je pro něho nové. Je moc malá na to, aby poznala, že něco chybí, příliš malá na to, aby věděla, že její otec u ní není. Brzy budu s nimi, ještě než se naučí říkat "táta". Budu tam, abych viděl její první krůčky.

S tím odhodláním se ve mně cosi změnilo. Nikdy jsem se na něco tak velmi netěšil. Tohle nebyla úkladná vražda, která by skončila něčí smrtí. Ne. Já se těšil na život a představoval si, jak ji učím nejruznějším věcem, viděl jsem, jak z ní vyrůstá bystrá a krásná dcera, jež miluje svého otce, dcera, jež neví zhola nic o životě, který kdysi vedl. Nebude si mě pamatovat s hladkou tváří a rovným nosem. Bude mě znát jen takového, jaký jsem byl teď. To pro mě bylo nezvykle důležité. Takže teď půjdu za Veritym, protože musím, protože je to můj král a já ho miluji a protože on mě potřebuje. Ale jeho nalezení neznačilo konec mé cesty, ale její začátek. Jakmile najdu Verityho, budu se moci obrátit a vydat se domů za nimi. Na nějaký čas jsem tak zapomněl na Regala.

Takové jsem občas vedl myšlenky, a přitom jsem kráčet za ovce v závoji prachu a jejich zápachu a usmíval se potutelně za šátkem, který jsem měl přes tvář. A jindy, když jsem v noci ulehl, jsem myslel pouze na hřejivé teplo ženy a domova a mého vlastního dítěte. Cítil jsem myslím každou míli, která se prostírala mezi námi. Tehdy mě stravovala tíživá osamělost. Toužil jsem znát do nejmenších podrobností, co se tam děje. Každá noc, každý okamžik klidu u mě navozovaly pokušení vyrukovat s Uměním. Nyní jsem však chápal Verityho výhrady. Kdybych se za nimi vydal na vlnách Umění, pak by je Regalova koterie mohla najít, stejně jako mne. Regal by neváhal využít je proti mně jakýmkoli způsobem, který by si dokázal představit. A tak jsem dychtil něco o nich vědět, ale netroufal jsem si zkoušet tento hlad ukojit. Došli jsme do jedné vesnice, na niž se skoro hodilo dotyčné označení. Připomínala pohádkový prstenec hub, které vyrašily okolo hlubokého pramene. Byl tam hostinec, krčma a dokonce několik krámků, všecko pro potřeby cestujících, v okolí se nacházelo několik roztroušených domků. Dorazili jsme tam v poledne a Madge prohlásila, že si odpočineme a vyrazíme až nazítří ráno. Nikdo nic vážně nenamítal. Jakmile jsme napojili zvířata, přemístili jsme je spolu s povozy na okraj osady. Loutkář se rozhodl využít situace a ohlásil v hostinci a krčmě, že jeho skupina sehraje představení pro celé město a že spropitné z celého srdce vítají. Starling si již v krčmě našla vlastní koutek a neváhala okamžitě farrowské obyvatele seznámit s některými z buckských balad.

Já se spokojil s tím, že jsem zůstal u ovcí na okraji osady. Brzy jsem v našem táboře osaměl. Nijak zvlášť mi to nevadilo. Majitel koní mi nabídl měďák navíc, když mu na ně dohlédnu. Sotva však potřebovali dozor. Byli po dlouhé cestě utmácení, ale i všechna ostatní zvířata byla vděčná za tu zastávku a pídila se po nějaké pastvě. Byk byl uvázaný venku na kůlu a rovněž se věnoval hledání trávy. Byl v tom jakýsi mír, když jsem mohl zůstat v klidu a sám. Začínal jsem se učit zušlechťovat prázdnotu ducha. Nyní jsem dokázal ujít dlouhé míle bez toho, že bych na něco konkrétního myslel. Mé nekonečné čekání tak bylo méně bolestivé. Seděl jsem vzadu na Damonově káře a hleděl na zvířata a mírně zvlněnou pláň posetou keři, jež se prostírala za nimi.

Netrvalo to dlouho. Pozdě odpoledne přihrčel do tábora povoz loutkářů. Byl v něm jen mistr Dell a nejmladší učednice. Ostatní zůstali ve městě, aby si něco vypili, popovídali a vůbec se trochu pobavili. Avšak z mistrova povyku brzy vyplynulo, že jeho nejmladší učednice si utřila ostudu zapomínáním textu a chybnými pohyby. Za trest měla zůstat v táboře, aby hlídala vůz. K tomu schytala ještě několik ostrých švihanců řemenem. Práskání kůže a dívčiny výkřiky se jasně nesly napříč táborem. Při druhé ráně jsem sebou trhl a při třetí jsem byl na nohou. Neměl jsem žádný jasný záměr a vlastně se mi ulevilo, když jsem mistra uviděl, jak rázuje pryč od vozu a zpátky do města.

Děvče hlasitě plakalo, mezitímco se chystalo vypráhnout koně a uvázat je. Už předtím jsem šijí letmo povšiml. Byla nejmladší ze skupiny, ne víc než šestnáct let, a zdálo se, že nejvíc ze všech zakouší rány mistrovým bičem. Ne že by to bylo něco zvláštního. Nebylo nic neobvyklého na tom, že mistr měl bič, aby udržel pozornost svých učňů zaměřenou na daný úkol. Ani Burrich, ani Chade na mě sice nikdy

nevzali řemen, ale vysloužil jsem si něco pohlavků a štulců a občas i kopanec od Burriche, když jsem na jeho vkus nebyl dost rychlý. Loutkář nebyl o nic horší než mnoho dalších mistrů, které jsem viděl, a byl snad i laskavější než někteří z nich. Jeho svěřenci byli dobře živeni a šaceni. Myslím, že mě na něm dráždilo hlavně to, že se nikdy nespokojil s jednou ranou. Když se rozlítíl, padly vždy nejméně tři nebo pět, ba i víc.

Klid noci byl pryč. Ještě dlouho poté, co skončila s uvazováním koní, její vzlykání narušovalo noční ticho. Po nějaké době už jsem to nemohl vydržet. Šel jsem k zádi jejich obytného vozu a zaklepal na dvířka. Pláč uvnitř přerušilo posmrknutí. "Kdo je?" zeptala se ochraptěle.

"Pastýř Tom. Jsi v pořádku?"

Doufal jsem, že odpoví ano a pošle mě pryč. Místo toho se dveře po chvíli otevřely a ona na mě vykoukla zevnitř. Z čelisti jí kapala krev. Na první pohled jsem poznal, co se stalo. Kozžený střepec se jí omotal okolo krku a koncem ji ošklivě štípl do tváře. Nepochyboval jsem, že to hodně bolelo, ale tušil jsem, že množství krve ji polekalo ještě víc. Na stole za ní jsem uviděl odložené zrcátko a vedle zkrvavený hadřík. Chvilí jsme beze slova hleděli jeden na druhého. Pak vzlykla: "Zohavil mi tvář." Nenapadlo mne nic, co bych na to řekl. Místo toho jsem vešel do vozu a vzal ji kolem ramen. Usadil jsem ji. Používala suchý hadr, kterým si drsně třela tvář. Cožpak neměla rozum? "Pokojně sed'," pravil jsem úsečně. "A snaž se být v klidu. Hned budu zpátky."

Vzal jsem hadr a namočil ho ve studené vodě. Šel jsem zpět dovnitř a jemnými dotyky jsem jí odsál krev. Jak jsem čekal, rána to nebyla velká, ale hojně krvácela, jak už to při poranění tváře či hlavy bývá. Složil jsem utěrku do čtverečku a přitlačil jí ho na tvář. "Přidrž si to tam. Trochu přitlač, avšak nehýbej s tím. Vrátím se." Vzhlédl jsem a uviděl, jak upírá zrak na jizvu na mé tváři a z očí se jí řinou slzy. Dodal jsem: "Tak krásná kůže jako je tvoje se tak lehce nezjizví. I kdyby nějaká památka zůstala, nebude moc velká."

Dívčiny vytřeštěné oči mi vzápětí prozradily, že jsem řekl přesně to, co jsem říkat neměl. Vypadl jsem z vozu, spílaje si za to, že jsem se do toho vůbec míchal.

Když jsem zanechal všechny své věci v Tradefordu, pozbyl jsem i všechny léčivé byliny a nádobu s Burrichovou masťou. V oblasti, kde se pásly ovce, jsem si všiml jedné květiny, která vypadala trochu jako zakrnělý zlatobýl, a pár sukulentů z podobného druhu jako krvavý kořen. A tak jsem jeden z těch sukulentů vytrhl, byl však jinak cítit a šťáva z listů byla spíše lepkavá než rosolovitá. Umyl jsem si ruce a poté jsem pohlédl na zakrnělý zlatobýl. Voněl tak, jak vonět měl. Pokrčil jsem rameny a začal sbírat jeho lístky, nejprve hrstku, ale pak jsem si řekl, že když už to dělám, mohl bych si trochu obnovit své zásoby. Zdálo se, že je to tatáž bylina, ale že v té suché kamenité půdě roste do menší výšky a poněkud roztroušeně. Rozprostřel jsem svou sklizeň na zádi našeho vozu a začal ji třídit. Silnější lístky jsem dal na sušení. Ty menší konečky jsem rozdrtil mezi dvěma očištěnými kameny a vzniklou pastu jsem na jednom z kamenů zanesl do vozu loutkářů. Dívka na to hleděla v pochybnostech, ale váhavě kývla, když jsem jí řekl: "Tohle zastaví krvácení. Čím dříve se to zavře, tím menší jizva bude."

Když si sundala hadr z tváře, viděl jsem, že krvácení mezitím takřka ustalo. Přesto jsem jí na to špičkou prstu nanесl trochu ranhojivé pasty. Při mém doteku zůstala klidně sedět a mě pojednou vyvedlo z míry, že jsem se nedotýkal ženské tváře od doby, co jsem se naposled viděl s Molly. Tahle dívka měla modré oči, otevřené dokořán, a vzhlížela mi do tváře. Uhnul jsem před jejím vážným pohledem stranou. "Tak. A teď to nech být. Neutírej si to, nedotýkej se toho prsty, ne-smývej to. Ať se na tom utvoří strup, a pak hleď, abys to nechala na pokoji."

"Děkuji ti," řekla útlým hláskem.

"Rádo se stalo," řekl jsem a otočil se k odchodu.

"Jmenuji se Tassin," řekla k mým žádům.

"Já vím. Slyšel jsem ho na tebe rvát," pravil jsem. Začal jsem již scházet po schůdcích.

"Je to odporný chlap. Nenávidím ho! Utekla bych pryč, kdybych mohla."

Nezdálo se mi vhodné jenom tak od ní odejít. Sestoupil jsem z vozu a zarazil se. "Vím, jak je těžké pocítit bič, zrovna když se tvrdě snažíš. Jenomže... tak už to bývá. Kdybys utekla a neměla jídlo, místo na spaní a šaty by se ti všechny změnily v cáry, bylo by to horší. Snaž se být lepší, aby tolik nemusel používat řemen." Tak málo jsem svým slovům věřil, že jsem je stěží dal dohromady. Ale zdálo se mi to

lepší než jí říkat, aby hned odešla a utekla pryč. V otevřené prérii by nepřežila jediný den.

"Nechci být lepší." Objevila v sobě jiskru ducha, aby dala najevo vzdor. "Nechci být vůbec loutkářkou. Mistr Dell to věděl, když si zaplatil za moje roky."

Šinul jsem se od vozu směrem k ovčím, ale ona sešla po schůdcích a zamířila za mnou.

"V naší vesnici žil muž, kterého jsem měla ráda. Učinil mi nabídku, abych se stala jeho ženou, ale zrovna v té době neměl peníze. On byl farmář, víš, a bylo jaro. Žádný farmář nemá na jaře peníze. Řekl mé matce, že cenu za mě zaplatí o žních. Ale matka řekla: 'Je-li chudý teď, když má krmit jeden krk, bude ještě chudší, až bude mít dva. Či víc.' A pak mě prodala loutkáři, za polovic, co by obvykle zaplatil za učně, protože já nebyla svolná."

"Tam, odkud pocházím, to dělají jinak," pravil jsem rozpačitě. Nebyl jsem s to pochopit, co mi to říká.

"Rodiče platí mistrovi, aby vzal jejich dítě do učení, to vše v naději, že bude mít lepší život."

Uhladila si vlasy, které jí padaly do tváře. Byly světle hnědé a hodně kudrnaté. "Slyšela jsem o tom.

Někteří to tak dělají, avšak většina ne. Koupí si učně, zpravidla ochotného, a když neodvádí svou práci, pak ho mohou prodat na nějakou otročinu. Potom na tom po šest let nejsi o moc lip než otrok." Odfrkla si. "Někteří říkají, že to učně přiměje, aby se víc snažil, když ví, že může na šest let skončit u podřadné práce v kuchyni nebo u dmýchadel v kovářství, pokud jeho mistr není spokojen."

"Inu. Mám dojem, že by ses měla naučit mít loutky ráda," řekl jsem jaksi nepřesvědčivě. Seděl jsem vzadu na voze svého mistra a hleděl na svěšené stádo. Ona se posadila vedle mě.

"Anebo doufat, že mě od mistra někdo odkoupí," odvětila sklíčeně.

"Ty mluvíš, jako bys byla otrok," pravil jsem zdráhavě. "Není to přece tak zlé, nebo ano?"

"Dělat něco, co považuješ za hloupé, den za dnem?" zeptala se. "A snášet bití za to, že to neděláš dokonale? Oč je to lepší než život otroka?"

"Ale máš přece co jíst, máš co na sebe a máš přístřeší. A on ti dává šanci něčemu se vyučit, řemeslu, s nímž třeba procestuješ celých Šest vévodství, když budeš dobrá. Můžeš skončit i jako umělkyně u králova dvora na Buckkeepu."

Upřela na mě zvláštní pohled. "Myslíš snad Tradeford." Vzdechla a poposedla si blíž ke mně. "Jsem tak osamělá. Všichni ostatní chtějí být loutkáři. Hněvají se na mě, když dělám chyby, a pořád mi nadávají do lenochů a nebudou se mnou mluvit, když řeknou, že jsem zkasala představení. Není mezi nimi jediný laskavý člověk, žádný z nich by mi neošetřil zjizvenou tvář jako ty."

Na to jsem neměl žádnou odpověď. Neznal jsem ostatní loutkáře natolik, abych mohl souhlasit či nesouhlasit. A tak jsem neříkal nic a jen jsme seděli a pozorovali ovce. Ticho se protahovalo a noc nad námi temněla. Pomyslel jsem si, že bych měl brzy zažehnout oheň.

"No tak," spustila po pár dalších minutách mého mlčení. "Pověz, jak ses stal pastýřem?"

"Rodiče zemřeli. Sestra podědila. Nijak zvlášť o mě nedbala, a tak jsem tady."

"Taková mrcha!" zvolala rozhořčeně.

Nadechl jsem se, abych se zastal své fiktivní sestry, a pak jsem si uvědomil, že bych tím náš rozhovor pouze protahoval. Snažil jsem se vymyslet něco, co bych měl jít udělat, ale ovce a ostatní zvířata se nacházely rovnou před námi a pokojně se pásly. Bylo zbytečné doufat, že ostatní se brzy vrátí. Rozhodně ne z krčmy, kde si mohou popovídat s tolika novými lidmi po tak dlouhé cestě.

Nakonec jsem se vymluvil, že mám hlad, a vstal jsem, abych nasbíral kameny, suchou mrvu a klacky na oheň. Tassin trvala na tom, že něco uvaří. Neměl jsem ve skutečnosti hlad, ale ona jedla s tak nakažlivým gustem, že i mě do sytosti nakrmila z cestovních zásob loutkářů. Uvařila též konvici čaje a poté jsme se posadili k ohni, kde jsme usrkávali z těžkých červených porcelánových hrnků.

Rozpačité ticho se nějakým způsobem proměnilo v družné mlčení. Bylo příjemné sedět a dívat se, jak mi někdo jiný připravuje jídlo. Nejprve trochu brebentila, ptala se, zda mám rád to a to koření a jestli si dělám silný čaj, ale mé odpovědi ve skutečnosti neposlouchala. Jakmile nabyla dojmu, že mé mlčení je svým způsobem souhlasné, rozhovořila se poněkud intimněji o sobě. S nádechem zoufalství mluvila o dnech strávených učením a procvičováním něčeho, co znát ani cvičit nechtěla. Se zdráhavým obdivem mluvila o horlivosti ostatních loutkářů a jejich nadšení, které nedokázala sdílet. Její hlas postupně zmlkl a ona ke mně vzhledla s očima plnými utrpení. Nemusela mi vůbec vysvětlovat osamělost, kterou cítila. Stočila téma hovoru k méně závažným věcem, k podružným příčinám jejího všemožného roztrpčení,

mluvila o jídle, které jedli a ona ho nesnášela, o tom, jak jeden z loutkářů byl vždycky cítit zatuchlým potem, o jedné ženě, která jí připomínala, že má odříkávat text, tím, že ji štípala.

I její stížnosti mi byly jistým zvláštním způsobem příjemné, neboť moji mysl naplňovaly triviálnostmi a já se nemohl soustředit na své závažnější problémy. Být s ní v určitých ohledech bylo jako být s vlkem. Tassin se soustředila na přítomný okamžik, na tohle jídlo a tuhle noc, aniž by se nějak zvlášť zabývala něčím jiným. Od těchto úvah se mé myšlenky zatoulaly k Nighteyesovi. Hebce jsem zapátral jeho směrem. Vycítil jsem ho, tam kdesi, že je naživu, ale nedokázal jsem říci o moc víc než to. Snad nás dělila příliš velká vzdálenost, snad byl příliš zaměřený na svůj nový život. Ať už byl důvod jakýkoli, jeho mysl mi nebyla tak otevřená jako dřív. A možná se jen více sžíval se způsoby své smečky. Snažil jsem se cítit radost nad tím, že si našel takový život, mnoho společníků a možná i družku.

"O čem to přemýšlíš?" zeptala se Tassin.

Promluvila tak hebce, že jsem jí bezděčně odvětil, aniž jsem přestal zírat do ohně: "Že občas je člověk ještě osamělejší, když ví, že kdesi jinde si jeho přítel a rodina vedou dobře."

Pokrčila rameny. "Snažím se na ně nemyslet. Myslím, že můj farmář si našel jinou, jejíž rodiče si byli ochotni počkat na cenu za nevěstu. Co se mé matky týče, myslím, že beze mne měla lepší vyhlídky. Nebyla ještě tak stará, aby si nemohla ulovit jiného muže." Protáhla se, podivné koččící gesto, potom otočila hlavu, zadívala se mi do tváře a dodala: "Nemá smysl přemýšlet o tom, co je dávno pryč a co nemáš. Jen z toho budeš nešťastný. Spokoj se s tím, co můžeš mít teď."

Naše oči se pojednou střetly a znehybněly. O smyslu jejích slov nebylo pochyb. Na okamžik jsem byl šokován. Pak se naklonila blíž, přes nepatrnou mezeru, jež nás dělila. Dala mi ruce na tváře. Její dotyk byl něžný. Shrnula mi šátek z hlavy, pak mi oběma rukama uhladila nazad vlasy, které se mi svezly do tváře. Hleděla mi zpřímá do očí, zatímco špičkou jazyka si ovlhčila rty. Rukama mi sjela po tváři dolů, ke krku a ramenům. Byl jsem lapen jako myš hledící na hada. Předklonila se a políbila mě, a jak se naše rty dotkly, rozevřela mi ústa. Voněla jako sladké dýmající kadidlo.

Chtěl jsem ji s náhlostí, která mne omračovala. Ne jako Tassin, ale jako ženu a něžnost a těsnou blízkost. Byla to žádost, která mne zasáhla jako blesk, jenomže přesto to nebylo vše. Bylo to jako hlad po Umění, který člověka stravuje, když vyžaduje těsnou blízkost a totální sjednocení se světem. Byl jsem nevyslovitelně znaven tím, jak jsem byl sám. Přitáhl jsem ji k sobě tak rychle, že jsem uslyšel, jak vyjekla překvapením. Líbal jsem ji, jako kdybych ji mohl pohltit a tím nějak zmírnit svoji osamělost. A pak už jsme byli na zemi a ona vydávala krátké slastné zvuky. Pak mi náhle začala odstrkovat hrud'. "Počkej chvíli," sykla. "Počkej přece. Mám pod sebou kámen. Nesmím si roztrhnout šaty, prostří pode mnou svůj plášť..."

Ostražitě jsem ji sledoval, jak prostírá můj plášť na zemi vedle ohně. Ulehla na něj a poklepala na místo vedle sebe. "Nu? Nepůjdeš zpátky za mnou?" zeptala se koketně. A pak oplzleji dodala: "Podívej, ukážu ti, co všechno se mnou můžeš dělat." A rukama si vepředu pohladila košili, vyzývající mne, abych svými dlaněmi udělal to samé.

Kdyby nic neřekla, kdybychom to nepřerušili, kdyby ke mně jenom vzhledla z pláště... jenže její dotaz a její způsob, to všechno bylo pojednou špatně. Veškerá iluze o něžnosti a blízkosti byla rázem pryč, nahrazena toutéž výzvou, kterou by mě mohl počastovat protivník s holí na cvičném dvorci. Nejsem o nic lepší než kterýkoli jiný muž. Nechtěl jsem přemýšlet, nad něčím uvažovat. Toužil jsem, abych se na ni mohl prostě vrhnout a zchladit v ní svůj žár, ale místo toho jsem uslyšel, jak se ptám: "A co když ti udělám dítě?"

"Och," zlehka se zasmála, jako kdyby o něčem takovém nikdy neuvažovala. "Potom si mě můžeš vzít a vyplatit mě z učení u mistra Della. Anebo taky ne," dodala, když uviděla, jak se můj výraz mění. "Dítě není zas tak velké, aby se ho člověk musel zbavit tak, jak si muž možná myslí. Stačí pár stříbrňáků za ty správné bylinky... ale na to teď nemusíme myslet. Proč si dělat starosti kvůli něčemu, co vůbec nemusí přijít?"

Proč vlastně? Hleděl jsem na ni a prahl po ní celou svou touhou, jež se nastřádala za ty měsíce osamění a odříkání. Ale zároveň jsem věděl, že co se týče mé hlubší touhy po družnosti a pochopení, nenabídla mi o nic větší útěchu, než jakou může každý muž najít ve své dlani. Zvolna jsem zavrtěl hlavou, spíše pro sebe než k ní. Rozpustile se na mě usmála a natáhla ke mně ruku.

"Ne," pravil jsem klidně. Vzhledla ke mně, tak nevěřicně užaslá, že jsem se skoro zasmál. "To není dobrý nápad," pravil jsem, a když jsem ta slova uslyšel zaznít nahlas, věděl jsem, že jsou pravdivá. Nebylo za tím nic vznešeného, žádná myšlenka na neutuchající věrnost vůči Molly nebo pocit zahanbení, že jsem již jednu ženu opustil, zanechav jí břímě, které musela donosit sama. Znal jsem tyto pocity, ale ty se v tom okamžiku nedostavily. Cítil jsem pouze prázdnotu uvnitř, která by se ještě zhoršila, kdybych ulehl k cizí ženě. "To není tebou," řekl jsem, když jsem uviděl, jak jí zrudly líce a úsměv z tváře zmizel. "Je to mnou. Chyba je ve mně." Snažil jsem, aby v mém hlase zazněla útěcha. Bylo to však marné.

Náhle vstala. "Já to vím, hlupáku," vyhrkla jedovatě. "Jen jsem k tobě chtěla být laskavá, nic víc."

Vztekle se vzdálila od ohně a rychle splynula se stíny noci. Uslyšel jsem zabouchnutí dveří od spacího vozu.

Pomalů jsem se shýbl, abych si vzal plášť a vytřepal z něho prach. A když se vzápětí zvedl vítr a noc se znenadání ochladila, hodil jsem si ho přes ramena a znovu usedl, zíraje mlčky do ohně.

3Podezření

Provozování Umění vede k závislosti. Všichni studenti této magie jsou před tím varováni již od samého začátku. Tahle síla, která praktikanta vábí a ponouká ho, aby Umění využíval stále častěji a častěji je velmi fascinující. A jak se praktikantova odbornost a moc postupně zvyšuje, roste i vábení Umění. Fascinace Uměním zastíňuje ostatní zájmy a vztahy. Přesto je těžké tuto přitažlivost popsat slovy někomu, kdo sám nemá zkušenosti s Uměním. Vzlétající hejno bažantů na chrupavém podzimním poli nebo dokonalé využití větru lodními plachtami nebo první horké sousto lahodného dušeného po chladném a hladovém dni, to všechno jsou pocity, jež zavládnou na chvíli. Umění tento pocit prodlužuje, dokud na to síly praktikanta stačí.

Bylo už hodně pozdě, když se do tábora vrátili ostatní. Můj mistr Damon byl opilý a družně se opíral o Creeceho, jenž byl také namazaný, vznětlivý a načichlý dýmem. Stáhli si z povozu houně a natáhli se na ně. Nikdo se nenabídl, že mne vystřídá na hlídce. Vzdychl jsem, pochybuje vážně o tom, že do příští noci okusím, jak chutná spánek.

Rozbřesk nadešel brzy jako obvykle a vedoucí karavany nelítostně trvala na tom, abychom vstali a připravili se na cestu. Řekl bych, že to od ní bylo velice moudré. Kdyby je nechala podle libosti vyspávat, ranní ptáčata by se vypravila zpátky do města a ona by je pak musela po celý den nahánět. Vypadalo to však na strastiplné dopoledne. Zdálo se, že pouze kočí a zpěvačka Starling věděli, kdy mají přestat pít. Uvařili jsme si kaši a rozdělili se o ni, mezitím co ostatní se poměřovali se svými bolestmi hlavy a nejrůznějšími stížnostmi.

Všiml jsem si, že družné pití, zvláště přes míru, utváří mezi lidmi jakési pouto. Takže když si mistr řekl, že mu jeho třetstí hlava znemožňuje řídit káru, svěřil ten úkol Creecemu. A zatímco povoz si to rachotil po cestě, Damon na něm spal, Creece podřimoval za otěžemi a poník kráčel za ostatními vozy. Vedoucího berana uvázali zezadu ke káře a stádo šlo za ním. Jakžtakž. Na mě připadl úkol klusat v prachu za ovce a udržovat je v houfu, jak jen to půjde. Nebe bylo modré, ale den byl stále chladný, zvedal se vítr, který čeřil a dále unášel námi zvířený prach. V noci jsem oka nezamhouřil a hlava mi brzy tepala bolestí.

V poledne Madge učinila krátkou přestávku. Většina lidí z karavany se mezitím zotavila natolik, že se chtěli najíst. Napil jsem se ze soudku vody na Madgině povozu, namočil si šátek a smyl si z tváře prach. Právě jsem se snažil vypláchnout si písek z očí, když tu se vedle mě objevila Starling. Ukročil jsem stranou v domnění, že chce vodu. Místo toho tiše řekla:

"Být tebou, nechala bych si šátek na hlavě."

Vykroutil jsem ho a znovu si ho uvázal okolo hlavy. "To ano. Ačkoli to nijak nezabrání prachu, aby se mi dostával do očí."

Starling se na mě zpříma podívala. "Neměl by ses zneklidňovat kvůli očím. Jde tu spíše o ten chomáč bílých vlasů. Dnes v noci by sis ho měl začernit sádlem a popelem, budeš-li mít chvíli pro sebe. Mohlo by to být méně nápadné."

Tázavě jsem na ni pohlédl ve snaze zachovat dobrotivý výraz.

Šibalsky se na mě usmála. "Zbrojnoši krále Regala byli v tom poříčním městě jenom několik dnů před naším příjezdem. Říkali tamním lidem, že král věří, že Pod'obaný muž půjde přes Farrow. A ty s ním." Odmlčela se v domněnání, že něco řeknu. Když jsem se na ni jen díval, její úsměv se rozšířil. "Anebo to snad bude nějaký jiný chlapík s přeraženým nosem, jizvou ve tváři, bílým pruhem ve vlasech a..." Tu ukázala na mou paži. "...čerstvou ránou po meči na předloktí?"

Konečně jsem našel řeč a zčásti i důvtip. Odhrnul jsem si rukáv a nastavil paži, aby si ji prohlédla. "Rána po meči? Tohle je jen škrábnutí o hřebíkovou hlavičku, které jsem si způsobil o dveře krčmy. Když jsem šel ven, pravda, trochu neochotně. Podívej se pořádně. Beztak je to už skoro zahojené."

Shýbla se a poslušně se zahleděla na mou paži. "Och. To vidím. Nu což. Spletla jsem se. Ale přesto," a znovu se střetla s mým zrakem, "nechávala bych si šátek na hlavě. Abych předešla tomu, že se zmýlí někdo další." Odmlčela se, pak ke mně důvěrně přitáhla hlavu. "Já jsem zpěvačka, jak vidíš. Raději bych historii dosvědčovala, než ji utvářela. Nebo měnila. Jenomže pochybuji, že i všichni ostatní v této karavaně smýšlí podobně."

Beze slova jsem se díval, jak odchází pryč a pohvizduje si. Pak jsem se ještě napil, opatrně, abych vody nespotřeboval moc, a vrátil se k ovčím.

Creece už byl na nohou a po zbytek odpoledne mi jakžtakž pomáhal. Přesto se mi den zdál delší a únavnější než ostatní dny v poslední době. Nebylo to proto, že by můj úkol byl nějak zvlášť složitý. Problém, jak jsem zjistil, spočíval v tom, že jsem začal znovu přemýšlet. Dovolil jsem, aby mě zkrušilo zoufalství nad Molly a naším dítětem. Polevil jsem ve své ostražitosti, nebyl jsem dostatečně obezřelý v zájmu sebe sama. Teď mě napadlo, že kdyby se Regalovým strážným podařilo najít mě, zabili by mě. Pak už bych nikdy nespátřil Molly ani naši dcerku. Nějak mi to připadlo horší než být sám ohrožen na životě.

Té noci u večere jsem si sedl dále od ohně než obvykle, i když to znamenalo, že jsem se musel zahalit do pláště kvůli chladu. Mé mlčení se již považovalo za normální. Zbytek lidí se bavil, mnohem víc než obvykle, o posledním večeru stráveném ve městě. Pochytil jsem, že pivo bylo dobré, víno mizerné, zatímco místní zpěvák projevil jen málo dobré vůle vůči Starling, aby vystupovala před jeho stálým posluchačstvem. Příslušníci naší karavany to zřejmě pokládali za osobní vítězství, že vesničané písně Starling přijali. "Zpíváš dobře, i když znáš jenom buckské balady," připustil velkodušně i Creece. Starling při těch slovech pochybné chvály kývla.

A jako každého večera, Starling po jídle vybalila harfu. Mistr Dell udělil své skupině jednu noc volna od ustavičného zkoušení, z čehož jsem vyvodil, že s výjimkou Tassin byl se svými účinkujícími spokojen. Tassin pro mě toho večera neměla jediný pohled, místo toho se usadila u jednoho z kočích a při každém jeho slově se usmívala. Všiml jsem si, že její zranění není o moc horší než škrábnutí na tváři, kolem mírně pohmožděné. Zdálo se, že se to zhojí dobře.

Creece odešel ke stádu, aby zaujal noční hlídku. Natáhl jsem se na svůj plášť, jen těsně mimo dosah světla od ohně, v domněnání, že okamžitě usnu. Čekal jsem, že i ostatní se brzy odeberou na kutě. Jejich mumlavý hovor byl uspávací, stejně jako lenivé brnkání prstů Starling na strunách harfy. To postupně přešlo v rytmické drnkání a Starling pozvedla hlas k písni.

Pohyboval jsem se na pomezí bdění a spánku, když tu se mnou trhla slova "Antler Island". V mžiku jsem otevřel oči a uvědomil si, že zpívá o bitvě z loňského léta, která se odehrála na zmíněném ostrově, o prvním skutečném střetu Ruriska s nájezdníky z rudých lodí. Tak na tuhle bitvu jsem si vzpomínal až příliš dobře a zároveň velmi málo. Jak Verity poznamenal víc než jedenkrát, navzdory bojovému výcviku u Hod jsem měl tendence uchylovat se v každém boji k rvačce. A tak jsem si do toho boje vzal sekýru a oháněl se s divostí, jakou jsem u sebe nikdy nečekal. Potom se říkalo, že jsem zabil náčelníka nájezdové výpravy, kterou jsme zatlačili do úzkých. Nikdy jsem se nedozvěděl, zda to byla pravda či ne.

V písni Starling tomu tak s určitostí bylo. Srdce se mi málem zastavilo, když jsem ji uslyšel zpívat:

"Chivalryho syn, oči v plamenech, jenž měl jeho krev, když už jméno ne." Píseň pokračovala výčtem tuctu nepravděpodobných, příkrášlených zásahů, které jsem nepříteli uštědřil, a sledu válečníků, které jsem skolil. Bylo nezvykle pokořující slyšet ji, jak ty činy opěvuje jako vznešené a tou dobou již takřka legendární. Věděl jsem, že mnoho bojovníků sní o podobných písních na počest jejich hrdinských činů. Já se však přitom cítil rozpačitě. Nevzpomínal jsem si, že by z mé sekýry slunce vykřesalo plameny nebo

že jsem se bil udatně jako jelen na mé hrudi. Místo toho jsem si vybavoval utkvělý pach krve a jak jsem šlapal v lidských vnitřnostech, ve střevech člověka, který stále kvílel a bědoval. Všechno pivo v celém Buckkeepu té noci nestačilo na to, aby ve mně navodilo nějaký klid.

Když píseň konečně dozněla, jeden kočí si odfrkl: "Takže tohle je ta, kterou sis minulé noci netroufla zpívat v hospodě, vid', Starling?"

Starling se nelibě uchechtla. "Jaksi jsem pochybovala, že by se líbila. Písně o Chivalryho Bastardovi by zřejmě nenašly moc velkou odezvu, nepřišla bych si ani na jediný penny."

"Je to divná píseň," poznamenal Dell. "Král tu nabízí zlatu za jeho hlavu a stráže všem říkají pozor, Bastard vládne Moudrosti a s její pomocí ošálil smrt. Ale tvá píseň z něj činí jakéhosi hrdinu."

"Inu, tohle je buckská píseň a on byl v Bucku vážený, aspoň po nějaký čas," vysvětlovala Starling.

"Teď už ale ne, vsadil bych se. Spíše by si někdo považoval stovky zlatáků, kdyby ho mohl vydat královým strážím," poznamenal jeden z kočích.

"To je docela možné," souhlasila ochotně Starling. "Ačkoli v Bucku stále existují lidé, kteří by ti řekli, že jeho příběh ještě nebyl vypovězen celý a že Bastard není tak černý, jak ho v poslední době pošpinili."

"Já to přesto vůbec nechápu. Myslela jsem, že byl popraven za to, že s pomocí Moudrosti zabil krále Shrewda," namítla Madge.

"To říkají někteří," odpověděla Starling. "Pravda je, že zemřel ve své cele, ještě než mohl být popraven, a že byl pohřben namísto spálen. A příběh dále pokračuje tím," tu Starling ztišila hlas bezmála do šepotu, "že když přišlo jaro, na jeho hrobě nevyrašil jediný zelený lístek. A když se to doslechla jedna stará moudrá žena, okamžitě věděla, co zatím je, že magie Moudrosti stále dřímá v jeho kostech a mohl by ji získat ten, kdo by byl natolik statečný, že by mu vytrhl zub z úst. A tak za úplňku šla a vzala si s sebou sluhu s rýčem. Nařídila mu vykopat hrob. Ale sluha nenabral ani lopatu hlíny, když tu narazil na roztržité dřevo z Bastardovy rakve."

Starling se teatrálně odmlčela. Až na praskání ohně se neozval jediný zvuk.

"Truhla byla samozřejmě prázdná. A ti, kdo to viděli, říkali, že rakev byla rozbita zvenčí, ne promáčknutá zevnitř. A jeden muž mi říkal, že na roztržitém víku rakve byly zachyceny drsné šedé chlupy z vlčího kožichu."

Ticho se protahovalo. "To myslíš vážně?" zeptala se posléze Madge.

Prsty zlehka přejela po strunách harfy. "Tak jsem to slyšela vyprávět v Bucku. Ale rovněž jsem slyšela, že lady Patience, ta, která ho pohřbila, říká, že je to všechno nesmysl, že jeho tělo bylo studené a ztuhlé, když ho omývala a halila do rubáše. A o Pod'obaném muži, jehož se tolik bojí král Regal, prohlásila, že to není nikdo jiný než jeden starý poradce krále Shrewda, jakýsi starý samotář se zjizvenou tváří, který vystoupil z ústraní, aby udržoval při životě víru, že Verity stále žije, a povzbuzoval ve statečnosti všechny ty, kteří musejí pokračovat ve válce proti rudým lodím. Nuže. Myslím, že si můžete vybrat, čemu sami věřit chcete."

Melody, jedna z loutkářů, se žertem zachvěla. "Brr. No tak. Zazpívej nám teď něco veselého, abychom mohli jít na kutě. Nechci už slyšet žádnou ze tvých zádušních historek, než si dnes večer půjdu lehnout." A tak Starling ochotně zapěla baladu o lásce, prastarou píseň s veselým refrémem, k němuž se Madge a Melody přidaly. Já ležel ve tmě a přemítal o všem, co jsem slyšel. Znepokojovalo mě vědomí, že Starling to všechno rozdmýchala kvůli mně, abych to slyšel. Přemýšlel jsem, zda si myslí, že mi tím prokazuje nějakou laskavost, nebo jestli chce prostě vidět, zda má někdo další nějaké podezření ohledně mne. Sto zlatých za moji hlavu. To už bylo dost i na to, aby po nich zatoužil vévoda, nemluvě o nějaké potulné zpěvačce. Navzdory únavě mi té noci trvalo dlouho, než jsem usnul.

Cesta na druhý den byla díky své jednotvárnosti bezmála pohodlná. Kráčel jsem za svěřenými ovci a snažil se na nic nemyslet. Nebylo to tak snadné jako předtím. Měl jsem dojem, že kdykoliv svou mysl vyprázdním od svých obav, uslyším v hlavě ozvěnu Verityho slov Pojd' za mnou. Když jsme té noci postavili tábor, bylo to na březích obří vpustí, uprostřed zaplněné vodou. Hovor okolo ohně byl povrchní a přelétavý. Byli jsme již myslím víc než dost unavení z našeho plahočivého tempa a toužili jsme spatřit Modré jezero. Mně se prostě chtělo jít spát, ale měl jsem jako první hlídku nad stádem.

Trochu jsem povylezl na úbočí, abych vsedě viděl na své huňaté svěřence. Mohutná mísovitá vpust' pohltila celou naši karavanu, přičemž ohýnek v blízkosti vody vypadal jako hvězda na dně studny. Bez

ohledu na vítr, který se proháněl nad krajinou, jsme byli chráněni a kolem panoval naprostý klid. Byla to skoro pohoda.

Tassin si nejspíš myslela, že se pohybuje pokradmu. Mlčky jsem ji sledoval, jak se blíží s pláštěm přetaženým přes vlasy a přes tvář. Šla širokou oklikou, jako kdyby mě chtěla obejít. Nesledoval jsem ji očima, ale poslouchal jsem, jak stoupá po úbočí nade mne a pak zezadu schází dolů. Ve stojatém vzduchu jsem dokonce zachytil její vůni a bezděky pocítil jakési očekávání. Uvažoval jsem, zda budu mít dost silnou vůli na to, abych ji odmítl podruhé. Možná že by to byla chyba, ale mé tělo se jen třáslo na to, aby ji udělalo. Když jsem usoudil, že je tak na tucet kroků ode mě, obrátil jsem se přímo k ní. Ustrnula před mým pohledem.

"Tassin," pozdravil jsem ji tiše a vzápětí stočil zrak zpátky k ovcím. Po chvíli sešla po svahu níž a stanula pár kroků ode mě. Mírně jsem se natočil a beze slova k ní vzhlédl. Odhrnula si z tváře kapuci a stanula přede mnou, v očích a postoji výzvu.

"Ty jsi on, vid'?" zeptala se zadýchaně. Hlasem se jí mihl slabounký náznak strachu.

Nečekal jsem, že řekne tohle. Nemusel jsem předstírat své překvapení. "Já, a on? Já jsem pastýř Tom, pokud myslíš jeho."

"Ne, ty jsi on, ten Bastard s Moudrostí, kterého hledá králova stráž. Kočí Drew mi říkal, co se povídá ve městě, když Starling minulé noci vyprávěla tu historku."

"Drew ti říkal, že já jsem Bastard s Moudrostí?" zeptal jsem se opatrně, jako bych byl jejími překotnými slovy zmaten. Uvnitř mě zahlcoval hrozný mrazivý strach.

"Ne." Do jejího strachu se vmísila stopa hněvu. "Drew mi říkal to, co o něm povídá králova stráž.

Zlomený nos a jizva na tváři, a bílý pruh ve vlasech. A já té noci viděla tvé vlasy. Máš v nich bílý pruh."

"Každý člověk, který utržil ránu do hlavy, může mít ve vlasech bílý pruh. Je to už stará jizva." Nachýlil jsem hlavu a zkoumavě se na ni zahleděl. "Řekl bych, že tvář se ti hojí dobře."

"Ty jsi on, vid'?" Když jsem se snažil změnit téma, ještě víc ji to rozvzteklilo.

"Jasně že ne. Podívej se. On má na paži ránu po meči, ne? A koukej na tohle." Obnažil jsem si pravou ruku, aby se mohla podívat. Říznutí, které jsem si způsobil nožem, se mi táhlo vespod na levém předloktí. Vsázel jsem na to, že sama od sebe pochopí, že sečná rána, již jsem utržil v sebeobraně, by měla být na ruce třímající meč.

Sotva na ruku pohlédla. "Máš nějaké peníze?" zeptala se pojednou.

"Kdybych měl peníze, proč bych pak zůstával v táboře, když ostatní šli do města? A krom toho, proč tě to zajímá?"

"Mne ne. Ale tebe by mělo. Mohl bys je použít, aby sis koupil moje mlčení. Jinak bych mohla jít se svým podezřením za Madge. Nebo za kočími." Vyzývavě natrčila bradu.

"Mohou se mi kouknout na paži tak jako ty," pravil jsem znaveně. Odvrátil jsem se od ní a znovu zrakem přejel ovčí stádo. "Jsi hloupá holčička, Tassin, když připustíš, aby tě duchařské povídačky Starling takhle poděsily. Běž zpátky na kutě." Snažil jsem se, aby můj hlas zněl otráveně.

"Máš škrábanec na druhé ruce. Viděla jsem ho. Někteří by to mohli pokládat za ránu po meči."

"Nejspíš ti samí, kteří by tě pokládali za inteligentní," řekl jsem posměšně.

"Netrop si ze mě žerty," varovala mě nepříjemným, plytkým hlasem. "Ze mě si nikdo legraci dělat nebude."

"Pak neříkej hlouposti. Co se to s tebou vůbec děje? Má to být nějaká pomsta? Máš vztek, protože bych se s tebou nevyspal? Říkal jsem ti, že s tebou to nemá nic společného. Jsi napohled krásná a já nepochybují, že dotýkat se tě by bylo rozkošné. Ale pro mě ne."

Tu plivla na zem vedle mě. "Jako kdybych já ti to dovolila. Jen jsem se bavila, pastevce. Nic víc než to." V hrdle jí uvízl jakýsi zvuk. "Lidičky. Když se na sebe podíváš, jak si můžeš myslet, že by tě někdo chtěl jen kvůli tobě? Páchneš ovčemi, jsi kost a kůže a tvoje tvář vypadá, jako kdybys prohrál každý souboj, který jsi kdy svedl." Otočila se na podpatku, pak jako by si najednou vzpomněla, proč přišla. "Nikomu z nich to neřeknu. Ještě ne. Ale až dorazíme do Blue Lake, tvůj mistr ti musí něco vyplatit. Hleď mi to přinést, jinak zburcuji celé město k pátrání po tobě."

Vzdychl jsem. "Jsem si jist, že uděláš cokoli, jen aby sis ukrátila dlouhou chvíli. No tak si ten povyk zburcuji, když chceš. Ale až z toho nic nebude a lidé se ti vysmějí, pak Dell zřejmě bude mít o důvod víc

ti namlátit."

Otočila se a započala scházet úbočím dolů. V matném měsíčním světle pozbyla krok a málem přepadla. Včas se však narovнала a vztekla na mě pohlédla, jako by mě vyzývala, jen ať se jí vysměji. Já však na to neměl ani pomyslení. Navzdory svému odporu k ní jsem měl žaludek sevřený až po krk. Sto zlatých. Stačí dát do oběhu zvěst a taková suma už dokáže rozpoutat řádný povyk. A až bych byl mrtvý, nejspíš by se usnesli, že jsem nebyl ten pravý.

Přemýšlel jsem, jak se mi asi povede, až se budu přes zbytek farrowských plánů ubírat sám. Mohl bych vyrazit hned, jakmile mě Creece vystřídá na hlídce. Ostatně jak daleko už to může být do Blue Lake? Přemítal jsem o tom, mezitím co jsem sledoval další postavu, jak vyklouzává z tábora a míří po svahu ke mně.

Starling přišla tiše, ale ne pokradmu. Zvedla ruku na pozdrav, ještě než družně usedla vedle mne.

"Doufám, žeš jí nedal žádné peníze," pozdravila mě přívětivě.

"Ehm," řekl jsem a nechal ji, ať si to vysvětlí, jak chce.

"Protože jsi už alespoň třetí muž, který ji na tomto výletě údajně přivedl do jiného stavu. Tvůj mistr měl tu čest, že byl obviněn jako první. Druhý byl Madgein syn. Alespoň si to myslím. Nevím, kolik otců tomu potenciálnímu dítěti vybrala."

"Já s ní nebyl, takže z toho mě může jen stěžít vinit," řekl jsem na svou obranu.

"Ó, ano? Pak jsi pravděpodobně jediný muž z karavany, který s ní nebyl."

To se mnou trochu trhlo. Potom jsem to rozvážil a podivil se, jestli se někdy ocitnu někde, kde se konečně přestanu podívat tomu, jak hloupý dokážu být. "Takže ty si myslíš, že ona čeká dítě a poohlíží se po muži, který by ji vykoupil z učení?"

Starling si odfrkla. "Pochybuji, že vůbec nějaké dítě čeká. Nepožadovala svatbu, ale jenom peníze na nákup bylin, po nichž by dítě potratila. Myslím, že syn Madge jí možná doopravdy nějaké dal. Kdepak. Já si nemyslím, že chce manžela, jde jí pouze o peníze. A tak hledá způsoby, které by jí umožnily trochu si zašpásovat, a muže, který by jí za to poté zaplatil." Poposedla a odhodila stranou kámen, který ji tlačil. "Takže. Když jsi jí neudělal dítě, copak jsi jí udělal?"

"Říkal jsem ti. Nic."

"Ach. To vysvětluje, proč o tobě mluví tak špatně. Ale jenom asi tak poslední den nebo co, takže jsem usoudila, že to 'nic' jsi jí musel udělat v tu noc, kdy jsme my ostatní šli do města."

"Starling," spustil jsem varovně a ona pozvedla ruku na usmířenou.

"Neřeknu ani slovo o tom, cos jí neudělal. Ani nic dalšího. Beztak to není důvod, proč jsem si sem za tebou přišla promluvit."

Odmlčela se, a když jsem se odmítl na cokoli zeptat, zeptala se ona: "Co máš v plánu, až se dostaneme do Blue La-ke?"

Pohlédl jsem na ni. "Vyzvednu si mzdu. Dopřeji si pivo a trochu jídla, horkou koupel a čistou postel aspoň na jednu noc. Proč? Co máš v plánu ty?"

"Myslela jsem, že bych mohla pokračovat v cestě do hor." Úkosem se po mně podívala.

"Abys tam pásala po významné události, námětu pro svou píseň?" Snažil jsem, aby má otázka vyzněla ležerně.

"Písně se budou nejspíš ze všeho přimykát k jistému člověku, než aby se ohlížely k nějakému místu," nadhodila. "Já myslela, že i ty máš možná namířeno do hor. Mohli bychom putovat společně."

"Stále máš tu idiotskou představu, že jsem Bastard," obvinil jsem ji zpříma.

Zazubila se. "Bastard. Nadaný Moudrostí. Ano."

"Mýlíš se," řekl jsem nepokrytě. "A i kdybys měla pravdu, proč bys ho měla následovat do hor? Být s tebou, využil bych šance přijít si na víc a udal bych ho královým strážím. Se sto zlatáky v kapse, kdo potřebuje skládat písně?"

Starling vydala krátký pohrdlivý zvuk. "Jsem si jista, že máš více zkušeností s královskými strážemi než já. Ale mám jich aspoň tolik, abych věděla, že potulná pěvkyně, která by se pokoušela domáhat té odměny, by nejspíš byla za pár dní nalezena plovoucí v řece. Zatímco někteří strážníci by zčistajasna velmi zbohatli. Kdepak. Už jsem ti říkala. Mně nejde o zlato, Bastarde. Mně jde o píseň."

"Neříkej mi tak," varoval jsem ji ostře. Pokrčila rameny a odvrátila se. Po chvíli sebou škubla, jako

kdybych do ní rýpl, ale potom se ke mně otočila s širokým úsměvem ve tváři.

"Ach. Tuším, že jsem to spískala já. To proto tě Tassin ždímal? Chtěla peníze, abys jí umlčel jazyk." Neodpovídal jsem.

"Jsi chytrý, žeš ji odmítl. Něco jí dej, a ona si hned pomyslí, že má pravdu. Kdyby vsutku věřila, že jsi Bastard, ponechala by si to tajemství pro sebe, aby ho potom prodala královým strážím. Protože s nimi žádné zkušenosti nemá a věřila by, že zlato nakonec obdrží." Starling vstala a líně se protáhla. "Nuže. Jdu zpátky na kutě, dokud ještě mohu. Ale pamatuj na mou nabídku. Pochybují, že dostaneš lepší." Teatrálně kolem sebe zatočila pláštěm a poklonila se mi, jako bych byl král. Sledoval jsem ji, jak se ode mne vzdaluje úbočím dolů, sebejistě nakračujíc jako kamzík dokonce i v měsíčním světle. Na chvíli mi připomněla Molly.

Uvažoval jsem, že bych vyklouzl z tábora a pokračoval v cestě do Blue Lake na vlastní pěst. Potom jsem si řekl, že kdybych to udělal, Tassin a Starling by pouze nabyly jistoty, že hádaly správně. Starling by se možná pokusila vyrazit za mnou a najít mne. Tassin by se zase snažila najít způsob, jak přijít k odměně. Nic z toho jsem nechtěl. Raději tedy vydržet a plahočit se dál jako pastýř Tom.

Pozvedl jsem oči k noční obloze. Klenula se nade mou, jasná a studená. Nejhlubší noc měla v poslední době nepříjemně mrazivý nádech. Než bych se byl dostal do hor, zima by již nebyla pouhou hrozbou. Kdybych jen nebyl promarnil počáteční měsíce léta jakožto vlk, byl bych už nyní v horách. To však byla další bezpředmětná myšlenka. Hvězdy té noci zářily nízkou a jasně. Svět se zdál být menší, když bylo nebe takhle blízko. Najednou jsem měl pocit, že kdybych se jen otevřel a zašmátral po Veritym, našel bych ho v něm, hned na dosah ruky. V mém nitru se pojednou vzedmula taková osamělost, až jsem měl pocit, že se ze mne prorve ven. Molly a Burrich nebyli daleko, stačilo jen zavřít oči. Mohl bych za nimi jít, mohl bych vyměnit lačnost z nevěděni za bolest z nemožnosti dotknout se jich. Zdi Umění, jimiž jsem se každým bdělým okamžikem tak těsně obemykal, jakmile jsem opustil Tradeford, mně nyní připadaly spíše dusivé než ochranné. Sklonil jsem hlavu k povytaženým kolenům a schoulil se v objetí vlastních paží před mrazivou prázdnotou noci.

Onen hlad po chvíli odezněl. Zvedl jsem hlavu a rozhlédl se po stádu pokojných ovcí, kárách a povezech, po naprosto nehybném táboře. Pohled na měsíc mi říkal, že moje hlídka již dávno skončila. Na Creeceho nikdy nebyl spoleh, že se vzbudí a přijde mě vystřídat. A tak jsem vstal, protáhl se a sešel po úbočí dolů, abych ho vytáhl z jeho vyhřátých příkryvek.

Další dva dny uběhly bez zvláštních událostí až na to, že počasí bylo pořád chladnější a větrnější. Večer třetího dne, když jsme se utábořili na noc a já zaujal první večerní hlídku, jsem na horizontu spatřil mračno prachu. Zprvu jsem tomu věnoval jen malou pozornost. Byli jsme na jedné z rušnějších karavanních tras a zastavili jsme u napajedla. Stál tu již povoz s početnou rodinou jakéhosi dráteníka. Usoudil jsem, že ti, kdo v dálce zvířili prach, rovněž hledají napajedlo, kde by se uložili na noc. A tak jsem seděl a díval se, jak se mračno blíží, mezitímco se snášel večer. Z prachu se pozvolna vyloupili jezdci na koních, jedoucí v uspořádaném útvaru. Čím blíže byli, tím větší jistotu jsem nabýval. Královské stráže. Světlo bylo příliš slabé na to, abych rozeznal Regalovy barvy, hnědou a zlatou, ale věděl jsem to. Měl jsem co dělat, abych nevyskočil a nedal se na útěk. Chladný rozum mi říkal, že pokud hledají konkrétně mne, trvalo by jim jen pár minut, než by mě na koních dostihli. Okolní rozlehlá pláň poblíž neskýtala žádný úkryt. A pokud mě nehledají, můj útěk by pouze upoutal jejich pozornost a utvrdil Tassin a Starling v jejich podezření. A tak jsem zaťal zuby a zůstal na místě. Seděl jsem s holí mezi koleny a hlídal ovce. Jezdci mne a stádo objeli a zamířili rovnou k vodě. Když projížděli, spočítal jsem si je. Bylo jich šest. Poznal jsem jednoho z koní, plavé hříbě, o němž se Burrich vyjádřil, že z něj jednou bude dobrý lovecký kůň. Když jsem ho spatřil, příliš živě jsem si uvědomil, jak Regal před svým odjezdem vydrancoval Buckkeep, aby si pro sebe vzal každou cennou věc z královského majetku. Zažehla se ve mně malinká jiskřka hněvu, jež mi jaksi usnadňovala sedět a vyčkat, co bude. Po chvíli jsem usoudil, že jezdci jsou jen na cestě tak jako my a zastavili jen proto, aby napojili koně a přenocovali zde. Pak se ke mně přiblížil Creece, který mě hledal. "Máš jít do tábora," řekl mi s neskryvanou roztrpčeností. Creece byl vždycky rád, když se hned po jídle mohl prospat. Když usedl na mé místo, zeptal jsem se ho, co bylo příčinou změny pořadí hlídek.

"Královské stráže," houkl vztekle. "Všechny tam komandují, chtějí vidět každého člena naší karavany."

Prohledali i všechny povozy."

"A co hledají?" zeptal jsem se ledabyly.

"Jak to mám sakra vědět! Ani jsem nechtěl pěstí do žaludku za nějaké dotazy. Ale ty se hodiš na to, abys to zjistil."

Popadl jsem hůl a zamířil zpět do tábora. Po boku mi pořád visel můj krátký meč. Přemýšlel jsem, že bych ho ukryl, ale potom jsem se rozhodl opačně. Každý může nosit meč, a kdybych ho potřeboval tasit, nechtěl jsem zápolit s kalhotami.

Tábor připomínal rozdrážděné vosí hnízdo. Madge a její lidé vypadali ustrašeně a zároveň nasupeně. Strážní si právě rutinním způsobem podávali dráteníka. Jedna strážnice s řinkotem skopla sloupec cínových hrnců a pak křikla něco v tom smyslu, že si bude prohledávat, co chce a jak chce. Dráteník stál u svého vozu, ruce zkřížené na prsou. Zdálo se, že už ho jednou uzemnili. Dva strážní mezitím zatlačili jeho ženu s dětmi k zádi vozu. Ženě z nosu vytékala stružka krve. Stále však vypadala odbojně. Tiše jako pára jsem se vnesl do tábora a zaujal místo vedle Damona, jako bych tu po celou dobu byl. Nikdo z nás nepromluvil.

Velitel strážných se odvrátil od dráteníka, a vtom mne zamrazilo v zádech. Poznal jsem ho. Byl to Bolt, kterého si Regal tolik cenil pro jeho zdatné pěstí. Naposled jsem ho viděl v žaláři. Právě on mi přerazil nos. Cítil jsem, jak se tlukot mého srdce zrychluje, a uslyšel jsem puls krve v uších. Mé vidění začala obestírat temnota. Snažil jsem se dýchat co nejtišeji. Bolt popošel doprostřed tábora a vrhl po nás opovrhlivý pohled. "Toto jsou všichni?" dožadoval se, spíše než tázal.

Všichni jsme kývli na souhlas. Znovu po nás mrštil svým přísným pohledem a já sklopil zrak, abych se mu vyhnul. Měl jsem co dělat, abych udržel ruce v klidu a z dosahu nože či meče. Snažil jsem se, aby na mém postoji nebylo znát mé napětí.

"Tak bídnou chášku vagabundů jsem ještě neviděl." Tón jeho hlasu nám nepřiznával sebemenší důležitost.

"Vedoucí karavany? Celý den jsme se trmáceli v sedlech. Ať váš pomocník dohlédne na naše koně. Budeme chtít připravit jídlo a nasbírat více paliva na oheň. A ohřejte nám nějakou vodu na umytí." Znovu nás přejel svým pohledem. "Nechci žádné potíže. Lidé, které jsme hledali, tu nejsou, a to je vše, co jsme potřebovali vědět. Dělejte jenom to, oč vás požádáme, a nebudou žádné problémy. Můžete si jít po svých běžných záležitostech."

Několik hlasů zamumlalo na souhlas, ale většina přivítala jeho slova s mlčením. Povýšeně si odfrkl, potom se otočil ke svým jezdcům a tiše s nimi hovořil. Ať už jim vydával jakékoli rozkazy, zjevně jim nebyly po chuti, jedině ti dva, kteří prve zatlačili do úzkých dráteníkovu ženu, při jeho slovech srazili podpatky. Převzali do své péče oheň, který předtím rozdělala Madge, a přinutili lidi z naší karavany, aby se od něj vzdálili. Madge tiše hovořila se svými pomocníky, dva z nich vyslala, aby zaopatřili strážníkům koně, a další dva nechala nanosit vodu a postavit ji na ohřev. Sama ztěžka vykročila okolo naší káry ke svému vozu se zásobami potravin.

Do tábora se nejistě vrátilo zdání jakéhosi pořádku. Starling zažehla druhý, menší oheň. Skupina loutkářů, pěvkyně a kočí se pak usadili okolo něj. Majitelka koní a její manžel se tiše odebrali do postele. "Inu, zdá se, že se to uklidnilo," poznamenal ke mně Damon, ale já si všiml, jak si stále nervózně mne ruce. "Jdu na kutě. Ty a Creece si mezi sebou domluvte hlídky."

Vydal jsem se směrem k ovcím. Potom jsem se zarazil a ohlédl se po táboře. Ze zbrojnošů teď byly jenom siluety okolo ohně, kde si hověli a družně rozprávěli, zatímco jeden z nich stál opodál a držel hlídku. Díval se směrem k druhému ohni. Sledoval jsem jeho pohled. Nedokázal jsem říci, zda jej Tassin opětuje nebo jen zírá na ostatní strážné okolo ohně. Tak jako tak jsem tušil, co se jí honí myslí. Stočil jsem krok stranou a šel k zádi Madgeina vozu. Právě nabírala z pytlů fazole a hrách a odměřovala jejich množství do kotle na polévku. Zlehka jsem se dotkl její paže a ona poskočila.

"Prosím za prominutí. Nepotřebovala byste s tím pomoci?"

Pozvedla na mě obočí. "A pročpak?"

Sklopil jsem zrak k nohám a opatrně zvolil tu správnou lež: "Nelíbilo se mi, jak se dívali na dráteníkovu ženu, madam."

"Vím, jak si mám počínat mezi drsnými muži, pastevce. Jinak bych nemohla být vedoucí karavany."

Odměřila do kotlíku sůl a pak hrstku koření.

Přikývl jsem a neřikal nic. Byla to až příliš zjevná pravda, než abych se zmohl na protest. Avšak ani jsem se neměl k odchodu, takže Madge mi po pár okamžicích podala vědro a řekla mi, abych jí přinesl trochu čisté vody. Ochotně jsem ji uposlechl, a když jsem vědro přinesl, stál jsem a držel ho, dokud si ho ode mě nevzala. Sledoval jsem, jak nalévá vodu do kotle na polévku, a okouněl jí po boku, dokud mi poněkud drsně neřekla, abych se jí nemotal pod nohama. Omluvil jsem se a vycouval pryč, přičemž jsem převrhl vědro se zbytkem vody. A tak jsem ho vzal a přinesl jí v něm další čerstvou vodu.

Poté jsem šel a vzal si z Damonovy káry houni, do které jsem se na několik hodin zachumlal. Ležel jsem pod károu, jako kdybych spal, a pozoroval nikoli strážníky, nýbrž Starling a Tassin. Všiml jsem si, že zpěvačka té noci nevytáhla harfu, jako kdyby na sebe ani ona nechtěla poutat pozornost. To mě, pokud šlo o ni, poněkud uklidnilo. Bylo by pro ni snadné zajít k jejich ohni s harfou, vlichotit se jim s několika písněmi a pak jim nabídnout, že mě za úplatu udá. Místo toho se zdálo, že sleduje Tassin stejně pozorně jako já. Tassin jednou vstala, aby pod nějakou záminkou odešla. Neslyšel jsem, co jí Starling tiše řekla, ale Tassin na ni vztekale pohlédla a mistr Dell jí zlostně nařídil, ať se vrátí zpátky na místo. Bylo jisté, že Dell nechce mít se strážemi vůbec nic do činění. Ale i když se potom všichni odebrali na kutě, nedokázal jsem se uvolnit. Když přišel čas vystřídat Creeceho na hlídce, neochotně jsem šel, nemaje vůbec žádnou jistotu, že Tassin pozdních nočních hodin nevyužije, aby vyhledala strážce.

Našel jsem Creeceho, jak hlasitě chrmí, a musel jsem jím zatřást, abych ho poslal zpět k naší káře. Usedl jsem na zem, houni okolo ramen, a myslel na těch šest mužů dole, kteří teď spali u ohně. Měl jsem skutečný důvod nenávidět pouze jednoho z nich. Vybavil jsem si Bolta, jaký tehdy byl, jak se samolibě uculoval, když si natahoval kožené rukavice, aby mě zmlátil, jak se kabonil, když ho Regal pokáral za to, že mi přerazil nos, takže můj vzhled poněkud utrpěl, když by mě snad vévodové chtěli vidět. Vzpomněl jsem si na to, s jakým bohorovným způsobem plnil svůj úkol před zraky Regala, jak snadno se probíjel mou symbolickou obranou, zatímco já se usilovně snažil udržet Willa a jeho Umění mimo svou mysl. Bolt mě ani nepoznal. Přejel mne svým zrakem a nevzal mne v potaz, jelikož vůbec nerozeznal vlastnoruční práci. Seděl jsem a chvíli nad tím přemítal. Tušil jsem, že jsem se hodně změnil. Nebyly to jen ty jizvy, které mi způsobil. Nejen můj porost a pracovní oděv, má umouněnost po dlouhé cestě a moje vyzáblost. FitzChivalry by před jeho pohledem nesklopil zrak, nestál by mlčky a nenechal by dráteníky, aby se o sebe postarali sami. FitzChivalry by nejspíš ani neotrávil šest strážných kvůli tomu, aby jednoho z nich usmrtil. Přemýšlel jsem, zda jsem nyní moudřejší nebo znavenější. Možná že obojí. Na hrdostí mi to zrovna nepřidalo.

Můj šestý smysl, taktéž řečený Moudrost, mě uvědomuje o ostatních živých tvorech, o všech ostatních živých tvorech okolo mne. Zřídka kdy mne někdo překvapí. A tak mě nezaskočili. Úsvit právě začínal bělit temnotu na nebi, když si pro mě Bolt a jeho strážce přišli. Tiše jsem seděl a nejprve vnímal a pak slyšel, jak se pokradmu blíží. Bolt kvůli tomu zburcoval všech pět ostatních vojáků.

V okamžiku zdrceného úleku jsem se podívil, co se to stalo s mým jedem. Ztratil snad svou sílu, protože jsem ho tak dlouho nosil u sebe? Byl zneškodněn uvařením v polévce? Přisahám, že na chvíli mě posedla jediná myšlenka, totiž že Chade by takovou chybu neudělal. Leč neměl jsem čas se tím zabývat. Rozhlédl jsem se po mírně zvlhéné, takřka nevýrazné pláni. Zakrslé keře a pár kamenů. Ani žádná vpusť či pahrbek jakožto úkryt.

Mohl bych utíkat a možná se jim na čas ztratit ve tmě. Ale nakonec bych byl jejich. Posléze bych se musel vrátit k vodě. Kdyby mě na tom plochem území za denního světla ne-vystopovali na koních, mohli by si prostě sednout k prameni a počkat si na mě. A svým útekem bych navíc přiznal, že jsem FitzChivalry. Pastýř Tom by přece neutíkal.

A tak jsem vzhlédl, když si pro mne přišli, navenek překvapený a ustrašený, nicméně vskrytu doufající, že na mně není znát srdcervoucí strach, který jsem ve skutečnosti cítil. Vstal jsem, a když mě jeden z nich popadl za paži, nebránil jsem se, ale jen jsem k němu nevěřičně zvedl zrak. Z druhé strany se přiblížil další strážník, aby mi odebral nůž a meč. "Pojď dolů k ohni," řekl mi drsně. "Kapitán se na tebe chce kouknout."

Šel jsem klidně, ba skoro schlíple, a když se strážní shromáždili u ohně, aby mě předvedli Bohovi, bázně jsem pokukoval z jednoho na druhého, dávaje si pozor, abych nespočinul zrakem na jejich veliteli. Nebyl jsem si jist, jestli na něj dokážu pohlédnout a nic přitom neprozradit. Bolt vstal, kopl botou do ohně, aby

vyskočily plameny, a přišel si mne prohlédnout zblízka. Za rohem loutkářského vozu jsem zahlédl vykukující bledou tvář a vlasy Tassin. Bolt jen chvíli stál a hleděl na mě. Po chvíli sešpulil ústa a věnoval svým mužům znechucený pohled. Mým trnutím hlavy jim naznačil, že nejsem ten, koho chtěl. Osmělil jsem se a hlouběji se nadechl.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se mě ostře Bolt znenadání.

Mžoural jsem na něj přes oheň. "Tom, sire. Pastýř Tom. Neudělal jsem nic špatného."

"Že ne? Pak jsi jediný člověk na světě, který se ničím neprovinil. Mluvíš jako bys byl z Bucku, Tome. Sundej si šátek."

"To jsem, sire. Z Bucku, sire. Avšak časy tam jsou zlé." Spěšně jsem si stáhl šátek z hlavy a pak jen stál, svíraje ho a ždímaje v ruku. Neuposlechl jsem radu Starling, abych si vlasy začernal. To by mi při bližší inspekci nic dobrého nepřineslo. Místo toho jsem si vzal zrcátko a značnou část bílých vlasů si vytrhal. Sice ne všechny, ale to, co jsem měl nyní na hlavě, spíše připomínalo roztroušené šediny nad čelem nežli bílý pruh. Bolt obešel oheň, aby se lépe podíval. Škubl jsem sebou, když mě popadl za vlasy a zvrátil mi hlavu dozadu, aby mi viděl do tváře. Byl velký a svalnatý, tak jak jsem si ho pamatoval. Všechny zlé vzpomínky, jež jsem na něj měl, mi náhle zaplavily paměť. Přisahám, že jsem si dokonce vybavil i jeho pach. Pocítil jsem svíravou malátnost, jak ve mně vzkypěl všechen strach.

Když se do mě zavrtil pohledem, nepokoušel jsem se vůbec o odpor. Ani jsem se nesetkal s jeho očima, ale raději jsem střídavě vrhal vyděšené pohledy na něj a hned zase jinam, jako bych prosil o pomoc. Všiml jsem si, že se odkudsi vynořila Madge a teď stála, ruce zkřížené na prsou, a sledovala nás.

"Máš jizvu na tváři, že, chlapec?" zeptal se mě Bolt.

"Ano, sire, to mám. Přišel jsem k ní jako chlapec, spadl jsem ze stromu a zasáhla mě větev..."

"To sis tehdy přerazil i nos?"

"Ne, sire, kdepak, to bylo při hospodské rvačce, asi tak před rokem..."

"Sundej si košili!" poručil mi.

Nachmatal jsem límec a pak si ji stáhl přes hlavu. Myslel jsem, že se podívá na má předloktí, a měl jsem už připravenou historku s hřebíkem. On se však místo toho sklonil, aby se podíval na místo mezi mým ramenem a krkem, kde mi jeden vykovaný vyhrýzl kus masa při dávné šarvátce. Dočista mi zvodnatěly vnitřnosti. Bolt pohlédl na sukovitou jizvu, pak náhle zvrátil hlavu a zhluboka se zasmál.

"Zatraceně. Nemyslel jsem si, že jsi to ty, Bastarde. Byl jsem si jist, že ne. Ale na tenhle cejch si pamatuji, jak jsem ho uviděl, když jsem tě poprvé srazil na zem." Pohlédl na muže stojící okolo nás, ve tváři stále užaslý a navýsost potěšený. "Je to on! Máme ho. Král rozmístil své čaroděje od hor až po pobřeží, aby ho našli, a on jako zralé ovoce padne do rukou nám." Olízl si rty a přejel po mně svým lačným zrakem. Vycítil jsem z něj podivný hlad, jako by se ho skoro sám děsil. Vtom mě popadl za krk a vytáhl mě na špičky. Přitáhl svou tvář k mojí a zasyčel: "Abys rozuměl. Verde byl můj přítel. Není to stovka zlatých za to, že tě předvedu živého, co mi brání tě na místě zabít. Je to jen má víra, že král dokáže přijít se zajímavějšími způsoby, jak tě nechat zemřít, než jaké bych zde vymyslel já. Znovu budeš můj, Bastarde, v cirku. Nebo aspoň tolik z tebe, kolik mi král ponechá."

Prudce mě od sebe postrčil do ohně. Klopýtl jsem přes něj a okamžitě se ocitl v ruce dvou mužů na druhé straně. Divoce jsem se podíval z jednoho na druhého. "To je omyl!" vykřikl jsem. "Hrozný omyl!"

"Spoutejte ho," nařídil jim chraplavě Bolt.

V tom Madge pokročila kupředu. "Jste si tím mužem jistý?" zeptala se ho zpříma.

Střetl se s jejím zrakem, kapitán s kapitánkou. "Jsem. Je to Bastard, kejklíř s Moudrostí."

Tváří Madge se mihl výraz naprostého znechucení. "Pak si ho odved'te. Jen račte." Otočila se na podpatku a odkráčela pryč.

Mí hlídači byli natolik zaujati rozhovorem mezi Madge a svým kapitánem, že nevěnovali moc pozornosti roztrášenému muži mezi nimi. Využil jsem toho, vytrhl se z jejich laxního sevření a ihned vyrazil směrem k ohni. Ramenem jsem odhodil překvapeného Bolta stranou a prchal jako králík. Prokličkoval jsem táborem, mihl se kolem dráteníkova povozu a před sebou jsem viděl jen doširoka rozprostřenou krajinu. Nasedly jitřní svit pláni propůjčoval vzhled jednotvárné zkrabacené houně. Žádný úkryt, žádný cíl. Jen jsem běžel.

Čekal jsem, že muži za mnou vyrazí pěšky nebo na koních. Nečekal jsem muže s prakem. První kámen

mě naplocho zasáhl do levého ramene, až mi ruka zmrtvěla. Utíkal jsem pořád dál. Zprvu jsem si pomyslel, že mě trefil šíp. Pak se mi před očima zablýsklo, jako by mě zasáhl blesk.

Když jsem přišel k sobě, zápěstí jsem měl v řetězech. Levé rameno mě hrozně bolelo, ale ne tolik jako boule na hlavě. Podařilo se mi vystrchat se do sedu. Nikdo mi nevěnoval moc velkou pozornost. Okovy na mých kotnících byly oba zaháknuty k dlouhému řetězu, který vedl vzhůru a přes kroužek na konci byl přikován k dalšímu řetězu, jenž k sobě poutal má zápěstí. Druhý, mnohem kratší řetěz mezi mými kotníky mi ani nedovoloval udělat pořádný krok. Pokud bych byl ovšem schopen vstát.

Neříkal jsem nic, nedělal jsem nic. Spoután okovy, neměl jsem proti šesti ozbrojeným mužům šanci.

Nechtěl jsem jim poskytovat záminku k brutálnímu zacházení. I přesto jsem musel sebrat veškerou svou vůli, abych dokázal klidně sedět a zvážit svou situaci. Už pouhá váha řetězů byla odrazující, stejně jako studené železo zakusující se v chladném nočním vzduchu do mého masa. Seděl jsem s hlavou sklopenou a civěl na své nohy. Bolt si všiml, že jsem vzhůru. Přišel ke mně a shora se na mě zahleděl. Já stále upíral zrak na své nohy.

"Tak řekni něco, ksakru!" nařídil mi náhle Bolt.

"Chytili jste někoho jiného, sire," pravil jsem bázlivě. Věděl jsem, že ho o tom nepřesvědčím, doufal jsem však, že alespoň zviklám přesvědčení jeho mužů.

Bolt se zasmál. Šel a posadil se k ohni. Pak si lehl a opřel se o lokty. "Jestli ano, potom máš zatracenou smůlu. Já ale vím, že to tak není. Podívej se na mě, Bastarde. Jak to, že jsi nezůstal mrtvý?"

Střelil jsem po něm bázlivým pohledem. "Nevím, co myslíte, sire."

Byla to chybná odpověď. S rychlostí tygra se vymrštil ze své pozice vleže a vrhl se přes oheň po mně.

Škrábal jsem se rychle na nohy, ale nebylo jak mu uniknout. Popadl mě za řetězy, vytáhl mě do stoje a vlepil mi facku, až to zaštlápo. "Podívej se na mě," přikázal.

Zvedl jsem oči zpátky k jeho tváři.

"Jak to, že jsi nezemřel, Bastarde?"

"To jsem nebyl já. Máte v rukou někoho jiného."

Pocítil jsem hřbet jeho ruky podruhé.

Chade mi kdysi říkal, že pokud je člověk vystaven mučení, je snazší odolávat výslechu, soustředí-li mysl na to, co řekne, spíše než na to, co říci nesmí. Věděl jsem, že je hloupé a zbytečné říkat Bohovi, že nejsem FitzChivalry. On věděl, že jsem. Ale když už jsem se k tomuto postupu uchýlil, držel jsem se ho. Když mě udeřil popáté, jeden z jeho mužů za mnou promluvil:

"Smím něco říci, sire?"

Bolt po něm blýskl rozlíceným pohledem. "O co jde?"

Muž si ovlhčil rty. "Zajatec má přežít, sire. Aby mohlo být vyplaceno zlato."

Bolt stočil zrak zpátky ke mně. Bylo velmi znepokojivé vidět v něm ten hlad, onu žádostivost, jakou měl Verity pro Umění. Tento muž rád působil bolest. Rád pomalu zabíjel. To, že tentokrát nemohl, ho podnítilo k ještě větší nenávisti vůči mně. "Já to vím," řekl rázně tomu muži. Uviděl jsem, jak se jeho pěst blíží, ale nebylo jak se jí vyhnout.

Když jsem přišel k sobě, bylo už bílé ráno. Bolest. Nějakou chvíli to bylo vše, co jsem doopravdy vnímal. Bolest, hrozná bolest v jednom rameni, a taky v žebrech na téže straně. Nejspíš mě nakopl, usoudil jsem. Nechtělo se mi hýbat žádnou částí tváře. Proč, ptal jsem se sám sebe, je bolest vždycky horší, když je člověku zima? Připadl jsem si podivně odtržený od své nynější situace. Chvíli jsem naslouchal okolí, neměl jsem však nejmenší chuť otevřít oči. Karavana se chystala k odjezdu. Slyšel jsem mistra Della, jak vříská na Tassin, která naříkala, že to jsou po právu její peníze, že kdyby jí je pomohl získat, mohl by dostat nazpět svůj učňovský poplatek, který za ni zaplatil, a tučný nadávek k tomu. Nařídil jí, ať nastoupí do vozu. Místo toho jsem zaslechl její kroky cupitající po vyschlé zemi, zatímco běžela ke mně. Byl to však Bolt, na něhož kňouravým hlasem spustila: "Měla jsem pravdu. Vy jste mi nevěřil, ale já měla pravdu. Našla jsem vám ho. Kdyby nebylo mě, odjeli byste i poté, co jste se dívali přímo na něj. To zlato je moje, po právu. Ale já vám polovičku dám a pořád budu víc než ráda. To je vůči vám víc než spravedlivé, však víte."

"Být tebou, klidil bych se do vozu," odvětil ledovým hlasem Bolt. "Jinak až ti odjede a my taky, nezbude

ti nic než vydat se pěšky na dlouhou cestu."

Měla dost rozumu, aby se s ním více nehádala, ale po celou cestu k vozu si pro sebe sprostě mumlala. Slyšel jsem Della, jak jí říká, že s ní jsou jen samé potíže a že udělá dobře, když se jí v Blue Lake zbaví. "Postav ho na nohy, Joff," nařídil Bolt komusi.

Vychrstli na mne vodu a já otevřel jedno oko. Sledoval jsem strážnici, jak zvedá volný konec mého řetězu a škube jím. To ve mně probudilo nesčetné menší bolesti. "Vstaň!" nařídila mi. Zmohl jsem se na to, abych kývl. Jeden z mých zubů se viklal. Viděl jsem pouze najedno oko. Už jsem začal zvedat ruce k tváři, abych se přesvědčil, jak je to zlé, ale šklubnutí řetězem mi v tom zabránilo. "Pojede, nebo půjde?" zeptala se ta, která držela můj řetěz, zatímco já vrávoravě vstal.

"Nejraději bych ho vlácel, ale to by nás moc zpomalilo. Pojede. Ty pojedeš ve dvou s Arnem a posadíš ho na svého koně. Uvaž ho v sedle a pořádně drž svého koně za otěže. Ted' ze sebe dělá ňoumu, ale je podlý a mazaný. Nevím, zda umí všechny ty věci s Moudrostí, jak se o něm říká, ale nechci to ani zjišťovat. A tak drž svého koně pevně za otěže. Kde je vůbec Arno?"

"Odskočil si do křoví, sire. Dnes mu není dvakrát nejlíp. Po celou noc běhal jako divý, jak si vyprazdňoval střeva."

"Přived' ho." Boltův tón jasně prozrazoval, že ho mužovy problémy ani v nejmenším nezajímají. Má hlídačka odběhla a nechala mě kymáčet se vstoje na nejistých nohách. Zvedl jsem ruce k tváři. Viděl jsem dopadat pouze jeden úder, ale očividně jich bylo víc. Vydrž, řekl jsem si přísně. Žij a uvidíš, jaké šance se ti naskytanou. Spustil jsem ruce a zjistil, že Bolt mě pozoruje.

"Vodu?" požádal jsem nezřetelným hlasem.

Vlastně jsem žádnou nečekal, ale Bolt se otočil k jednomu z ostatních strážných a učinil nepatrný posunek. Za pár okamžiků mi ten chlapík přinesl vědro vody a dva suchary. Napil jsem se a opláchl si tvář. Suchary byly tvrdé a moje ústa bolavá, nicméně jsem se z nich snažil pozřít co nejvíce. Pochyboval jsem, že v průběhu dne dostanu ještě něco víc. Vtom jsem si všiml, že můj měšec je pryč. Vytušil jsem, že si ho vzal Bolt, když jsem byl v bezvědomí. Srdce v hrudi mi pokleslo při pomýšlení, že Burrichova náušnice je pryč. A zatímco jsem pilně hryzal do sucharu, napadlo mě, co si asi pomyslel o prášcích v mém váčku.

Bolt nařídil nasednout a vyrazit ještě před odjezdem karavany. Letmo jsem ještě zahlédl tvář Starling, ale v jejím výrazu jsem nedokázal číst. Creece a můj mistr se úzkostlivě vyhýbali jakémukoli pohledu na mě, poněvadž měli strach, aby se ode mě nějak neposkvřnili. Jako kdyby mě vůbec neznali.

Posadili mě na statnou kobylu. Zápěstí jsem měl pevně přivázaná k rozsoše sedla, což znemožňovalo pohodlnou či jen slušnou jízdu, i kdybych si nepřipadal jako pytel zpřelámaných kostí. Pouta mi nesundali, pouze odstranili krátký řetěz mezi mými kotníky. Delší řetěz od mých zápěstí byl omotan okolo sedla. Nedalo se nijak zabránit tomu, aby mi řetězy rozdíraly kůži. Neměl jsem tušení, co se stalo s mou košilí, ale velmi jsem ji postrádal. Díky tělu koně i pohybu jsem se sice trochu zahřál, ale rozhodně to nestačilo. Když se objevil značně pobledlý Arno a nasedl za svou spolubojovnici, vyrazili jsme zpátky k Tradefordu. Můj jed, pomyslel jsem si lítostivě, nepřivodil nic než jen průjem jednomu muži. Takový jsem byl panečku úkladný vrah.

Pojď za mnou.

Kdybych tak mohl, pomyslel jsem si utrápeně, zatímco mě odváděli v opačném směru. Kdybych tak mohl. Každý krok, který klisna učinila, mi rozdíral všechna poranění dohromady. Napadlo mě, zda nemám zlomené nebo vykloubené rameno. Podivil jsem se zvláštnímu pocitu nepatřičnosti, který jsem po celém těle cítil. A přemítal jsem, zda mám doufat, že se do Tradefordu dostanu živý, nebo jestli se je nemám pokusit přimět, aby mě zabili, ještě než tam budeme. Nedokázal jsem si představit žádný způsob, jak bych se vymluvil, aby mi sundali řetězy, nemluvě ani o tom, že bych v téhle rovinaté krajině uprchl strážím. Sklopil jsem třešticí hlavu a za jízdy sledoval své ruce. Chvěl jsem se chladem, vystaven nepříjemnému větru. V duchu jsem zašmátral po mysli své klisny, ale podařilo se mi pouze to, že si uvědomila moji bolest. Neměla zájem urvat se a tryskem mě unést pryč. Ani se jí moc nelíbilo, jak jsem cítil ovcemi.

Když jsme podruhé zastavili, aby si Arno vyprázdnil střeva, Bolt popojel zpátky a zastavil se těsně vedle mne. "Bastarde!"

Pomalu jsem k němu otočil hlavu.

"Jak jsi to udělal? Viděl jsem tvé tělo a tys byl mrtvý. Já poznám mrtvého, když ho uvidím. Takže jak to, že znovu chodíš po světě?"

Má ústa by mi nedovolila zformovat slova, i kdybych pro něj nějaká měl. Po chvíli si odfrkl, reaguje tím na mé mlčení. "No, nepočítej s tím, že by se ti to stalo znovu. Tentokrát tě rozkrájím já osobně. Mám doma psa. Sní cokoli. Představ si, jak mi odpomůže od tvých jater a srdce. Co si o tom myslíš, Bastarde?"

Bylo mi psa moc líto, ale neřekl jsem nic. Když Arno do-klopýtal ke svému koni, Joff mu pomohla nasednout. Bolt nasadil koni ostruhy a vyrazil do čela oddílu. Jeli jsme dál.

Dopoledne se ještě nepřehouplo do druhé poloviny, když Arno přiměl svou spolezdkyni zastavit již potřetí. Sklouzl z hřbetu koně a odklopýtal několik kroků stranou, aby se vyzvracel. Předklonil se, chytil se za bolavé břicho a vtom přepadl tváří do prachu. Jeden ze strážných se hlasitě zasmál, ale když se Arno pouze překulil a zasténal, Bolt nařídil Joff, aby se podívala, co s ním je. Všichni jsme se dívali, jak Joff sesedla a zanesla Arnovi vodu. Arno si ani nebyl schopen vzít nabízenou vodu, a když mu ji Joff přiložila k ústům, voda mu jenom stékala po bradě. Pomalu zvrátil hlavu stranou a zavřel oči. Joff po chvíli vzhledla, oči dokořán v nevěřicím údivu.

"Je mrtev, sire." Její hlas při těch slovech trochu zaskřípal.

Vyhloubili mu mělký hrob a shora na něj navršili kameny. Než pohřeb skončil, další dva strážní zvraceli. Špatná voda, shodli se, ale já zahlédl Bolta, jak na mne hledí zúženými očima. Neobtěžovali se sundat mě z koně. Shrbil jsem se, jako by mě zbolelo břicho, a civěl k zemi. Nedělalo mi žádné potíže tvářit se nemocně.

Bolt přikázal svým mužům nasednout a pokračovali jsme dál. V poledne už bylo jasné, že nikomu není dobře. Jeden hoch se za jízdy kymácel v sedle. Bolt poručil zastavit a udělat krátkou přestávku, avšak tak se nakonec protáhla. Sotvaže jeden muž přestal zvracet, druhý už začal. Bolt jim nakonec stroze nařídil, aby nasedli na koně, navzdory jejich sténavým stížnostem. Pokračovali jsme v jízdě, avšak mírnějším tempem. Z ženy, která vedla moji klisnu, jsem cítil nakyslý zápach potu a zvratků.

Když jsme stoupali do mírné výšiny, Joff spadla ze sedla do prachu. Ostře jsem svou klisnu pobídl patami, ale ona se jen natočila stranou a stáhla uši nazad, bylo to příliš cvičené zvíře, než aby vyrazilo tryskem pryč s otěžemi visícími z udidla. Bolt nechal svůj oddíl zastavit a všichni neprodleně sesedli, někteří aby se vyzvraceli, jiní se jen ztrápeně sesuli vedle svých koní. "Rozbijte tábor," nařídil Bolt navzdory brzké hodině. Pak poodešel stranou, skrčil se a chvíli se naprázdno dával. Joff nevstávala. Byl to Bolt, kdo se ke mně vrátil a odřízl mi zápěstí od rozsochy sedla. Škubl mi bradou a já málem spadl rovnou na něj. Odklopýtal jsem pár kroků stranou, pak jsem se posadil a chytil se rukama za břicho. Bolt přišel a dřepl si vedle mě. Popadl mě zezadu za krk a pevně jej sevřel. Já však cítil, že jeho síla už není taková jako dřív. "Co si o tom myslíš, Bastarde?" zavrčel ochraptělým hlasem. Byl těsně u mne a jeho dech a tělo čpěly zvratky. "Byla to špatná voda? Nebo něco jiného?"

Vydal jsem dávivé zvuky a naklonil se k němu, jako bych se chystal vrhnout. Znaveně se ode mě odtáhl. Jen dva z jeho mužů dokázali odsedlat koně. Ostatní se žalostně choulili v prachu. Bolt mezi nimi chodil a proklínal je, sice zbytečně, leč s o to větší vervou. Jeden ze strážných, jemuž zbývalo více sil, nakonec začal sbírat palivo na oheň, zatímco druhý se sunul podél řady koní, jimž pouze odepínal sedla a stahoval je z hřbetů. Bolt přišel ke mně, aby mi ke kotníkům připevnil řetěz, který mi znemožňoval chůzi.

Toho večera zemřeli další dva strážní. Sám Bolt odtáhl jejich těla stranou, ale nenašel v sobě sílu k ničemu dalšímu. Oheň, který se jim podařilo zažehnout, brzy zhasl následkem nedostatku paliva. Šírá noc v ploché krajině se zdála být ještě temnější než cokoli, co jsem kdy zažil, a k tomu se ještě družil suchý chlad. Slyšel jsem sténání mužů a jednoho, jak pořád blábolí o svých vnitřnostech, o svých vnitřnostech. Zaslechl jsem neklidné přešlapování nenapojených koní. Toužebně jsem myslel na vodu a teplo. Soužily mě podivné bolesti. Zápěstí pod okovy jsem měl do krve rozedřené. Bolela méně než rameno, zato však ustavičně, takže jsem bolest nemohl ignorovat. Přemítal jsem, zda nemám přinejmenším zlomenou lopatku.

Za úsvitu Bolt doklopýtal k místu, kde jsem ležel. Oči měl vpadlé, tváře ztrhané útrapami. Padl na kolena vedle mne a popadl mě za vlasy. Zasténal jsem. "Umíráš, Bastarde?" zeptal se ochraptěle. Opět jsem

zasténal a pokusil se mu mátožně vytrhnout. Zdálo se, že ho to uspokojilo. "Dobře. Tak je to dobře. Někteří říkali, že jsi proti nám použil svou zvířecí magii, Bastarde. Já si však myslím, že špatná voda dokáže člověka usmrtit, ať už je poskvrněný Moudrostí nebo počestný. Ale přesto. Ať máme pro tentokrát jistotu."

Vtom tasil můj vlastní nůž. A jak mě zatáhl za vlasy, aby mi obnažil hrdlo, zvedl jsem ruce v okovech a praštil ho řetězem do tváře. V ten samý okamžik jsem ho odrazil vši silou Moudrosti, kterou jsem v sobě dokázal sebrat. Odpadl ode mě. Odplazil se o pár kroků dále a pak se svalil do písku na bok. Slyšel jsem, jak ztěžka dýchá. Po chvíli přestal. Zavřel jsem oči a naslouchal tomu tichu, vnímaje nepřítomnost jeho života jako slunce na tváři.

Po jisté době, když už den pokročil, jsem se přinutil otevřít oči. Ještě těžší bylo přeplazit se k Boltovu tělu. Všechny bolavé části mého těla mezitím ztuhly a jednotlivé útrapy se slily se v jednu jedinou bolest, jež se hlasitě ozývala, kdykoli jsem se hnul. Pečlivě jsem prohledal jeho tělo. V jeho měšci jsem našel náušnici od Burriche. Zvláštní, když si pomyslím, že jsem v tu chvíli všeho nechal a nasadil si ji zpátky do ucha, abych ji neztratil. Byly tam i mé jedy. Co však v měšci chybělo, byl klíč k mým okovům. Začal jsem třídit své věci a dávat je stranou, ale slunce mě svými bodci nelitostně pražilo zezadu do hlavy. A tak jsem si jeho měšec prostě přivázal k opasku. Ať už tam bylo cokoli, teď to patřilo mně. Když už jsi člověka otrávil, uvažoval jsem, můžeš ho klidně i okrást. Zdálo se, že čest už nemá v mém životě místo. Ten, kdo mne spoutal, si patrně ponechal i klíč, usoudil jsem. Připlazil jsem se k dalšímu tělu, ale v jeho váčku jsem nenašel nic než nějaké vykuřovací byliny. Posadil jsem se, a vtom jsem vzal na vědomí klopýtavé kroky mířící ke mně po křupající, vyschlé zemi. Zvedl jsem oči a zamžoural proti slunci. Chlapec se ke mně pomalu blížil, jeho krok vázl. V jedné ruce držel měch s vodou. Ve druhé měl klíč, abych ho mohl vidět.

Tucet kroků ode mě se zastavil. "Tvůj život za můj," zaskuhral. Na místě se potácel. Neodpovídal jsem. Znovu to zkusil: "Voda a klíč ke tvým poutům. A kuň, kterého jen chceš. Nebudu s tebou bojovat. Jen ze mě sejmi svou kletbu."

Jak tam stál, vypadal tak mladě a zbědované.

"Prosím," vyhrkl poníženě.

Zjistil jsem, že zvolna kroutím hlavou. "Byl to jed," řekl jsem mu. "Nemohu pro tebe nic udělat."

Zíral na mě, zatrpkle, nevěřičně. "Potom tedy musím zemřít? Dnes?" Slova se z něj drala šeptem. "Pak zemřeš i ty. Zemřeš rovnou tady!" A mrštil klíč co nejdále od nás, poté se v mátožném běhu zapotácel, zaskřehotal a začal tlouci do koní.

Zvířata prostála celou noc, aniž je někdo uvázal, a dokonce i celé dopoledne trpělivě čekala na obilí a vodu. Byla to dobře cvičená zvířata. Jenže pach nemoci a smrti a nepochopitelné chování toho hochu byly na ně příliš. Když náhle vykřikl a pak takřka mezi nimi padl tvář na zem, velký šedý valach trhl hlavou a odfrkl si. Vyslal jsem k němu uklidňující myšlenky, ale on měl své vlastní. Nervózně se vzepjal, pak si náhle řekl, že to není špatný nápad, a dal se do cvalu. Ostatní koně svého vůdce následovali. Dusot jejich kopyt po pláni nepřipomínal hřmění, spíše to bylo slábnoucí pleskání dešťové bouře na ústupu, jež s sebou odnášelo všechny naděje na život.

Chlapec se už znovu nepohnul, ale trvalo nějakou dobu, než zemřel. Musel jsem poslouchat jeho tiché stkaní, mezitímco jsem hledal klíč. Zoufale jsem přitom chtěl jít se poohlédnout po měších s vodou, ale bál jsem se, že kdybych se odvrátil od míst, kam hoch odhodil klíč, už bych nikdy nedokázal určit, kterým směrem se v jednotvárných písečných rozlohách ukrývá má spása. A tak jsem se plazil po rukou a po kolenou, pouta mi bolestivě rozdírala zápěstí a kotníky, zatímco jsem jedním zdravým okem civěl do země. I když zvuky jeho pláče zeslábly natolik, že už nebyly slyšet, dokonce i když zemřel, stále jsem je slyšel ve své mysli. A občas stále slyším. Další mladý život nesmyslně skončil, bez užitku, jenom kvůli Regalově pomstě vůči mně. Anebo mojí vůči němu.

Nakonec jsem klíč našel, zrovna když už jsem nabýval jistotu, že zapadající slunce ho přede mnou ukryje navždy. Byl hrubě opracovaný a otáčel se v zámcích velmi ztuhla, ale podařilo se. Odemkl jsem si pouta a odpáčil je od napuchlého masa. Okov na levém kotníku byl tak těsně utažený, že jsem měl chodidlo studené a skoro zmrtnělé. Po pár minutách se do mé nohy spolu s bolestí vlil zpátky i život. To už jsem však byl plně zaměstnaný hledáním vody.

Většina strážných své měchy vysála, stejně jako můj jed vysál veškeré tekutiny z jejich střev. Měch, který mi ukázal chlapec, obsahoval jen pár doušků. Pil jsem je velmi pomalu a před polknutím dlouho zadržoval vodu v ústech. V Boltových sedlových vacích jsem objevil čutoru s brandy. Povolil jsem si jeden malý doušek, pak jsem ji zazátkoval a dal stranou. Zpátky ke vpustí to nebylo o moc víc než jeden den chůze pěšky. Zvládnou to. Budu muset, řekl jsem si.

Obral jsem mrtvé o věci, které jsem potřeboval. Prohledal jsem jejich sedlové vaky a rance na nakupených sedlech. Když jsem s tím skončil, měl jsem na sobě modrou košili, která mi padla v ramenou, ačkoliv jinak mi visela skoro po kolena. Měl jsem sušené maso a obilí, čočku a hrách, svůj starý meč, který mi vyhovoval nejlépe, Boltův nůž, zrcátko, kotlík, hrnek a lžici. Rozprostřel jsem před sebou jednu solidní houni a tyto věci na ni vyskládal. Přidal jsem ještě oděv na převlečení, který mi byl moc velký, ale bylo to rozhodně lepší než nic. Boltův plášť mi byl sice dlouhý, ale zato byl nejkvalitnější, a tak jsem si ho ponechal. Jeden z mužů s sebou vzal nějaké plátno na obvazy a pár mastí. Vzal jsem si i to, pak ještě prázdný vodní měch a Boltovu láhev brandy.

Mohl jsem mrtvé prohledat, zda u sebe nemají peníze či šperky. Mohl jsem se zatížit tuctem věcí, které by se mi jednou třeba mohly hodit. Zjistil jsem však, že chci pouze nahradit to, co už jsem předtím měl, a dostat se co nejrychleji z dosahu pachu nafouklých těl. Při balení jsem se snažil, aby můj ranec byl pokud možno malý a úhledný, načež jsem ho ovázal koženými řemeny z koňského postroje. Když jsem si ho hodil přes zdravé rameno, stále mi připadal dost těžký.

Bratře?

Ten dotaz zněl jaksi rozpačitě, nezřetelně, nejenom kvůli dálce. Postrádal zběhlou. Jako by někdo promluvil jazykem, který už roky nepoužíval.

Jsem živ, Nightyesi. Zůstaň se svou smečkou a buď taky živ.

Potřebuješ mě? Když se na to ptal, cítil jsem, jak ho hryže svědomí.

Vždycky tě potřebuji. Potřebuji vědět, že jsi naživu a svobodný.

Vycítil jsem jeho chabý souhlas, ale sotva víc než to. Po chvíli mě napadlo, jestli jsem si jeho letmý kontakt s mou myslí pouze nepředstavoval. Připadal jsem si však nezvykle posílený, když jsem od mrtvol vykročil vstříc houstnoucí noci.

4 Blue Lake

Modré jezero je zakončením Studené řeky. Je to rovněž název největšího města na jeho březích - Blue Lake. Dříve za časů vlády krále Shrewda byla oblast obepínající severovýchodní část jezera proslulá svými obilnicemi a sady. Vinná réva, typická po zdejší půdě, dávala víno, s jehož buketem se nemohlo měřit žádné jiné. Víno od Modrého jezera bylo známé nejenom po celých Šesti vévodstvích, ale karavany ho exportovaly až do Bingtonu. Pak udeřila dlouhá sucha a po nich požáry způsobené blesky. Farmáři a vinaři z této oblasti se už nikdy nevzpamatovali. Blue Lake se následně začalo spoléhat více na obchod. V současné době je Blue Lake kupeckým městem, kde se střetávají karavany z Farrow a Chalcedských států, aby směňovaly svoje zboží s horaly. V létě se v poklidných vodách jezera plaví mohutné pramice, avšak v zimě silné bouře, které se ženou směrem od hor, vyženou převozníky z jezera a obchodování na jeho vodách končí.

Noční obloha byla vyjasněná a nízko nad zemí visel mohutný oranžový měsíc. Hvězdy se jasně třpytily a já šel podle nich, chvíli jsem znaveně přemítal nad tím, že jsou to tytéž hvězdy, jež mi kdysi svítily na cestu, když jsem se vracel domů na Buckkeep. Nyní mě vedly zpátky do hor.

Šel jsem celou noc. Ne moc svižně ani vytrvale, zato s vědomím, že čím dřív se dostanu k vodě, tím dřív ulevím svým bolestem. A čím déle půjdu bez vody, tím budu slabší. A zatímco jsem se trmácel, navlhl jsem si jedno z obvazových pláten Boltovou pálenkou a nanest si ji na tvář. Předtím jsem krátce zhlédl své újmy s pomocí zrcadla. Nebylo vůbec pochyb o tom, že jsem prohrál další boj. Většinou to byly jen modřiny a menší škrábance. Žádné další jizvy jsem nepředpokládal. Brandy mě štípala v nesčetných oděrcích, ale vlhkost zároveň uvolnila některé strupy, takže jsem mohl takřka bezbolestně otevřít ústa. Měl jsem hlad, ale přitom jsem se obával, že by nasolené sušené maso pouze podpořilo moji žízeň.

Díval jsem se, jak nad rozlehlou farrowskou plání vychází slunce v úžasném spektru barev. Chlad noci polevil a já si rozeplnul Boltův plášť. Stále jsem pokračoval v chůzi. V přibývajícím světle jsem se s nadějí rozhlížel po okolním terénu. Snad někteří z koní zamířili zpátky k napajedlu. Žádné čerstvé stopy jsem však neviděl, jen odrovené stopy kopyt, které jsme tu zanechali včera a které již smazával vítr.

Den byl ještě mladý, když jsem dorazil k napajedlu. Blížil jsem se opatrně, nos a oči mi však sdělily, že je našťastí opuštěné. Ale jak jsem věděl, nemohl jsem spoléhat na to, že tomu tak bude dlouho. Byla to pravidelná zastávka karavan. Ze všeho nejdříve jsem se dosyta napil. Pak jsem si dopřál určitý přepych a rozdělal si ohýnek, na němž jsem si ohřál kotlík s vodou a přidal do něj čočku, fazole, obilí a sušené maso. Potom jsem ho postavil na kámen u ohně, aby zvolna vřel, zatímco jsem se svlékl a umyl se ve vpusti. Na jednom konci byla mělká a slunce už vodu skoro zahřálo na přijatelnou teplotu. Lopatka levého ramene mě stále na dotek či při pohybu bolela, stejně jako rozedraná zápěstí a kotníky, boule v týlu hlavy, tvář všude možně... Přestal jsem ve výčtu svých bolestí. Žádná z nich mne neohrožovala na životě. A o co jiného šlo?

Chvěl jsem se chladem a slunce mě pomalu osušovalo. Vymáchal jsem si oděv a rozprostřel ho na nějakém křoví. Zatímco slunce ho sušilo, zahalil jsem se do Boltova pláště, popíjel brandy a míchal polévku. Musel jsem přidat více vody a trvalo snad celou věčnost, než sušené fazole a čočka změkly. Seděl jsem u ohně a občas přiložil nějakou větev či suchou mrvu. Po čase jsem opět otevřel oči a snažil se přijít na to, zda jsem opilý, zmlácený či jen neuvěřitelně zmožený. Zjistil jsem, že je mi to asi stejně k užitku jako výčet bolestí. Snědl jsem polévku takovou, jaká byla, se stále ještě natvrdlými fazolemi. Přitom jsem si zavdal ještě malý lok brandy. Moc už jí nezbývalo. Bylo těžké přimět se k dalšímu kroku, ale přesto jsem vymyl kotlík a ohřál si další vodu. Očistil jsem si nejhorší z ran, ošetřil je masť a obvázal si ty, které obvázat šly. Jeden kotník vypadal poměrně ošklivě, nemohl jsem si dovolit žádnou infekci. Zvedl jsem zrak a zjistil, že denního světla ubývá. Zdálo se, že slunce zapadlo rychle. Z posledních sil jsem zhasil oheň, sbalil si všechny své věci a odsunul se od pramene. Potřeboval jsem se vyspat a nechtěl jsem riskovat, že mě tu objeví další pocestní. Našel jsem si malou prohlubeň, která byla trochu chráněná před větrem jakýmsi smolně zavánějícím křoviskem. Natáhl jsem se na houni, přikryl se Bohovým pláštěm a ponořil se do spánku.

Vím, že nějakou dobu jsem spal, jako když mě do vody hodí. Pak jsem měl jeden z těch matoucích snů, v němž kdosi zavolal mé jméno, ale já nedokázal zjistit kdo. Foukal vítr a bylo deštivé počasí. Nenáviděl jsem ten zvuk dujícího větru, byl jsem tak osamělý. Potom se otevřely dveře a v nich stanul Burrich. Byl opilý. Pociťl jsem rozhořčení a zároveň úlevu. Už od včerejška jsem čekal, kdy se vrátí domů, a teď, když byl tu, byl opilý. Jak si to jen mohl dovolit?

Projel mnou záchvěv, málem mě to vzbudilo. A v tom mi došlo, že tohle jsou myšlenky Molly, byla to Molly, kterou jsem zřel ve snu Uměním. Neměl bych, věděl jsem, že tohle bych neměl, ale v tom otupělém snovém stavu jsem neměl vůli odolat. Molly opatrně vstala. Naše dceruška spala v jejím náručí. Letmo jsem zahlédl její tvářičku, růžovou a buclatou, ne už ten svráštělý, zarudlý obličej novorozence, jež jsem viděl prve. Tolik už se změnila! Molly ji mlčky odnesla k posteli a něžně ji do ní uložila. Přeložila přes ni cíp přikrývky, aby dítě bylo v teple. A aniž se otočila, hlubokým stísněným hlasem řekla: "Měla jsem strach. Říkal jsi, že se vrátíš už včera."

"Já vím. Odpusť. Měl jsem, jenže..." Burrichův hlas byl ochraptělý. Postrádal živost.

"Ale zůstal jsi ve městě a opil se," přerušila ho ledově Molly.

"Já... ano. Opil jsem se." Zavřel dveře a popošel do místnosti. Pomalu se přesunul k ohni, aby si u něj ohřál zarudlé ruce. Z pláště mu kapala voda a rovněž vlasy měl mokré, jako kdyby se ani neobtěžoval natáhnout si kapuci, když se vracel domů. U dveří postavil tašku. Sundal si nasáklý plášť a ztuha se posadil na židli u krbu. Předklonil se, aby si protřel bolavé koleno.

"Nechod' mi sem, když jsi opilý," řekla nepokrytě Molly.

"Vím, jak ti je. Byl jsem opilý včera. Měl jsem ještě trošku, dneska ráno, ale nejsem opilý. Ted' už ne. Ted' jsem jenom... unavený." Sklonil se a dal si hlavu do dlaní.

"Ani nemůžeš rovně sedět." Slyšel jsem, jak hněv v jejím hlase sílí. "Ani nepoznáš, když jsi opilý."

Burrich k ní znaveně vzhlédl. "Možná máš pravdu," připustil, čímž mě šokoval. Povzdechl si. "Půjdu," řekl. Vstal, a jak došlápl na nohu, ucukl bolestí. Molly vzápětí zasáhl pocit viny. On byl stále prochladlý a

kůlna, v níž v noci spával, byla provlhlá a táhlo do ní. Vzal to však na sebe. Věděl, jaký je vztah Molly k opilcům. Když si dá chlap sklenku nebo dvě, to je v pořádku, i ona si tu a tam krapet zavdá, jenže když se takhle vpotácí domů a snaží se jí vysvětlit. . .

"Mohl bych na chvíličku vidět malou," zeptal se tiše Burrich. U dveří se zastavil. V jeho očích jsem cosi zahlédl, něco, čeho si u něj Molly nemohla všimnout, protože ho tolik neznala, a to mě t'alo do morku kostí. Zármutek.

"Je támhle, v posteli. Právě jsem ji dala spát," podotkla ostře Molly.

"Mohu si ji pochovat. . . jen na minutku?"

"Ne. Jsi opilý a prochladlý. Když na ni sáhneš, vzbudí se. To přece víš. Proč to chceš udělat?"

V Burrichově tváři se cosi zhroutilo. Hlas měl chraptivý, když řekl: "Protože Fitz je mrtev a ona je všechno, co mi po něm a po jeho otci zbylo. A občas. . ." Tu zvedl větrem ošlehanou ruku, aby si promnul tvář. "Občas mi připadá, jako by to všechno byla moje vina." Jeho hlas při těch slovech velmi zjhl. "Nikdy jsem neměl dovolit, aby mi ho vzali. Ještě když byl chlapec. Když prve chtěli, aby se přestěhoval nahoru na hrad, kdybych ho tehdy byl posadil za sebe na koně a rozjel se k Chivalrymu, možná by oba byli stále naživu. Přemýšlel jsem o tom. Málem jsem to udělal. On ode mě nechtěl pryč, víš, a já ho k tomu přiměl. Přitom jsem ho málem odvezl zpátky k Chivalrymu. Ale neudělal jsem to. Nechal jsem jim ho a oni ho využili."

Ucítil jsem záchvěv, který otřásl Molly. V jejích očích náhle vyvstaly slzy. Bránila se zlostí: "K čertu s tebou, je mrtvý už měsíce. Nesnaž se mě obalamutit svými opileckými slzami."

"Já vím," pravil Burrich. "Já vím. Je mrtvý." Tu se zhluboka nadechl a napřímil se tím svým starým způsobem. Viděl jsem, jak sbalil své bolesti a slabost a ukryl je hluboko ve svém nitru. Chtěl jsem se natáhnout a spočinout mu rukou konejšivě na rameni. To jsem však byl opravdu já, a ne Molly. Vykročil ke dveřím, pak se zarazil. "Och. Něco tady mám." Zalovil ve své košili. "Tohle mu patřilo. Já. . . odebral jsem mu to poté, co zemřel. Měla bys jí to schovat, ať má nějakou památku na otce. Měl to od krále Shrewda."

Srdce v hrudi mi poskočilo, když Burrich natáhl ruku. Na dlani měl moji jehlici, s rubínem zasazeným ve stříbře. Molly na ni jen hleděla. Rty měla rovně semknuté. Hněvem, nebo ve snaze ovládnout své pocity. Tak tvrdě se jim bránila, že ani sama nevěděla, čeho se střeží. Když neučinila vstřícný pohyb, Burrich položil jehlici opatrně na stůl.

Všechno mi to do sebe najednou zapadlo. Vrátil se k pastýřské chýši, aby se mě znovu pokusil najít, aby mi řekl, že mám dceru. A co místo toho našel? Tělo v rozkladu, teď už nejspíš skoro samé kosti, na něm moji košili s jehlicí, která stále pevně vězela v klopě. Ten vykováný chlapec byl tmavovlasý, vysoký jako já a zhruba stejně starý.

Burrich uvěřil, že jsem mrtev. Vskutku a doopravdy mrtev. A truchlil pro mne.

Burrichi. Burrichi, prosím, já nejsem mrtvý. Burrichi, Burrichi!

Hlučel jsem a lomozil okolo něj, dorážel jsem na něj celým svým Uměním, ale jako vždy jsem na něj nemohl dosáhnout. Vtom jsem přišel k sobě, roztřesený jako osika, svíral jsem sám sebe a cítil se jako duch. Nejspíš již mezitím byl za Chadem. Oba si teď myslí, že jsem mrtev. Při té myšlence mě naplnila podivná hrůza. Připadl jsem si strašlivě nešťastný, když všichni mí přátelé věřili, že jsem mrtev.

Jemně jsem si protřel spánky s nepříjemným pocitem, že nadchází známé třeštění hlavy následkem Umění. Chvilí nato jsem si uvědomil, že mé ochranné zdi jsou strženy, jak jsem se za každou cenu snažil zbucovat Uměním Burriche. Rychle jsem je zase vztyčil a semkl a vzápětí se zkroutil celý roztřesený v prachu. Will se sice tentokrátě ničeho nedopátral, nicméně jsem si nemohl dovolit být tak neopatrný. I když moji přátelé věřili, že jsem mrtev, moji nepřátelé věděli své. Musím ty hradby udržovat vztyčené, už nikdy nesmím riskovat, že se mi Will dostane do hlavy, říkal jsem si. Hlava mne znovu silně zabořila, já však byl příliš zmožený na to, abych vstal a udělal si čaj. Navíc jsem neměl žádnou elfí kůru, pouze nevyzkoušená semínka od ženy z Tradefordu. Dopil jsem raději zbytek Boltovy brandy a odešel znovu spát. Na pokraji vědomí jsem ještě snil o běžících vlčích. Já vím, že žiješ, přijdu za tebou, budeš-li mě potřebovat. Stačí jenom říci. Bylo to sice trochu nejisté, ale pravdivé. Přimkl jsem se k té myšlence jako k ruce přítele, načež mě pohltil spánek.

V následujících dnech jsem pokračoval v cestě k Modrému jezeru. Šel jsem ve větru, který s sebou

unášel všudypřítomný, dotěrný písek. Scenerie kolem byly jen samé kameny a suť, rozpraskané keře s kožovitými listy, nízko rostoucí tlustolisté sukulenty a daleko přede mnou ono veliké jezero. Cesta zprvu připomínala jen jakousi stopu táhnoucí se ztvrdlým povrchem pláně, roubenou zářezy kopyt a dlouhými brázdami po kolech povozů, které vytrvale stíral studený vítr. Jak jsem se ale blížil k jezeru, krajina byla stále zelenější a přívětivější. Stezka přecházela v cestu. Vítr postupně přinášel dešťové srážky, byl to drsný déšť, jehož kapky mi prosakovaly oděvem. Nikdy jsem nebyl dočista suchý.

Snažil jsem se vyhnout kontaktu s lidmi, kteří putovali po cestě. V tak ploché krajině se před nimi nebylo jak ukrýt, já však dělal všechno možné, abych působil fádním a nepřístupným dojmem. Míjeli mě rychle jedoucí poslové, někteří měli namířeno k Blue Lake, jiní zpět na Tradeford. Sice kvůli mně nezastavovali, ovšem to byla jenom malá útěcha. Dříve či později někdo objeví pět nepohřbených těl králových vojáků a začne se divit. A historka o tom, jak byl Bastard dopaden přímo v jejich středu, bude pro Creeceho či Starling příliš pikantní a ponoukavá, než aby si ji nechali pro sebe. Čím blíže jsem byl Modrému jezeru, tím více bylo na cestě lidí a já se odvažoval doufat, že se s ostatními pocestnými smísím. Neboť na těchto úrodných travnatých pastvinách se již nacházela hospodářství a dokonce i malé usedlosti. Bylo je vidět už z velké dálky, většinou jako malinký pahrbek v podobě nějakého domu a proužek kouře stoupajícího z komína. Země začala mít více vláhý a křoviska ustoupila keřům a stromům. Brzy jsem míjel sady a vzápětí pastviny s dojnými krávy a také drůbež, jež se popelila v zemi podél silnice. Nakonec jsem došel do města, jež neslo název jezera samotného.

Za Modrým jezerem se prostírala další plochá rozloha a pak již horská úpatí. A za nimi Horské království. A kdesi za Horským královstvím se nacházel Verity.

Bylo mírně deprimující, když jsem uvážil, jak dlouho mi trvala nynější cesta pěšky v porovnání s tím, jak jsem se tudy ubíral s královskou karavanou jedoucí pro Verityho nevěstu Kettricken. Tam na pobřeží již léto skončilo a zimní větrné bouře začaly bičovat břehy. Ani tady nebude dlouho trvat, než drsná vnitrozemská zima uchvátí pláně do područí mohutných vánic. Přitom nahoře v horách, mínil jsem, již začal ve vyšších rozlohách padat sníh. Bude už pěkně hluboký, než dorazím do hor, a navíc jsem nevěděl, v jakých podmínkách stanu, až se v těch výškách ocitnu, abych v zemích za nimi hledal Verityho. Ani jsem vlastně nevěděl, zda ještě žije, spotřeboval hodně sil na to, aby mi pomohl uprchnout před Regalem. Přesto jeho slova: Pojď za mnou, pojď za mnou! souzněla s tlukotem mého srdce a já se přistihl, jak s tímto rytmem udržuji krok. Najdu buď Verityho, anebo jeho kosti. Přitom jsem věděl, že dokud to neudělám, nebudu patřit znovu sám sobě.

Město Blue Lake se zdá být větší, než doopravdy je, protože se tolik táhne. Viděl jsem jenom několik obydlí, která měla víc než jedno podlaží. Většinou to byly nízké, protáhlé domky, k nimž se pojila další křídla, jak synové a dcery vstupovali do manželství a brali si své chotě domů. Stavebního dříví bylo na druhé straně Modrého jezera obrovské množství, takže jen ty chudší domy byly zhotoveny z hliněných cihel, zatímco obydlí vysloužilých kupců a rybářů byla postavena z cedrových fošen a zastřešena širokými šindeli. Většina domů měla bílý, šedý nebo světle modrý nátěr, takže budovy vypadaly ještě větší. Mnohé z nich měly okna s tlustými, spirálovitě rýhovanými skelnými tabulemi. Ale já jenom prošel kolem a zamířil tam, kde jsem si připadal více doma.

Nábřeží vypadalo a zároveň nevypadalo jako v přímořském městě. Nebylo třeba se tady potýkat s přílivy a odlivy, pouze s rozbouřenými vlnami, takže mnohem víc domů a obchodů bylo vystavěno na kůlech v dosti velké vzdálenosti od břehů jezera. Někteří rybáři tak mohli uvazovat své čluny doslova u dveřního prahu, zatímco ostatní své úlovky dodávali k zadním dveřím krámů, aby je kupci mohli vepředu prodávat. Bylo divné cítit vodu bez příchuti soli či jódu ve větru, vzduch u jezera mi zaváněl zelenými řasami a bažinou. I racci zde byli jiní, měli černé konce křídel, ale ve všech ostatních ohledech byli stejně chamtiví a zlodějští jako všichni rackové, které jsem kdy viděl. Na můj vkus tam bylo až příliš mnoho stráží. Slídili kolem ve zlatohnědých farrowských stejnokrojích jako kočky zastižené v nebezpečí.

Nedíval jsem se jim do tváří ani jim neposkytoval důvod, aby si mě všimli.

Měl jsem dohromady patnáct stříbrňáků a dvanáct měďáků, tedy sumu toho, čím jsem sám disponoval a co obsahoval Bohův měšec. Některé z mincí měly ražbu, kterou jsem neznal, ale v ruce se potěžkávaly dobře. Předpokládal jsem, že zde budou platné. Byly to všechny peníze, jež jsem měl, abych se dostal do hor, a zároveň všechno, co jsem měl a co jsem kdy mohl vzít domů Molly. Takže pro mě byly

dvojnásob cenné a já se nechtěl rozloučit se sebemenší částkou, pokud nebudu muset. Ale nebyl jsem zas natolik pošetilý, abych uvažoval o tom, že se vydám do hor bez potravin či teplejšího oblečení. A tak jsem něco utratil, když jsem musel, zároveň jsem však doufal, že najdu nějaký způsob, jak si plavbu přes Modré jezero a snad ještě kus cesty za ním odpracovat.

V každém městě existují vždycky chudší čtvrti a krámky nebo kupecké káry, kde lidé směnují odložené zboží za jiné. Chvilí jsem se po Blue Lake potloukal a držel se stále u nábřeží, kde se zdál být obchod nejčilejší, až jsem nakonec zabloudil do uliček, kde většina krámů byla z hliněných cihel, třebaže měly šindelové střechy. Zde jsem našel zasmušilé dráteníky, kteří prodávali spravené hrnce, hadráře s kárami naloženými obnošeným šatstvem a také krámky, kde člověk mohl koupit všelijaké kameninové nádoby a tak podobně.

Věděl jsem, že od nynějška bude můj ranec těžší, ale nedalo se nic dělat. Jedna z prvních věcí, kterou jsem si koupil, byl pořádný koš upletený z jezerního rákosu, jenž měl popruhy přes ramena. Do něj jsem si vložil ranec. Než den skončil, přibýly k němu prošíváné kalhoty, svrchník s podšívkou, jaký nosí horalé, a pár volných bot, něco na způsob měkkých kožených ponožek. Poslední položka měla kožené šněrování, abych si mohl boty pevně uvázat kolem lýtek. Koupil jsem si také tlusté vlněné punčochy, barevně sice nevhodné, ale zato hodně silné, abych šije mohl natáhnout pod boty. U další káry jsem zakoupil pohodlnou vlněnou čepici a šál. Pořídil jsem si jeden pár palčáků, které mi byly moc velké, očividně je zhotovila nějaká horalka na ruce svého muže.

U malinkého stánku s bylinami se mi podařilo natrefit na elfi kůru, a tak jsem si pro sebe opatřil menší zásobu. Na nedalekém jarmarku jsem koupil proužky sušených uzených ryb, sušená jablka a placky velmi tvrdého chleba, o němž mě prodavač ujistil, že vydrží jakkoli dlouhou cestu.

V rámci dalšího kroku jsem se snažil zamluvit si plavbu přes Modré jezero na pramici. Vlastně jsem se vydal k náměstí na nábřeží, kde najímali, doufaje, že si plavbu přes jezero odpracuji. Jenže záhy jsem zjistil, že nikdo nenajímá. "Koukej, kamaráde," řekl mi povýšeně třináctiletý chlapec. "Každý přece ví, že velké prámy v tuto část roku na jezeře neprovozují, pokud nepřevážejí zlato. A tenhle rok žádné zlato není. Horská čarodějnice zarazila veškerý náš obchod s horami. Když není co převážet, znamená to, že se nevyplatí dávat v sázku žádné peníze. A tak je to jasné a prosté. Ale i kdyby byl obchod otevřený, v zimě bys tu nenarazil na moc velký provoz. To až v létě se zde plaví velké vory z této strany na druhou. I tehdy je to s větry na pováženou, ale dobrá posádka dokáže pramici zvládnout, s plachtami a vesly, tam i nazpět. Ale v tuto část roku je to ztráta času. Každých pět dní či tak nějak se přizene bouře a po zbytek času větry vanou pořád jedním směrem, a pokud nepřináší vodu, pak tedy led a sníh. Je to vhodná doba na cestu od hor k Modrému jezeru, pokud ti nevadí, že se přitom promočíš a nastudíš a budeš muset po celou cestu osekávat led z lanoví. Ale do příštího jara tady nenajdeš žádnou z velkých nákladních pramic plavících se tam a zpět. Jsou tu sice menší čluny, které lidi přepravují napříč jezerem, ale plavba na nich je drahá a pouze pro odvážné. Když se na jednu z nich nalodíš, je to proto, že jsi ochoten uhradit přepravu ve zlatě a zaplatit životem, když tvůj kapitán udělá chybu. Ty ale nevypadáš, že bys na to měl, člověče, nemluv o tom, že bys za převoz zaplatil ještě královské clo."

Možná to byl jen chlapec, ale rozhodně věděl, o čem mluví. Čím více jsem naslouchal, tím více jsem se dozvídal stále tutéž věc. Horská čarodějnice uzavřela průsmyky a nevinní pocestní jsou nyní napadáni a okrádáni horskými bandity. V zájmu svého vlastního dobra jsou proto pocestní a obchodníci u hranice obraceni nazpět. Válka visela na obzoru. Mrazilo mě přitom v srdci a nabýval jsem čím dál větší jistotu, že se musím stůj co stůj dostat k Veritymu. Když jsem však trval na tom, že se musím dostat do hor, a to velmi záhy, obdržel jsem radu, abych si nějak opatřil pět zlatých za převoz přes jezero, a tam už pak hodně štěstí. V jednom případě mi jakýsi muž naznačil, že ví o jistém ilegálním podniku, v němž bych si na tuto sumu mohl přijít do měsíce či ještě dříve, kdybych prý měl zájem. Neměl jsem. Měl jsem již tak dost potíží, které jsem musel řešit.

Pojď za mnou.

Věděl jsem, že půjdu, nějak ano.

Našel jsem si velmi laciný hostinec, který byl zchátralý a odevšad do něj táhlo, zato však nebyl tolik cítit kuřidlem. Klientela si to nemohla dovolit. Zaplatil jsem za noc a dostal slamník v otevřeném podkroví nad společenskou místností. Alespoň sem zezdola z krbu stoupalo teplo spolu se zbloudilým dýmem. Když

jsem si přehodil plášť a šatstvo přes židli u slavníku, mohl jsem šije konečně poprvé po několika dnech kompletně usušit. Můj první pokus o usnutí ustavičně podbarvoval zpěv a hovor, hlučný i tichý. Nebylo tam žádné soukromí a já si nakonec dal horkou koupel, po které jsem prahl, v koupelně se saunou o pět dveří dále. Zažíval jsem přitom jakési malátné potěšení z toho, že jsem věděl, kde budu v noci spát, třebaže jsem neměl jistotu jak.

Neměl jsem to sice původně v úmyslu, jenže byl to rovněž výborný způsob, jak si vypošlechnout, o čem se tlachá v Blue Lake. První noc, co jsem tam byl, jsem se dozvěděl víc, než jsem chtěl, o jistém mladém šlechtici, který přivedl ne jednu, nýbrž dvě služebné do jiného stavu, a též důvěrné podrobnosti o jedné velké rvačce v krčmě o dvě ulice dále, při níž Jaké Rudý-Nos přišel o část své zmiňované anatomie, když mu ji ukousl písař Crookarm.

Druhou noc, co jsem trávil v hostinci, jsem se doslechl o tom, že bylo objeveno dvanáct králových zbrojnošů, které zmasakrovali bandité, a to půl dne jízdy za Jerniganovým pramenem. Další noc se o tom kdosi zmínil a vyprávěly se historky o tom, jak byla těla zohavena a předhozena nějakému zvířeti.

Napadla mě celkem pravděpodobná možnost, že těla objevili mrchožrouti a pochutnali si na nich. Ale podle dotyčného vyprávění to byla očividně práce Bastarda, který se s pomocí Moudrosti proměnil ve vlka, aby vyvázl ze studených okovů, a ve světle úplňku napadl celou skupinu, aby si na nich vylil svou zběsilou ukrutnost. Podle toho, jak mě vypravěč popisoval, jsem se pramálo strachoval, že by mě ve svém středu poznali. Mé oči rudě nežhnuly ve světle ohně ani mi z úst netrčely tesáky. Věděl jsem, že budou kolovat i jiné, mnohem prozaičtější popisy. Jako upomínka na Regalovu péči mi zůstala jedinečná řádka jizev, které se těžko skrývaly. Začínal jsem chápat, jak bylo pro Chadea těžké pracovat s poťobanou tváří.

Porost, který mne kdysi tak rozčiloval, mi nyní připadal naprosto přirozený. Vousy mi rostly v drátovitých kadeřích, které mi připomínaly porost Verityho, a byly stejně tak ne-poddajné. Modřiny a rány, které mi ve tváři způsobil Bolt, již takřka zmizely, ačkoli rameno mne ve studeném počasí stále donekonečna bolelo. Ve vlhkém chladu nyní již zimního ovzduší mi zrudly líce nad vousy a okraj mé jizvy tak byl naštěstí méně vidět. Řezná rána na paži se již dávno zahojila, avšak s přeraženým nosem jsem nemohl vůbec nic dělat. Také už mě ani v nejmenším neděsilo, když jsem to spatřil v zrcadle. Svým způsobem jsem teď byl více Regalovým dílem nežli Chadeovým, přemítal jsem. Chade mě pouze naučil zabíjet, Regal ze mě učinil skutečného úkladného vraha.

Třetího večera jsem v hostinci zaslechl zvěsti, při nichž mi přejel mráz po zádech.

"Byl to král samotný, vždyť povídám, a vůdce čarodějů Uměním. Pláště z jemné vlny, kápě a tak husté límce z kožešin, že byste jim stěží viděli do tváří. Jeli na černých koních ve zlatých sedlech, nádherní, jak jen si lze představit, a v patách jim jelo deset hnědozlatých. Strážé vyklidily celé náměstí, aby mohli projet. A tak povídám chlapíkovi vedle, hej, copak se to děje, nevíš? A on mi povídá, že do města přijel král Regal, aby si osobně vyslechl, co nám ta horská čarodějnice působí za zlo, a aby s tím skoncoval. A ještě něco. Říká se, že přijel král osobně, aby vystopoval Poťobaného muže a Bastarda s Moudrostí, protože je dobře známo, že spolupracují ruku v ruce s horskou čarodějnici."

Tohle jsem si vskrytu vypošlechl od usazeného žebračka, který si již předtím vydělal dost peněz na džbáněk horkého moštu, jež si teď spokojeně hýčkal u ohně v hostinci. Tato zvěst mu vynesla další rundu, zatímco jeho příznivec mu ještě jednou odvyprávěl historku o Bastardovi a o tom, jak zmasakroval tucet králových strážů a vysál jim krev pro účely své magie. Ocitl jsem se ve víru emocí: zklamání z toho, že mé jedy Regalovi zjevně nic neudělaly, strach z toho, že by mě mohl objevit, a konečně krutá naděje, že by se mně mohla naskytnout ještě jedna šance dostat ho, dříve než naleznu cestu k Veritymu.

Sotva jsem potřeboval klást nějaké otázky. Dalšího jitra se celé Blue Lake ocitlo v jednom kole kvůli králově příjezdu. Bylo to již mnoho roků od doby, co korunovaný král naposled navštívil Blue Lake, a všichni obchodníci a nižší šlechticové hodlali z této návštěvy vytěžit. Regal si zabral největší a nejhezčí hostinec ve městě a ve svém rozmaru nařídil, aby byly všechny pokoje vyklizeny pro něj a pro jeho doprovod. Slyšel jsem zvěsti, že hostinský byl jeho volbou polichocen a současně zděšen, neboť, ačkoli nebylo pochyb o tom, že to jeho hostinci zajistí dobrou pověst, nepadla ani zmínka o odškodnění, obdržel pouze dlouhý seznam potravin a vín, které král chtěl mít k dispozici.

Oblékl jsem si své nové zimní oblečení, natáhl si přes uši vlněnou čapku a vyrazil. Hostinec jsem našel snadno. Žádný jiný hostinec v Blue Lake neměl tři podlaží ani se nemohl pyšnit tolika balkony a okny. V ulicích před hostincem se tísnili šlechticové, kteří se chtěli představit králi Regalovi, mnohé z nich přitom doprovázely hezoučké dcerky. Strkali se navzájem lokty s pěvci a žongléři, kteří nabízeli zábavu, kupci, kteří přinášeli vzorky svého nejlepšího zboží jako dary, jakož i s těmi, kteří dodávali maso, pivo, víno, chléb, sýr a všechny další možné potraviny. Já se nepokoušel dostat dovnitř, ale spíše jsem naslouchal těm, kteří vycházeli ven. Nálevna byla přeplněna strážemi, a byla to pořádně drsná cháska, pomlouvali místní pivo a dívky, jako kdyby v Tradefordu měli lepší. A král Regal dnes nepřijímal, kdepak, po té uspěchané cestě se necítil dobře a nechal poslat pro ty nejlepší výpěstky veselých poupátek, aby své potíže utišil. Ano, a toho večera se pořádala večeře, nanejvýš štedrá, zváni byli jen ti nejvznešenější lidé. A viděl jsi ho, drahý, toho s tím okem jako leklá ryba, až mi naskočila husí kůže, kdybych já byl král, vybral bych si hezčího poradce, Umění Neumění. Takové řeči vedli rozliční lidé, kteří vycházeli dveřmi vepředu i vzadu, a já si to vše ukládal v hlavě a zároveň si všímal, která z oken v hostinci mají záclony proti krátkodobému dennímu světlu. Takže odpočívá? V tom bych mu mohl pomoci.

Tu jsem však stanul tváří v tvář dilematu. Před pár týdny bych jednoduše proklouzl dovnitř a udělal maximum pro to, abych Regalovi vpravil nůž do hrudi, k čertu s nějakými následky. Ale nyní mne stravoval nejen Verityho příkaz vtištěný Uměním, avšak i vědomí, že pokud přežiji, mám ženu a dítě, jež na mě čekají. Už jsem nebyl ochoten směnit svůj život za Regalův. Tentokrát to vyžadovalo plán.

Soumrak mne zastihl na střeše hostince. Byla to střecha z hrubých cedrových tašek, ostře se svažující a velmi kluzká, jak byla ojiněná. Hostinec měl několik křídel a já ležel na spojnici strmých střech mezi dvěma z nich a čekal jsem. Byl jsem Regalovi vděčný za to, že si vybral největší a nejhezčí hostinec v Blue Lake. Nacházel jsem se dost vysoko nad úrovní ostatních sousedních budov. Nikdo by mě letmo nezahlédl, museli by mne cíleně hledat. Přesto jsem počkal až na úplnou tmu, než jsem napůl sklouzl a napůl sešplhal ke střešnímu okraji s okapy. Tam jsem nějakou dobu ležel a snažil se zklidnit své srdce. Nebylo se čeho zachytit. Střecha měla pořádný převis, který přesahoval balkon pod ním. Budu muset pomalu sklouznout dolů, přitom se zachytit rukama okapu a zhoupnout se, abych přistál na balkoně. Jinak mne čekal pád ze třetího podlaží na ulici. Modlil jsem se, abych omylem nepřistál na balkoně se zábradlím s ozdobnými bodci.

Plánoval jsem dobře. Věděl jsem, které pokoje slouží Regalovi za ložnici a obývací pokoj, znal jsem hodinu, kdy bude s hosty na večeři. Prozkoumal jsem dveře a okenní zástrčky na několika budovách v Blue Lake. Neobjevil jsem nic, co bych již neznal. Opatřil jsem si několik menších nástrojů a lehké dlouhé lano, které mi mělo napomoci k odchodu. Vstoupím a odejdu bez jediné stopy. Mé jedy čekaly připraveny ve váčku u opasku.

Dvě sídla, která jsem toho dne uzmul v jednom ševcovském krámu, mi posloužila jako úchyty pro ruce, zatímco jsem slézal ze střechy. Zabodl jsem je nikoliv do tuhých tašek, avšak mezi ně, takže se zarazila o hrany tašek skrytých pod nimi. Byl jsem hodně nervózní v těch vypjatých okamžicích, kdy mé tělo viselo ze střechy dolů, aniž bych jasně viděl, co se děje dole. V kritickém okamžiku jsem několikrát švihl nohama, abych měl patřičný rozmach, a užuž se chystal, že se pustím.

Past-past.

Na místě jsem ztuhl, nohy zkroucené pod střešním okapem, zatímco jsem se urputně držel dvou sídel zaražených mezi taškami. Ani jsem nedýchal. Tohle nebyl Nighteyes.

Ne. Malá Fretka. Past-past. Běž pryč. Past-past.

Je to past?

Past-past na Fitze-Vlka. Stará krev ví, Velká Fretka řekla, běž, běž, varuj Fitze-Vlka. Rolf-Medvěd poznal tvůj pach. Past-past. Běž pryč.

Málem jsem vykřikl, když mi náhle drclo do nohy malé hřejivé tělíčko a pak mi vyběhlo po šatech nahoru. V dalším okamžiku mi fretka dloubala svou vousatou tvářičkou do obličeje. Past-past, naléhala. Běž pryč, běž pryč.

Vytáhnout tělo nahoru na střechu bylo o dost těžší než ho spustit dolů. V jednom kritickém okamžiku se můj opasek zachytil za okraj okapu. Po chvilce vrtění jsem se vyprostil a pomalu se vytáhl zpátky na střechu. Chvilí jsem tiše ležel a lapal po dechu, mezitím co fretka mi seděla mezi rameny a pořád dokola

vysvětlovala: Past-past. Měla malou, ukrutně dravou mysl a já z ní vycítil ohromný hněv. Takové zvíře k připoutání bych si rozhodně nevybral, ale někdo to udělal. Někdo, kdo již nebyl.

Velká Fretka zraněn k smrti. Povídá Malé Fretce, běž, běž. Zachyť pach. Varuj Fitze-Vlka. Past-past. Bylo toho tolik, nač jsem se chtěl zeptat. Black Rolf nějak zakročil v můj prospěch u Staré krve. Poté co jsem opustil Tradeford, obával jsem se, že každý člověk s Moudrostí, se kterým se potkám, bude proti mně. Ale někdo poslal tohle stvořeníčko, aby mě varovalo. A ono se věrně řídilo jeho záměrem, i když jeho partner byl mrtev. Snažil jsem se od ní vyzvědět ještě něco dalšího, ale v té malé mysli toho o moc víc nebylo. Veliká bolest a rozhořčení nad odchodem lidského druha. Odhodlání mě varovat. Nikdy se nedozvím, kdo byl Velká Fretka, ani jak tento můj plán odhalil, či jak se jeho drahé zvířátko dokázalo ukrýt ve Willových věcech. Neboť právě jeho mi fretka ukázala, jak tam mlčky vyčkává v místnosti pode mnou. Jednooký. Past-past.

Půjdeš se mnou? navrhl jsem jí. Ačkoliv byla rozlícená, stále se mi jevila ubohoučká a úplně osamělá. Když jsem se dotkl její mysli, jako bych spatřil to, co zbylo ze zvířete rozštěpeného vedví. Bolest vypudila z její mysli vše až na pojatý záměr. Ted' už tam bylo místo pouze na jednu další věc.

Ne. Běž, běž. Ukryj se ve věcech Jednookého. Varuj Fitze--Vlka. Běž, běž. Najdi Starého Krvavého Nenávistníka. Skryj se, skryj se. Vyčkej, vyčkej. Starý Krvavý Nenávistník spát, Malá Fretka zabít. Bylo to malé zvířátko s malou myslí. Jenomže představa Regala, Starého Krvavého Nenávistníka, byla v té prostinké mysli pevně zafixovaná. Napadlo mě, jak dlouho mu asi Velká Fretka vštěpoval tuto představu, než byla dostatečně utkvělá, aby ji udržela po několik týdnů. Potom mi to došlo. Prání umírajícího. To malé stvoření bylo smrtí spřízněného člověka málem dohnáno k šílenství. Tohle bylo poslední sdělení Velké Fretky Malé Fretce. Na tak útlé zvířátko to byl přece jen nemožný úkol.

Pojď se mnou, navrhl jsem mírně. Jak může Malá Fretka zabít Starého Krvavého Nenávistníka? V příštím okamžiku mi skočila po krku. A dokonce jsem ucítil její ostré zoubky, jak mi svírají žílu na krku. Škub--škub, když spí. Vypít jeho krev jako králíka. Velká Fretka pryč, žádné další díry, žádní králíci. Jenom Starý Krvavý Nenávistník. Škub-škub. Pustila mou krční žílu a náhle mi vklouzla do košile. Teplicko. Její malé nožky s dráčky mě studily na kůži.

V kapse jsem měl proužek sušeného masa. Lehl jsem si na střechu a podal jej svému spřízněnému vražedníkovi. Kdybych mohl, byl bych ji přesvědčil, aby šla se mnou, ale vycítil jsem, že již nedokáže změnit své smýšlení, tak jako já nemohu odmítnout jít za Veritym. Bylo to vše, co jí zbylo po Velké Fretce. Bolest a sen o odplatě. "Skryj se, skryj se. Běž, běž za Jednookým. Vyčmuchej Starého Krvavého Nenávistníka. Počkej, až spí. Pak škub-škub. Vypij jeho krev jako králíci."

Ano-ano. Můj lov. Pat-past Fitz-Vlk. Běž pryč, běž pryč.

Uposlechl jsem její radu. Kdosi udělal hodně pro to, aby ke mně tohoto kurýra poslal. V každém případě jsem nechtěl čelit Willovi. Ačkoli jsem ho silně dychtil zabít, nyní jsem věděl, že v Umění mu nejsem roven. Ani jsem nechtěl zmařit šance Malé Fretky. Mezi úkladnými vrahy existuje jakási vzájemná úcta. Hrálo mě při srdci, když jsem věděl, že nejsem jediným Regalovým nepřítelem. Neslyšně jako okolní temnota jsem po střeše hostince zamilil ke stáji a pak dolů na ulici.

Vrátil jsem se do zchátralého hostince, kde jsem nocoval, zaplatil jsem měďák a usedl k deskovému stolu vedle dvou dalších mužů. Dali jsme si k jídlu vydatný pokrm v podobě brambor s cibulí. Když mi na rameni spočinula ruka, můj úlek nebyl takový jako mé cuknutí. Věděl jsem, že za mnou někdo je, jenom jsem nečekal, že se mě dotkne. Ruka mně pokradmu sjela k noži za opaskem, když jsem se na lavici otočil neznámému tváří v tvář. Mí spolusedící pokračovali v jídle, jeden dosti hlučně. Žádný člověk v tomhle hostinci neprojevoval zájem o jiné záležitosti než výhradně o ty svoje.

Vzhlédl jsem do usměvavé tváře Starling a rázem se mi obrátil žaludek. "Tome!" pozdravila mě bodře a usedla ke stolu vedle mě. Muž vedle jí beze slova uhnul, plně zabraný do vyškrabování své mísy nad potřísněným deskovým stolem. Po chvíli jsem sundal ruku z nože a položil ji zpátky na okraj stolu. Starling na to gesto nepatrně kývla. Na sobě měla černý plášť z husté vlny, lemovaný žlutou výšivkou. Její uši ted' zdobily malé stříbrné kroužky. Na můj vkus byla až příliš spokojena sama se sebou. Neříkal jsem nic, jen jsem na ni hleděl. Maličko pokynula směrem k mé míse.

"Jenom jez, prosím, nechtěla jsem tě vyrušovat při jídle. Vypadáš na to, že by ti prospělo. Neměl jsi poslední dobou zkrácené příděly?"

"Tak trochu," řekl jsem tiše. Když na to nic neřekla, dojedl jsem polévku a vytřel dřevěnou misku posledními dvěma kousky hrubého chleba, který jsem k ní dostal. Mezitím už Starling upoutala pozornost servírky, která nám přinesla dva žejdlíky piva. Starling se zhluboka napila, udělala kyselý obličej a postavila žejdlík zpátky na stůl. Usrkl jsem ze svého a zjistil jsem, že nemá horší chuť než jezerní voda, což byla jeho obdoba.

"Nuže?" řekl jsem posléze, když stále nic neříkala. "Co chceš?"

Vlídne se usmála, pohrávaje si s uchem džbánu. "Ty víš, co chci. Chci píseň, takovou, která mě přežije." Rozhlédla se kolem a na chvíli spočinula pohledem na muže, který stále hlučně usrkoval ze své polévky. "Máš tu nějaký pokoj?" zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. "Mám slavník v podkrovní. A žádné písně pro tebe nemám, Starling."

Malinko pokrčila rameny. "Ani já pro tebe zrovna nemám žádné písně, zato mám zprávy, které by tě mohly zajímat. A taky mám pokoj. V jednom hostinci kousek cesty odsud. Pojď tam se mnou a pak si promluvíme. Když jsem odcházela, v krbu se tam peklo krásné vepřové plecko. Než tam dojdeme, bude už nejspíš hotové."

Při její zmínce o mase jsem nastražil všechny smysly. Jako bych ho cítil, jako bych ho málem vychutnával na jazyce. "Nemohu si to dovolit," řekl jsem jí nepokrytě.

"Já ano," navrhla vemlouvavě. "Sbal si své věci. Podělím se s tebou i o svůj pokoj."

"A když odmítnu?" zeptal jsem se tiše.

Znovu maličko pokrčila rameny. "To je tvoje věc." Zpříma opětovala můj pohled. Nedokázal jsem poznat, jestli se v jejím nepatrném úsměvu tají výhrůžka či nikoli.

Vstal jsem a šel na půdu. Když jsem se vrátil, nesl jsem své věci s sebou. Starling už na mě čekala pod žebříkem.

"Pěkný plášť," poznamenala kousavě. "Neviděla jsem ho už někde předtím?"

"Možná že ano," pravil jsem klidně. "Chtěla bys vidět ještě nůž, který k němu patří?"

Starling se jen zešíroka usmála a rukama učinila nepatrné obranné gesto. Otočila se a vykročila pryč, aniž by se ohlédla, jestli jdu za ní. Opět v tom byla podivná směsice důvěřivosti a zároveň vyzývavosti vůči mně. Šel jsem za ní.

Venku byla černá tma. Ostrý vítr, který se proháněl ulicemi, s sebou přinášel vlhkost od jezera. Ačkoli nepršelo, cítil jsem, jak se mi krůpěje vlhkosti sráží na oděvu a na kůži. Okamžitě mě rozbolelo rameno. Dosud ještě nehořely žádné pouliční pochodně, ta trocha světla v ulicích pronikala zpoza okenic a dveřních prahů. Ovšem Starling kráčela směle a s jistotou, já šel za ní a mé oči rychle uvykaly tmě. Vedla mě pryč od nábřeží, pryč z chudé čtvrti města, až do kupeckých uliček, kde byly hostince, jež sloužily místním obchodníkům. Nebylo to moc daleko od hostince, kde údajně prodléval Regal, což ale vůbec nebyla pravda. Zastavila se u jednoho hostince a otevřela dveře, na nichž byla znázorněna kančí hlava s kly, načež mi pokynula, abych šel první. Vykročil jsem, ale opatrně, a než jsem vešel dovnitř, pořádně jsem se rozhlédl. I když jsem žádné strážce nespapal, nebyl jsem si jist, zda nestrkám hlavu do pasti.

Hostinec byl jasně ozářený a vyhrátý, v oknech byly skleněné tabule i okenice. Stoly byly čisté, rákos na podlaze takřka čerstvý a ovzduší naplňovala vůně vepřové pečené. Kolem nás se mihl číšník s podnosem plným džbánek, pohlédl na mě, pozvedl obočí na Starling, očividně užaslý nad jejím vkusem. Starling mu nato vysekla poklonu a přitom si strhla vlhký plášť. Já ji následoval o něco pomaleji a poté jsem se vydal za ní, když mě pozvala ke stolu poblíž krbu.

Posadila se, pak ke mně vzhlédla. Její sebejistota byla nasnadě, když mne tu nyní měla. "Než si promluvíme, najíme se, ne?" vyzvala mě šarmantě a ukázala na židli naproti sobě. Přijal jsem nabídnuté místo, ale natočil jsem si židli tak, abych byl zády ke zdi a měl rozhled po místnosti. Koutky úst jí pobaveně cukaly a temné oči rozverně tančily. "Z mé strany se nemáš čeho bát, o tom tě ujišťuji. Naopak jsem to já, kdo riskoval tím, že tě vyhledal."

Rozhlédla se kolem, potom zavolala číšníka jménem Oak a řekla, že si přejeme dva talíře s pečeným vepřovým, nějaký čerstvý chléb a máslo a jablečné víno k tomu. Oak odběhl, aby vše přinesl, a když se znovu objevil, naservíroval nám pokrmy na stůl s šarmem a grácií, jež svědčily o jeho zájmu o Starling. Přitom si s ní vyměnil pár slov, mě si všiml jen málo, pouze se zatvářil znechuceně, když obkročoval můj

vlhký koš. Potom ho odvolal další host a Starling se s chutí vrhla na svůj talíř. Po chvíli jsem ochutnal i já. Čerstvé maso jsem neměl už kolik dní a horké křupavé sádélko na vepřovém mi svou dráždivou chutí málem přivodilo závrať. Chléb byl krásně voňavý, máslo lahodné. Takové jídlo jsem naposled ochutnal na Buckkeepu. Můj apetit na chvíli převážil nade vším ostatním. Pak mi chuť jablečného vína náhle připomněla Ruriska a to, jak zemřel po otráveném víně. Opatrně jsem svůj pohár postavil na stůl a povolal nazpět svoji ostražitost. "Takže. Ty jsi mě hledala, povídáš?"

Starling kývla, zatímco žvýkala sousto masa. Polkla, otevřela si ústa a dodala: "A nebylo to snadné tě najít, protože jsem se lidí nevyptávala na zprávy o tobě. Jen jsem se dívala svýma vlastníma očima. Doufám, že to oceňuješ."

Napůl jsem přikývl. "A teď, když jsi mě našla? Co ode mě chceš? Úplatu za tvé mlčení? Pokud ano, budeš se muset spokojit s pár měďáky."

"Ne." Usrkla si vína, pak nachýlila hlavu a pohlédla na mě. "Jak už jsem ti říkala. Chci píseň. Zdá se mi, že jednu jsem už propásla, když jsem se k tobě nepřidala poté, co jsi byl... odveden z naší společnosti. Ačkoli doufám, že mě laskavě poctíš detaily toho, jak jsi vlastně přežil." Naklonila se blíž a její silný cvičený hlas se ztišil do důvěrného šepotu: "Nemohu ti vypovědět, jak mne to rozrušilo, když jsem se doslechla, že našli těch šest mrtvých strážníků. Už jsem si myslela, že jsem se v tobě zmýlila, rozumíš. Opravdu jsem uvěřila, že odvedli nebohého pastýře Toma jako obětního beránka. Chivalryho syn, říkala jsem si, by nikdy nešel tak povolně jako on. A tak jsem tě pustila z mysli a nešla s tebou. Když jsem však uslyšela ty zvěsti, zamrazilo mě v zádech a naskočila mi husí kůže po těle. 'To byl on,' nadávala jsem si. 'Byl to Bastard a já se dívala, jak ho odvádějí, a nehnula jsem ani prstem.' Neumíš si představit, jak jsem se proklínala za to, že jsem pochybovala o svých instinktech. Ale potom jsem si řekla, inu, pokud jsi přežil, přijdeš přece sem. Jsi na cestě do hor, nebo ne?"

Jen jsem na ni hleděl svým upřeným pohledem, který by každého čeledína na Buckkeepu přiměl k útěku a který by každému strážníkovi z Bucku vymazal úsměv z tváře. Ale Starling byla zpěvačka. Pěvci písní se nikdy nedají tak snadno zastrašit. Pokračovala v jídle, čekajíc na mou odpověď. "Proč bych měl jít do hor?" zeptal jsem se tiše.

Polkla sousto, usrkla si vína a pak se usmála. "Já nevím proč. Snad abys přispěchal na pomoc Kettricken? Ať už je důvod jakýkoli, já za tím tuším skvělou píseň, ty ne?"

Ještě před rokem by mne její šarm a úsměv možná přemohly. Ještě před rokem bych chtěl věřit téhle okouzující ženě, chtěl bych se s ní sblížit. Teď mě však jen unavovala. Znamenala pro mne přítěž, styku s ní jsem se musel vyhnout. Na její otázku jsem neodpověděl. Pouze jsem řekl: "V tuto dobu je pošetilé být jen pomýšlet na cestu do hor. Větry jsou nepříznivé, do jara nebudou převážet žádné pramice, a král Regal zakázal cestovní i obchodní styk mezi Šesti vévodstvími a Horským královstvím. Nikdo teď nemá namířeno do hor."

Přikývla na souhlas. "Mám zprávy, že králové stráže asi před týdnem zmáčkly posádky dvou pramic a přinutily je, aby se pokusily je převézt. Těla přinejmenším z jedné pramice byla vyplavena na břeh. Muži a koně. Nikdo neví, jestli ostatní vojáci jezero překročili nebo ne. Ale -" tu se spokojeně usmála a přitáhla se blíže ke mně, zatímco ztišila hlas "-já vím o jedné skupině lidí, která má přesto namířeno do hor."

"Kdo?" zeptal jsem se.

Chvíli mě nechala čekat.

"Pašeráci," pravila velice tiše.

"Pašeráci?" optal jsem se obezřele. To dávalo smysl. Čím přísnější jsou omezení uvalená na obchod, tím je to výnosnější pro ty, kteří ho tajně provozují. Vždycky budou existovat lidé, kteří budou pro zisk riskovat život.

"Ano. Ale to není přesně to, kvůli čemu jsem tě vyhledala. Fitzi, musel jsi slyšet, že do Blue Lake přijel král Regal. Ale to je všechno lež, past, do níž tě chtějí vlákat. Ty tam nesmíš jít."

"Já o tom vím," odvětil jsem klidně.

"Jak to?" zeptala se. Mluvila tiše, ale já viděl, jak ji zamrzelo, že jsem to věděl dříve, než mi to ona mohla sdělit.

"Možná mi to řekl jeden ptáček," odvětil jsem nadneseně. "Víš přece, jak to je, my s Moudrostí mluvíme

jazyky všech zvířat."

"Opravdu?" zeptala se důvěřivě jako dítě.

Pozvedl jsem na ni obočí. "Mě by spíš zajímalo to, jak ses to dozvěděla ty."

"Vyslídili nás, aby nás vyslechli. Všechny z Madgeiny karavany, které dokázali najít."

"No a?"

"A ty historky, co jsme jim napovídali! Podle Creeceho se cestou ztratilo několik ovcí, byly v noci odvečeny bez jediného zvuku. A když jim Tassin vyprávěla o té noci, kdy ses ji pokusil znásilnit, říkala, že teprve tehdy si všimla, jak máš černé nehty jako vlčí pařáty a jak ti ve tmě žhnou oči."

"Nikdy jsem se ji nepokusil znásilnit!" zvolal jsem a vzápětí se ztišil, když se k nám číšník tázavě otočil. Starling se zaklonila na židli. "Ale tak pěkně vyvedená historka mi úplně vehnala slzy do očí. Ukázala tomu čaroději přes Umění jizvu na líci, kam jsi ji škrábl, a řekla, že by ti nikdy nebyla unikla, kdyby poblíž náhodou nerostl oměj vlčí mor."

"Mně se zdá, že ses měla raději držet Tassin, pokud hledáš nějaké téma k písni," zamumlal jsem znechuceně.

"Och, jenže historka, kterou jsem vyprávěla já, byla ještě lepší," spustila, načež zavrtěla hlavou na číšníka, který se k nám blížil. Odstrčila prázdný talíř a rozhlédla se po místnosti. Začínala se již plnit večerními návštěvníky. "Nahoře mám pokoj," vyzvala mě. "Tam si můžeme promluvit ve větším soukromí."

Tenhle druhý chod, na který mě pozvala Starling, konečně naplnil můj žaludek. A bylo mi teplo. Měl bych zachovat ostražitost, ale jídlo a hřejivé teplo mě zmáhaly až k ospalosti. Snažil jsem se soustředit na své myšlenky. Ať už ti pašeráci byli kdokoli, nabízela se spolu s nimi šance dostat se do hor. Jediná naděje, která se mi v poslední době naskytla. Nepatrně jsem přikývl. Starling vstala a já se svým košem jsem se vydal za ní.

Místnost nahoře byla čistá a vyhřátá. V rámu postele byla péřová spodnice a na ní čisté vlněné pokrývky. V malém stojanu vedle lůžka spočívaly kameninový džber s čistou vodou a mísa na mytí. Starling v místnosti zažehla několik svíček, čímž zahнала stíny zpátky do koutů. Pak mi pokynula dovnitř. Když za námi zastrčila dveře, usedl jsem na židli. Zvláštní, jak se mi jedna obyčejná, čistá místnost může nyní jevit jako přepych, napadlo mne. Starling se posadila na postel.

"Myslel jsem, žeš říkala, že nemáš víc peněz než já," poznamenal jsem.

"To jsem tehdy neměla. Ale jakmile jsem přišla do Blue Lake, je po mně shánka. A od nálezů mrtvol strážných ještě větší."

"Jak to?" zeptal jsem se nevzrušeně.

"Jsem pěvkyně," odsekla. "A byla jsem u toho, když dopadli Bastarda. Myslíš si, že o tom nesmím podat dobrý příběh, abych si vysloužila nějakou tu minci?"

"Tak. Chápu." Přemítal jsem chvíli nad tím, co mi právě řekla, načež jsem se zeptal: "A za ty rudě žhnoucí oči a pařáty vděčím tvému podání?"

Pohrdlivě si odfrkla. "Samozřejmě že ne. S tím přišel nějaký pouliční tvůrce balad." Pak se zarazila a takřka pro sebe se usmála. "Ale přiznám se, že jsem si to trochu přikrášlila. V mém podání byl Chivalryho Bastard udatný svalnatec a bil se jako jelen, jako mladý muž na vrcholu svých let, a to navzdory skutečnosti, že jeho pravá paže stále nesla stopy po meči krále Regala. A nad levým okem měl pruh bílých vlasů široký jako lidská ruka. Bylo zapotřebí tří strážníků, jen aby ho udrželi, ale on se nevzdával, i když ho vůdce stráží praštil tak tvrdě, že mu vyrazil přední zuby." Odmlčela se a čekala. Když jsem nic neříkal, odkašlala si a řekla: "Mohl bys mi poděkovat, že jsem trochu snížila pravděpodobnost toho, že tě lidé na ulici poznají."

"Děkuji. A jak na to reagovali Creece a Tassin?"

"Celou tu dobu přikyvovali. Můj příběh ty jejich pouze vylepšil, rozumíš."

"Chápu. Stále však nevím, jak víš o tom, že to byla past."

"Nabídli nám za tebe peníze. Pokud by někdo z nás o tobě slyšel. Creece se ptal kolik. Na ten výslech nás odvedli až do králova salonku. Abychom si myslím připadali důležitější. Řekli nám, že král se po té dlouhé cestě necítí dobře a že odpočívá hned vedle. A zatímco jsme tam byli, vyšel sluha, který přinesl králův plášť a boty, aby je očistili od bláta." Starling se na mne lehce usmála. "Ty boty byly obrovské."

"A ty znáš velikost královny nohy?" Dobře jsem věděl, že má pravdu. Regal měl malé ruce i nohy a byl na ně pyšnější než mnohé z dvorních dam.

"Nikdy jsem u dvora nebyla. Ale několik z těch urozenějších na našem hradě se příležitostně dostalo na Buckkeep.

Mluvili hodně o hezkém nejmladším princovi, o jeho vybraných způsobech a černých kudrnatých vlasech. A o jeho slušivých nohách, a jak na nich hezky tancuje." Zavrtěla hlavou. "Věděla jsem, že tam v té místnosti není král Regal. Zbytek už bylo snadné si odvodit. Přijeli do Blue Lake až příliš záhy po usmrčení těch strážů. Přijeli si pro tebe."

"Snad," připustil jsem. Začínal jsem mít vysoké mínění o důvtipu Starling. "Pověz mi víc o těch pašerácích. Jak ses o nich doslechla?"

Potřásla s úsměvem hlavou. "Pokud se nimi dohodneš, bude to prese mne. A já se toho budu účastnit."

"A jak se chtějí dostat do hor?" zeptal jsem se.

Pohlédla na mě. "Kdybys byl pašerák, vykládal bys ostatním, jakou cestou se dáš?" Potom pokrčila rameny. "Slyšela jsem zvěsti, že pašeráci mají svůj způsob, jak se dostat přes řeku. Nějaký starý způsob. Vím o tom, že kdysi existovala kupecká stezka, která vedla podél toku řeky a pak přes ni. Poté, co se řeka stala tak nevyzpytatelnou, stezka upadla v zapomnění. Od těch strašných požárů před pár lety se řeka každý rok vylévá z břehů. A když se tak stane, její řečiště se přesune. A tak pravidelně cestující obchodníci se začali spoléhat více na čluny než na nějaký most, který může, ale nemusí být nedotčený." Odmlčela se a hryzla se do nehtu u palce na ruce. "Myslím, že kdysi existoval most kus cesty proti proudu, ale poté, co ho řeka čtyři roky po sobě pokaždé strhla, nikdo už neměl sílu znovu ho postavit. Kdosi další mi říkal, že v létě tam převáží kladková pramice a že v zimě přecházeli po ledu. V letech, kdy řeka zamrzá. Možná doufají, že řeka tento rok zamrzne. A já si myslím, že pokud se obchod na nějakém místě zarazí, na jiném zase propukne. Nějaká cesta přes řeku existovat bude."

Zamračil jsem se. "Ne. Musí být ještě jiná cesta do hor."

Starling se zdála být mírně dotčená, že o jejích slovech pochybuji. "Na to se zeptej sám sebe, když chceš. Můžeš si tu počkat s královskými strážemi, které špacírují po celém nábřeží. Ale většina lidí ti řekne, abys počkal na jaro. Několik ti jich poví, že pokud se tam chceš dostat v zimě, nezačínej odsud. Můžeš jít na jih, obejít celé Modré jezero. A tam je tuším několik kupeckých stezek do hor, schůdných dokonce i v zimě."

"Než bych to zvládl, bylo by už jaro. Mohl bych se dostat do hor stejně rychle, kdybych tu počkal."

"To je další věc, kterou jsem se dozvěděla," přitakala samolibě Starling.

Předklonil jsem se a sklopil hlavu do dlaní. Pojd' za mnou. "Copak nejsou nějaké tajné a snadné způsoby, jak se dostat přes to proklaté jezero?"

"Ne. Kdyby existoval nějaký snadný způsob přechodu, nebyly by tu již stráže, které zamořily celé nábřeží."

Zdalo se, že nemám na výběr. "Kde najdu ty pašeráky?"

Starling se zešířila a zabubila. "Zítra tě k nim zavedu," slíbila. Vstala a protáhla se. "Dnes večer ale musím jít do Gilded Pin. Tam jsem své písně ještě nezpívala, ale včera jsem obdržela pozvání. Slyšela jsem, že tamní zákazníci umí být pěkně štedří k potulným pěvcům." Shýbla se, aby si vzala svoji úhledně zabalenou harfu. Když si brala svůj stále vlhký plášť, vstal jsem i já.

"Musím rovněž jít," pravil jsem zdvořile.

"Proč nepřespíš tady?" navrhla. "V tomto pokoji je menší šance, že tě poznají, a mnohem méně havětí."

Když pohlédla na mou rozpačitou tvář, koutky úst jí zacukaly úsměvem. "Kdybych tě chtěla udat královým strážím, už jsem to mohla udělat dávno. A vzhledem ke tvé osamělosti, FitzChivalry, měl by ses raději rozhodnout někomu důvěřovat."

Když mě nazvala svým jménem, jako by se ve mně cosi zkroutilo, až mi zatrnulo. Ale přesto. "Proč?" zeptal jsem se tiše. "Proč mi pomáháš? A neříkej mi, že je to vyhlídka na nějakou píseň, která možná nikdy ani nebude."

"To jen dosvědčuje, jak málo znáš pěvce," pravila. "Není pro ně mocnějšího lákadla než tohle. Ale myslím, že je za tím ještě něco víc. Ne. Já to vím." Vtom ke mně vzhledla a zpřímila se střetla s mýma očima. "Měla jsem brášku, Jaye. Byl přidělen ke strážím na věž Antler Islandu. Viděl tě bojovat v ten den,

kdy dorazili nájezdníci." Krátce se uchechtla. "Vlastně jsi ho překročil. Zatnul jsi sekyru do muže, který ho právě srazil na zem. A pohroužil ses znovu do boje, aniž ses po něm ohlédl." Koutkem oka po mně střelila. "A proto zpívám ‚Nájezd na věž Antler Islandu‘ trochu jinak než kdokoli z ostatních pěvců. Bratr mi o tom vyprávěl a já o tobě zpívám tak, jak tě viděl on. Jako hrdinu. Zachránil jsi mu život." Prudce stočila svůj pohled jinam. "Beztak jen na čas. Zahynul později, když se bil za Buck. Ale nějakou dobu žil díky tvé sekyře." Zmlkla, jako když utne, a přehodila si plášť okolo ramen. "Zůstaň tady," řekla mi. "Odpočiň si. Vráťím se až hodně pozdě. Do té doby si můžeš poležet v posteli, chceš-li." Aniž počkala na odpověď, vystřelila ze dveří. Chvilí jsem stál a civěl na zavřené dveře. FitzChivalry. Hrdina. Pouhá slova. Ale jako by tím ve mně cosi otevřela, odsála jakýsi jed, a já se nyní mohl uzdravit. Byl to krajně nezvyklý pocit. Prospi se trochu, doporučil jsem sám sobě. A vskutku jsem si připadl, jako bych byl mohl.

5 Pašeráci

Je jen málo duchů svobodných vskutku tak, jako potulní pěvci, alespoň v rámci Šesti vévodství. Je-li pěvec sdostatek talentovaný, může předpokládat, že mu bude téměř všechno dovoleno. Běžnou součástí jejich řemesla je to, že smějí vznášet krajně všetečné dotazy. Takřka bez výjimky může minstrel využít pohostinnosti prakticky kdekoliv, ať už u králova stolu nebo v té nejubožejší chatrči. V mládí jen zřídka vstupují do manželství, ačkoli u žen není neobvyklé, že rodí děti. Takové děti nenesou stigma ostatních bastardů a často jsou někým bohatým vydržovány, aby se z nich rovněž stali pěvci. Od minstrelů se čeká, že se budou družít s psanci a vzbouřenci stejně jako se šlechtici a kupci. Doručují vzkazy, přinášejí zprávy a ve své dlouhodobé paměti uchovávají mnohé z ujednaných smluv a slibů. Aspoň tak je tomu v časech míru a hojnosti.

Starling se vrátila tak pozdě, že Burrich by to považoval za časně jitro. V okamžiku, kdy se dotkla petlice, jsem byl vzhůru. Když vešla dovnitř, rychle jsem se skulil z její postele, zahalil se do svého pláště a ulehl na zem. "FitzChivalry," pozdravila mě podroušeně a já z jejího dechu ucítil víno. Sundala si vlhký plášť, úkosem po mně pohlédla a pak ho prese mne rozprostřela jako příkrývku navíc. Zavřel jsem oči. Svrchní šaty shodila na podlahu hned za mnou, bez zjevného ohledu na mou přítomnost. Uslyšel jsem, jak se postel probořila, když se na ni vrhla. "Hmm. Ještě teplá," zamumlala a zavrtila se do lůžkovin a polštářů. "Připadám si provinile, když ti zabírám takové teplé místočko."

Její pocit viny nemohl být zas tak ostrý, poněvadž během pár okamžiků byl její dech hluboký a vyrovnaný. Řídl jsem se jejím příkladem.

Vstal jsem velmi časně a odešel z hostince. Když jsem se kradl z místnosti, Starling se ani nehnu. Šel jsem, až jsem našel veřejné lázně. Koupelny v tuto denní dobu skoro zely prázdnotou, musel jsem počkat, až se ohřeje první voda toho dne. Když byla koupel připravena, svlékl jsem se a vlezl dychtivě do ní. V hluboké kádi s horkou vodou polevila i bolest v mém rameni. Umyl jsem se. Pak jsem v tichu horké lázně zaklonil hlavu a přemýšlel.

Nelíbilo se mi paktovat se s pašeráky. Ani se mi nepozdávalo spojení se Starling. Neviděl jsem však žádnou jinou možnost. Nenapadal mě způsob, jak je uplatit, aby mě mezi sebe přijali. Peněz jsem měl dost málo. A náušnice od Burriche? Odmítl jsem o tom uvažovat. Dlouhou chvíli jsem ležel po bradu ve vodě a odmítal se tím zabývat. Pojd' za mnou. Však objevím jiný způsob, přísahal jsem si. Určitě. Myslel jsem na to, jak mi bylo oněhdy v Tradefordu, když Verity zasáhl, aby mě zachránil. Mohutný zášleh Umění vyčerpával jeho rezervy. Neznal jsem jeho situaci, pouze to, že se kvůli mně neváhal vydat z posledních sil. A pokud jsem měl volit mezi náušnicí od Burriche a Veritym, rozhodl jsem se pro Verityho. Ne proto, že mne povolal svým Uměním, ani kvůli přísaze, kterou jsem kdysi složil jeho otci. Ne. Jenom kvůli Veritymu.

Vstal jsem a nechal ze sebe okapat vodu. Osušil jsem se, několik minut jsem strávil snahou přistříhnout si vousy, poté jsem to vzdal a šel zpátky ke Kančí hlavě. Cestou nazpět do hostince jsem zažil jeden nepříjemný okamžik. Zatímco jsem kráčet ulicí, projel kolem mne vůz, jenž nepatřil nikomu jinému než loutkáři Dellovi. Prošel jsem rychle kolem, přičemž mladý tovaryš sedící na kozlíku nejevil známky toho, že by si mě všiml. Nicméně jsem byl rád, že jsem došel k hostinci a vklouzl dovnitř.

V koutě u krbu jsem si sedl ke stolu a nechal si od číšníka přinést konvici čaje a bochník ranního chleba. Ukázalo se, že chléb je typicky farrowská všehochuť plná semínek, ořechů a kousků ovoce. Jedl jsem pomalu a čekal, až Starling sejde dolů. Byl jsem celý netrpělivý před setkáním s pašeráky a zároveň jsem se zdráhal svěřit do moci Starling. Jak se dopolední hodiny vlekly, zahlédl jsem dvakrát sluhu, jak se po mně divně podíval. Když jsem jeho pohled zachytil potřetí, opětovně jsem jej, dokud nezrudl a nepohlédl jinam. Tehdy jsem vytušil příčinu jeho zájmu. Strávil jsem celou noc u Starling v pokoji a on se nepochybně divil tomu, co ji přimělo, aby sdílela své obydlí s takovým pobudou. Přesto to stačilo, abych se cítil jako na jehlách. Bezťak už se blížilo poledne. Vstal jsem a šel po schodech nahoru ke dveřím Starling.

Tiše jsem zaklepal a čekal. Musel jsem však zaklepat ještě hlasitěji, než jsem zevnitř uslyšel rozespalou odpověď. Po chvílce přišla ke dveřím, otevřela je na škvíru, potom na mě zívla a pokynula mi dovnitř. Na sobě měla jen kamaše a přespříliš velkou halenu, kterou si musela obléci, když jsem byl pryč. Kadeřavé vlasy podél tváře měla zčuchané. Ztěžka dosedla na okraj postele, zamžourala očima, zatímco já za sebou zavřel a zajistil dveře. "Och, ty ses vykoupal," pozdravila mě a znovu zívla.

"Je to tak moc vidět?" zeptal jsem se nedůtklivě.

Přívětivě na mě kývla. "Jednou jsem se probudila a už jsem si myslela, že jsi mě tu jen tak nechal. Ačkoli jsem se toho nebála. Věděla jsem, že beze mě bys je nedokázal najít." Promnula si oči a vtom se na mě zahleděla o něco kritičtěji. "Co se ti stalo s vousy?"

"Snažil jsem si je zakrátit. Bez velkého úspěchu."

Kývla na souhlas. "Byl to však dobrý nápad," řekla, aby mě utěšila. "Mohl bys vypadat o něco méně zpustle. A předešlo by se tomu, aby tě Creece nebo Tassin či kdokoli jiný z naší karavany poznal.

Koukej. Pomůžu ti. Běž si sednout na tu židli. Och, a otevři okenice, pust' sem trochu světla."

Udělal jsem, jak mi poručila, avšak bez velkého nadšení. Starling vstala z postele, protáhla se a promnula si oči. Chvilí si oplachovala vodou obličej, potom si dávala do pořádku vlasy a nakonec je podchytila několika hřebínky. Přepásala si halenu, aby získala tvar, pak vklouzla do bot a zavázala si je. V pozoruhodně krátkém čase byla upravená. Pak popošla ke mně, uchopila mě za bradu a otáčela mi hlavou ve světle sem a tam bez sebemenšího ostychu. Nedokázal jsem se tvářit tak nenuceně jako ona.

"To vždycky tak snadno zčervenáš?" zeptala se se smíchem. "Je to vzácnost vidět muže z Bucku, jenž dokáže tak zrudnout. Tuším, že tvá matka musela mít světlou pleť."

Nedokázal jsem přijít na nic, co bych jí na to řekl, a tak jsem mlčky seděl, zatímco ona se přehrabovala ve svém ranci, až vytáhla malé nůžky. Zacházela s nimi hbitě a zběžně. "Stříhala jsem vlasy svým bratrům," řekla mi přitom. "A vlasy a vousy tátovi, když máma zemřela. Máš pěkně tvarovanou čelist, pod tím vším porostem. Co jsi s tím dělal, jen jsi to nechal růst nazdařbůh?"

"Tak nějak," zamumlal jsem nervózně. Nůžky se mi teď blýskaly rovnou pod nosem. Zarazila se a krátce mi pohlédla do tváře. Na podlahu spadl pořádný chomáč černých kudrnatých chlupů. "Nechci, aby byla vidět ta jizva," upozornil jsem ji.

"To nebude," pravila zcela klidně. "Ale budeš mít zase rty a ústa místo díry ve vousech. Natoč bradu.

Tak. Máš holič čepel?"

"Jenom nůž," připustil jsem nervózně.

"No tak si nějak vystačíme," pravila povzbudivě. Šla ke dveřím, rozmáchle je otevřela a z plných pěveckých plic zahulákala na obsluhu, aby přinesla horkou vodu. A čaj, chléb a pár plátků slaniny. Když se vrátila do místnosti, vztyčila hlavu a kriticky se na mě zahleděla. "Ostříháme ti také vlasy," navrhla.

"Sundej si to."

Byl jsem na její vkus příliš pomalý. Stoupla si za mne, strhla mi šátek a uvolnila vlasy z koženého řemínku. Volně mi padly na ramena. Starling vzala hřeben a drsně mi začala hřebelcovat pačesy. "No uvidíme," mumlala, zatímco já při jejím nešetném česání jen svíral zuby.

"Co navrhuješ?" zeptal jsem se, jenže to už kadeře mých vlasů padaly na podlahu. Ať už se rozhodla pro cokoli, rychle se to pod jejíma rukama stávalo skutečností. Stáhla mi vlasy přes obličej, potom mi je rovně zastříhla nad obočím, zbytek mi několikrát prohrábla hřebínkem a zakrátila je po čelist. "A teď," řekla mi, "vypadáš spíše jako z farrowského kupeckého stavu. Předtím jsi byl na první pohled z Bucku. Tvé zbarvení je stále buckské, ale vlasy a oděv jsou již farrowské. Pokud nepromluvíš, lidé nebudou s

jistotou vědět, odkud jsi." Na chvíli se zamyslela, potom se opět pustila do vlasů nad svým čelem. Po chvíli znovu zalovila v ranci a podala mi zrcátko. "Ta bílá teď bude méně nápadná."

Měla pravdu. Vystříhala mi většinu bílých vlasů a vzniklé strniště mi přečesala černými vlasy. Také plnovous mi nyní seknul. Zdráhavě jsem kývl na souhlas. Ozvalo se zaklepání na dveře. "Nechte to venku!" zavolala Starling skrze dveře. Pár okamžiků počkala a pak přinesla dovnitř snídani a horkou vodu. Umyla se, načež mi navrhla, abych si naostřil nůž, než se nají. Poslechl jsem, a zatímco jsem brousil čepel, přemýšlel jsem, jestli jsem tou proměnou z jejich rukou polichocen nebo spíš popuzen. Začínala mi připomínat Patience. Stále ještě žvýkala, když přišla a vzala mi nůž z ruky. Polkla a řekla:

"Trochu ti teď upravím vousy. Budeš si je ale muset udržovat sám, nehodlám tě holit každý den," upozornila mne. "A teď si pořádně namokři tvář."

Když se rozmáchla nožem, byl jsem o poznání neklidnější, zvláště když se činila v blízkosti hrdla. Když ale skončila a já si vzal zrcátko, užasl jsem nad změnami, které se mnou provedla. Mé vousy získaly pěkný tvar, kopírovaly mi teď čelisti a tváře. Hranatý střih s vlasy spadajícími do čela mi propůjčoval hlubší pohled. Jizva na tváři byla stále viditelná, sledovala však linii mého knírku a byla méně nápadná. Zlehka jsem si vousy prohrábl rukou, potěšen tím, kolik jich ubylo. "To je panečku změna," řekl jsem jí. "Hodně jsem tě vylepšila," sdělila mi. "Velice pochybuji, že Creece nebo Dell by tě teď poznali. Jen se ještě zbavme tady toho." Posbírala odstřížky vlasů a otevřela okno, aby je vyhodila do větru. Pak ho zase zavřela a otřela si ruce.

"Děkuji," řekl jsem rozpačitě.

"Rádo se stalo," odvětila. Rozhlédla se po místnosti a trochu si povzdechla. "Ta postel mi bude chybět," řekla. S hbitou zručností se pustila do balení. Přistihla mě, jak se na ni dívám, a zazubila se. "Když jsi pěvec, který je stále na cestách, naučíš se to dělat rychle a dobře." Zastrčila do rance poslední věci a pak ho pevně zavázala. Hodila si ho přes rameno. "Počkej na mě pod zadním schodištěm," nařídila mi. "Než vyrovnam účet."

Udělal jsem, co mi přikázala, čekal jsem však venku v zimě a na větru mnohem déle, než jsem předpokládal. Nakonec se vynořila, rudolící a připravená na nadcházející den. Protáhla se jako kočička. "Tudy," nasměrovala mě.

Myslel jsem, že budu muset zkrátit krok, abych se jí přizpůsobil, ale zjistil jsem, že jsme srovnali tempo. Když jsme se vzdalovali z kupecké části města a zamířili k předměstí na severu, natočila ke mně hlavu. "Dnes vypadáš jinak," sdělila mi. "A není to jen tím střihem. Něco sis srovnal v hlavě."

"To ano," souhlasil jsem.

"Výborně," pravila vřele, když mě družně vzala za ruku. "Doufám, že to souvisí s tvou důvěrou ke mně." Pohlédl jsem na ni a neřekl nic. Zasmála se, ale nepustila mě.

Dřevěné chodníky kupecké části Blue Lake brzy skončily a my teď kráčeli ulicemi podél domů, které se choulily jeden ke druhému, jako by hledaly ochranu před zimou. Mrazivý vítr se do nás ustavičně opíral, zatímco jsme špacírovali dlážděnými ulicemi, jež nakonec ustoupily zdusáným hliněným cestám, jež lemovaly menší farmy. Silnice byla rozježděná a rozbahněná následkem dešťů v uplynulých dnech. Alespoň v ten den bylo hezky, třebaže hlučný vítr byl pěkně studený. "Jak je to ještě daleko?" zeptal jsem se posléze.

"To nevím jistě. Prostě se řídím pokyny. Dívej se po třech navršených kamenech po této straně silnice."

"A co vlastně víš o těch pašerácích?" chtěl jsem vědět.

Až moc ležérně pokrčila rameny. "Vím, že mají namířeno do hor, kdežto nikdo další ne. A vím, že s sebou brávají poutníky."

"Poutníky?"

"Či jak jim chceš jinak říkat. Jdou se poklonit do Edovy svatyně v Horském království. Předtím v létě si zaplatili převoz na pramici. Pak ale královské strážce zrekvírovaly všechny pramy pro vlastní účely a uzavřely hranice s Horským královstvím. Poutníci poté zůstali trčet v Blue Lake a snaží se najít nějaký způsob, jak pokračovat v cestě."

Došli jsme ke třem navršeným balvanům u travnaté stezky, která vedla přes kamenitou pastvinu s ostružiním, obehnanou plotem z kamenů a dřevěných kůlů. Naskytl se nám bezútešný pohled na několik pasoucích se koní. Se zájmem jsem konstatoval, že jsou z horského chovu, byli malí a v tuto část roku

měli hustou usmolenou srst. Opodál cesty stál malý domek. Byl postavený z říčního kamene a malty a měl drnovou střechu. Za ním stála obdobná přístavba. Z komínu stoupal tenký úponek kouře, který se rychle rozptýloval ve větru. Na plotě seděl nějaký muž, který cosi kutil nožem. Zvedl zrak a zahleděl se na nás, očividně si řekl, že neznaménáme žádné nebezpečí. Když jsme ho míjeli, ani nehlesl a odešel ke dveřím chatrče. V holubníku před chatrčí vrkali a naparovali se vypasení holubi. Starling zaklepala na dveře, ale odpověď přišla zpoza rohu domu, kde se vynořil nějaký muž. Měl hrubé hnědé vlasy a modré oči a oblečen byl jako farmář. Nesl přetékající vědro teplého mléka. "Koho hledáte?" pozdravil nás.

"Nika," odpověděla Starling.

"Neznám žádného Nika," řekl muž. Otevřel dveře a zašel do domu. Starling ho směle následovala a já šel v jejím závěsu o něco méně sebevědomě. Po boku jsem měl meč. Přesunul jsem ruku blíže k jilci, ale ne na něj. Nechtěl jsem zbytečně provokovat.

Uvnitř chýše v krbu hořelo dříví z náplav. Většina kouře, ale ne všechen, stoupala přímo vzhůru komínem. V koutě se o hromádku slámy dělil chlapec se strakatým kůzlem. Sledoval nás svýma širokýma modrýma očima, avšak neříkal nic. Z krokví ztěžka visely vyuzené kýty a boky. Muž zanesl mléko ke stolu, kde právě jakási žena porcovala tlusté žluté kořeny. Postavil vědro vedle ní a vlídně se k nám obrátil:

"Myslím, že jste si spletli dům. Zkuste to dál po silnici. Ne hned v sousedství. Tam žije Pelf. Ale o kus dále, možná."

"Děkujeme pěkně. Zkusíme to." Starling se usmála na všechny okolo a zamířila ke dveřím. "Jdeš, Tome?" zeptala se. Přívětivě jsem pokynul lidem v chatrči a šel za ní. Vyšli jsme z domu a dali se uličkou, kterou jsme přišli. Když už jsme byli dost daleko, zeptal jsem se: "A co teď?"

"To nevím jistě. Z toho, co jsem slyšela, soudím, že půjdeme k Pelfovu domu a zeptáme se na Nika."

"Z toho, co jsi slyšela?"

"Nemyslíš snad, že se znám osobně s pašeráky, nebo ano? Byla jsem ve veřejných lázních. Dvě ženy se tam spolu bavily, zatímco se koupaly. Poutnice na cestě do hor. Jedna říkala, že by to na nějaký čas mohla být jejich poslední možnost vykoupat se, a druhá říkala, že je jí to jedno, jen když se konečně dostanou pryč z Blue Lake. Pak ta jedna řekla té druhé, kde by se měly setkat s pašeráky."

Neříkal jsem nic. Můj výraz myslím mluvil za mě, protože Starling se mě rozhořčeně zeptala: "Máš snad nějaké lepší nápady? Tohle nám buďto vyjde, anebo nevyjde."

"Můžeme z toho vyjít s podříznutými hrdly."

"Pak se vrať do města a uvidíš, jestli přijdeš na něco lepšího."

"Myslím, že kdybychom to udělali, ten muž, jenž nás sleduje, by si myslel, že jsme určitě zvědové, a podnikl by víc, místo aby nás jen sledoval. Pojďme tedy k Pelfovi a uvidíme, co z toho vzejde. Ne, neohlížej se."

Vrátili jsme se na silnici a zamířili k nejbližší farmě. Vítr mezitím zesílil a já v něm ucítil sněh. Pokud brzy nenajdeme Nika, čeká nás dlouhá cesta v zimě zpátky do města.

O další farmu na cestě se kdysi kdysi staral. Kdysi tam rostla řada stříbných bříz po obou stranách příjezdové cesty. Teď tam byly jen křehké přízraky stromů, jejichž větve byly dávno holé a kůra se loupala ve větru. Několik přežívajících stromů plakalo do větru žluté penízky listí. Rozlehlé pastviny a pole byly oploceny, jenže dobytek, který se na nich pásal, byl už dávno pryč. Travnatá pole byla neosetá, pastviny zarostlé bodláčím byly nespasené. "Co se to vlastně stalo s touhle zemí?" zeptal jsem se, když jsme míjeli tu spoušť.

"Roky sucha. Potom zas léto samých požárů. Říční břehy za těmito farmami byly porostlé rozsáhlými dubovými lesy a pastvinami. Tady tohle byly dojné farmy. Ale tam na volných pastvinách chovali drobní zemědělci kozy a jejich haragaři pod duby vyžírali žaludy. Slyšela jsem, že tady probíhaly též úžasné lovy. Pak přišly požáry. Hořelo tu více než měsíc, povídali, takže člověk mohl stěží dýchat a řeka zčernala popelem. Neshořely jen lesy a přírodní palouky, ale od létajících jisker se zažehly i louky a domy. Po letech sucha z řeky zbývala už jen stružka. Před ohněm nebylo kam utéci. A po požárech přišly ještě žhavější vyprahlé dny. Jenomže větry, které vanuly, nyní roznášely vedle prachu i popel.

Menší potoky jím byly doslova zamořeny. Pořád foukalo, dokud na podzim nepřišly deště. Všechna voda, za níž se lidé modlili, přišla v jednom ročním období. Mohutné záplavy. A když voda spadla, inu,

sám vidíš, co zůstalo. Vyplavená šterková půda."

"Vzpomínám si, že jsem něco takového slyšel." Ten rozhovor proběhl už dávno. Kdosi... snad Chade?... mi povídal, že lidé činí krále zodpovědným za všechno, dokonce i za sucha a požáry. Tehdy mi to moc neříkalo, ale těmhle farmářům to muselo připadat jako konec světa.

Rovněž tento dům vypovídal o milující ruce a lepších časech. Byl dvoupodlažní, postavený z trámů, avšak jeho barva dávno vybledla. Okenice na oknech v horním podlaží byly pevně uzavřené. Na obou koncích domu čněly k nebi dva komíny, jeden se však již drotil. Z druhého stoupal k nebi dým. Před dveřmi domu stálo mladé děvče. Na ruce jí seděl šedý vypasený holub a ona ho zlehka hladila. "Dobrý den," popřála nám vlídným hlasem, když jsme se přiblížili. Měla koženou blůzu přes volně padnoucí košili krémové barvy. Na sobě měla též kožené kalhoty a boty. Hádal jsem jí asi dvanáct let a podle jejích očí a vlasů jsem poznal, že je to nějaká příbuzná lidí v předchozím domě.

"Dobrý den," odvětila Starling. "Hledáme Nika."

Děvče zavrtělo hlavou. "To jste si spletli dům. Žádný Nik tu není. Tohle je Pelfův dům. Snad byste se měli poohlédnout o něco dále u silnice." Usmála se na nás, ve tváři pouze rozpaky.

Starling mi věnovala nejistý pohled. Vzal jsem ji za paži. "Dostali jsme asi chybné instrukce. Pojd', vydáme se zpátky do města a zkusíme to znovu." To už jsem jen doufal, že se z té situace v pořádku dostaneme.

"Ale..." namítla zmateně.

V tom jsem dostal nápad. "Tiše. Byli jsme varováni, že ty lidi nemáme brát na lehkou váhu. Ten pták musel zbloudit nebo ho ulovil sokol. Dnes tu už nemáme co pohledávat."

"Jaký pták?" píplo znenadání děvče.

"Jenom holub. Přejí pěkný den." Vzal jsem Starling okolo ramen a rázně ji otočil. "Nechtěli jsme tě obtěžovat."

"Čí holub?"

Na chvíli jsem se střetl s jejím zrakem. "Nikova přítele. Nenech se tím zneklidňovat. Pojd', Starling."

"Počkat!" vyhrklo děvče. "Můj bratr je uvnitř. Možná že toho Nika zná."

"Nerad bych ho obtěžoval," ujistil jsem ji.

"Žádné obtěžování." Pták na její ruce roztáhl křídla, když nám jí pokynula ke dveřím. "Pojd'te na chvíli dovnitř z té zimy."

"Je chladný den," připustil jsem. Otočil jsem se a stanul tváří v tvář muži s kudlou, právě když se vynořil zpoza řady bříz. "Snad bychom měli všichni jít dovnitř."

"Snad." Děvče se usmálo rozpakům muže s kudlou, který se za námi kradl jako stín.

Za dveřmi byla pustá vstupní chodba. Krásná podlaha vykládaná dřevem byla ošoupaná a nějakou dobu ji nikdo neolejoval. Světlejší místa na zdech napovídala, kde dříve visely obrazy a tapiserie. Na horní podlaží vedlo zcela holé schodiště. Nebylo tam žádné světlo až na to, které pronikalo dovnitř tlustými okny. Uvnitř sice nefoukalo, ale nebylo zde o moc tepleji. "Počkejte tady," řeklo děvče a vešlo do pokoje po pravé straně, načež za sebou zavřelo dveře. Starling si stoupla blíže ke mně, víc než mi bylo po chuti. Muž s kudlou nás bez hnutí brvou sledoval.

Starling se nadechla. "Psst," řekl jsem jí, než stačila něco povědět. Místo toho mě vzala za paži. Pod záminkou jsem se shýbl, abych si zavázal botu. Když jsem se narovnal, otočil jsem se a přemístil ji na svou levou stranu. Okamžitě se chytla mé paže. Připadalo nám to jako věčnost, než se dveře otevřely. Vyšel z nich vysoký muž, hnědovlasý a modrooký. Byl oblečen v kůži jako to děvče. U pasu mu visel velmi dlouhý nůž. V patách se mu objevilo děvče, jež se tvářilo dotčeně. Takže ji vyplísnil. Zamračil se na nás a zeptal se: "Co má tohle znamenat?"

"Je to moje chyba, sire," spustil jsem okamžitě. "Hledali jsme člověka jménem Nik a očividně jsme si spletli dům. Prosim za prominutí, sire."

Zdráhavě řekl: "Mám přítele, který má bratrance jménem Nik. Možná bych mu mohl dát o vás vědět." Stiskl jsem Starling ruku, aby mlčela. "Ne, ne, nechťeli bychom vás obtěžovat. Ledaže byste nám laskavě sdělil, kde najdeme Nika samotného."

"Mohl bych mu doručit vzkaz," nabídl se znovu. Nebyla to však skutečná nabídka.

Poškrábal jsem se ve vousech a zamyslel se. "Mám přítele, jehož bratranec si přál poslat něco přes řeku.

Slyšel, že Nik by mohl vědět o někom, kdo by mu to tam mohl vzít. Slíbil bratranci mého přítele, že pošle ptáka, aby dal Nikovi vědět, že se blížíme. Za poplatek, samozřejmě. To je vše, zatracená věc."

Rozvážně kývl. "Slyšel jsem o lidech z okolí, kteří takové věci dělají. Je to nebezpečná činnost, ano, a taky velezrádná. Zaplatili by svými hlavami, kdyby je královy stráže dopadly."

"To jistě ano," souhlasil jsem pohotově. "Já však pochybuji, že by bratranec mého přítele spolupracoval s lidmi, kteří by se nechali chytit. Právě proto chtěl mluvit s Nikem."

"A kdo vás to sem poslal, abyste našli toho Nika?"

"Jsem zapomnětlivý," pravil jsem klidně. "Bojím se, že v zapomínání jmen vskutku vynikám."

"Opravdu?" zeptal se ten muž zamyšleně. Podíval se na svou sestru a malinko kývl. "Mohu vám nabídnout trochu brandy?"

"To bychom opravdu přivítali," odpověděl jsem.

Když jsme vcházeli do pokoje, podařilo se mi vytrhnout ruku ze sevření Starling. Když se za námi zavřely dveře, Starling vydechla radostí nad teplem uvnitř. Tak jako ostatní byly pusté, tato místnost byla přepychová. Podlahu pokrývaly koberce, zdi lemovaly tapiserie. Stál tam těžký dubový stůl a na něm svícen s ramenem bílých svíček, které osvětlovaly komnatu. V mohutném krbu před půlkruhem pohodlných sedaček plápolal hřejivý oheň. Právě sem nás hostitel uvedl. Když míjel stůl, popadl skleněnou karafu s brandy. "Přines nějaké pohárky," nařídil pánovitě děvčeti. Zdálo se, že si to dívka vůbec nijak nebere. Mužův věk jsem hádal asi na pětadvacet. Starší bratři nebývají zrovna nejlaskavější hrdinové. Dívka předala muži s kudlou svého holuba a oba gestem vykázkala ven, načež šla pro pohárky. "A teď. Něco jste říkal," prohodil, když jsme se usadili před ohněm.

"Ne, to vy jste mluvil," navrhl jsem.

mlčel, než se jeho sestra vrátila s pohárky. Když je nalil, rozdal nám je a všichni jsme je společně pozvedli.

"Na krále Regala," pravil.

"Na mého krále," pronesl jsem vlídně a napil se. Byla to dobrá brandy, taková by Burrichovi zachutnala.

"Král Regal by se postaral o to, aby lidé jako náš přítel Nik viseli," prohodil muž.

"Nebo by je spíš poslal do svého cirkusu," nadhodil jsem. "Je to dilema. Na jedné straně král Regal ohrožuje jeho život. A na druhé straně, kdyby nebylo králova zákazu obchodovat s horami, jaké by měl Nik živobytí? Slyšel jsem, že to jediné, co na jeho rodinné půdě v tyto dny roste, jsou kameny."

Muž soucitně přikývl. "Chudák Nik. Člověk musí něco dělat, aby přežil."

"To musí," souhlasil jsem. "A občas, aby přežil, musí překročit řeku, i když to král zakázal."

"Opravdu?" zeptal se ten muž. "Ale to je trochu něco jiného než poslat něco přes řeku."

"Ne zas tak moc," řekl jsem mu. "Je-li Nik ve svém řemesle dobrý, nemůže mu to být na obtíž víc než tamto. A já slyšel, že Nik je dobrý."

"Nejlepší," řeklo s tichou hrdostí děvče.

Bratr po ní střelil varovným pohledem. "Co by ten člověk nabídl za přechod?" zeptal se tiše.

"Nabídl by to Nikovi samotnému," pravil jsem stejně tiše.

Muž se upřeně zahleděl do ohně a několikrát se nadechl. Pak vstal a napřáhl ke mně ruku. "Nik Holdfast. Má sestra Pelf."

"Tom," řekl jsem.

"Starling," dodala pěvkyně.

Nik znovu pozvedl pohár. "Na rodící se obchod," pronesl a znovu jsme se napili. Sedl si a vzápětí se zeptal: "Nebudeme mluvit na rovinu?"

Přikývl jsem. "Na tu nejrovnější z rovných. Slyšeli jsme, že budeš převádět skupinu poutníků přes řeku a za hranici do Horského království. Jde nám o tutéž službu."

"Za stejnou cenu," řekla lahodným hlasem Starling.

"Niku, mně se to nelíbí," vpadla mu do řeči Pelf. "Někdo si moc pustil pusu na špacír. Teď už vím, že jsme nikdy neměli souhlasit s tou první nabídkou. Jak vůbec víme..."

"Mlč. To já na sebe беру rizika, takže to budu jediné já, kdo řekne, co udělám či neudělám. Ty nemáš nic jiného na práci než tady čekat a hledět si svých věcí, zatímco já jsem pryč. A hled', aby sis sama nepouštěla pusu na špacír." Otočil se zpátky ke mně. "Bude to zlat'ák od každého, předem. A další na

druhé straně řeky. Třetí pak na horské hranici."

"Ach!" Cena byla šokující. "Nemůžeme..." Tu mi Starling zaťala nehty do zápěstí. Zavřel jsem pusy.

"Nikdy mě nepřesvědčíš o tom, že poutníci platí tolik," pravila klidně Starling.

"Mají vlastní koně a povozy. A zásoby potravin k tomu." Natočil k nám hlavu. "Vy ale vypadáte na lidi, kteří cestují pouze s tím, co mají na zádech."

"A mohou se mnohem snáze ukrýt nežli povoz a spřežení. Dáme ti jeden zlatýák nyní a jeden na horské hranici. Za nás za oba," navrhla Starling.

Opřel se o zády židli a na chvíli se zamyslel. Potom dolil všem okolo brandy. "Není to dost," pravil litostivě. "Ale tuším, že je to vše, co máte."

Bylo to víc, než jsem měl u sebe já. Doufal jsem, že to snad má Starling. "Převed' nás za to přes řeku," navrhl jsem. "A odtud už si půjdeme po svých."

Starling mě kopl pod stolem. Jako by mluvila pouze ke mně, když řekla: "Vede přece ostatní až k horské hranici a za ni. Můžeme se skupinou klidně jít až tam." Obrátila se znovu na Nika: "Bude to muset stačit na celou cestu až do hor."

Nik usrl své brandy. Potom ztěžka vzdychl. "Prosím za prominutí, ale musím prvně vidět vaše peníze, než to nazveme obchodem."

Vyměnili jsme si se Starling pohledy. "Vyžádáme si teď chvilku o samotě," pravila líbezně. "Prosím za prominutí."

Vstala, vzala mě za ruku a odvedla mě do kouta místnosti. Když jsme se tam zastavili, zašeptala: "Copak jsi nikdy v životě nesmlouval? Nabízíš příliš, a moc chvatně. A teď. Kolik peněz doopravdy máš?"

Namísto odpovědi jsem hbitě obrátil do dlaně obsah svého měšce. Hbitě jako straka kradoucí obilí posbírala mince. Zkušeně je potěžkala v ruce. "Nemáme dost. Myslela jsem, že budeš mít víc než to. A co je tohle?" Prstem dloubla do náušnice od Burriche. Než mi ji stačila sebrat, zavřel jsem ruku.

"Něco pro mne velmi důležitého."

"Důležitější než tvůj vlastní život?"

"Ne tak docela," připustil jsem. "Ale skoro. Můj otec ji nějakou dobu nosil. Dal mi ji jeden jeho blízký přítel."

"Inu, když to musí pryč, postarám se, ať je to za draho." Bez dalšího slova se ode mě odvrátila a šla zpátky za Nikem. Posadila se, vyzunkla zbytek své brandy a počkala na mne. Když jsem usedl i já, řekla Nikovi: "Dáme ti všechny peníze, které teď máme. Není to tolik, kolik žádáš. Ale na horské hranici ti dám i všechny své šperky. Prsteny, náušnice, všechno. Co ty na to?"

Pomalu zavrtěl hlavou. "Není to dost, abych riskoval oběšení."

"Jaké riziko?" zeptala se Starling. "Když tě chytí s poutníky, budeš viset. To riziko už ti zaplatili oni. My tvoje riziko nezvyšujeme, pouze objem zásob. Určitě to stojí za to."

Zavrtěl hlavou, takřka neochotně. Starling se otočila a napřáhla ke mně ruku. "Ukaž mu to," pravila klidně. Udělalo se mi takřka mdlo, když jsem otevřel měšec a vylovil prsty náušnici.

"To, co mám, na první pohled nevypadá jako nějaká drahocennost," řekl jsem mu. "Pokud se však člověk v podobných věcech nevyzná. A já se vyznám. Víím, co mám, a víím, jakou to má cenu. Stojí to za všechny potíže, které bys kvůli nám musel podstoupit."

Rozevřel jsem dlaň a ukázal mu jemnou stříbrnou síťku se safírem uvnitř. Pak jsem ji uchopil za spínadlo a podržel ve světle tančících plamenů. "Není to jen stříbro nebo ten safír. Je to umělecké provedení.

Podívej, jak poddajná ta stříbrná síťka je, podívej, jak jemná má očka."

Starling se šperku jemně dotkla prstem. "Kdysi patřila následníku trůnu Chivalrymu," dodala s respektem.

"Peníze jdou na odbyt snáze," podotkl Nik.

Pokrčil jsem rameny. "Pokud člověku jde jen o peníze na útratu, pak je to pravda. Občas však vlastnictví nějaké věci přináší rozkoš, rozkoš větší než potěšení z peněz v kapse. Ale až to bude tvoje, můžeš to směnit za peníze, chceš-li. Kdybych se o to pokoušel teď, ve spěchu, dostal bych za ni jenom zlomek ceny. Ale muž s tvými styky, který má čas smlouvat, by za ni mohl dostat víc než čtyři zlatky. Ale kdybys chtěl, mohl bych s tím jít zpátky do města a..."

V jeho očích vzplála chamtivost. "Vezmu si ji," souhlasil.

"Na druhé straně řeky," sdělil jsem mu. Zvedl jsem šperk a zastrčil si ho zpátky do ucha. Jen ať ho vidí, kdykoli se na mě podívá. Nasadil jsem formální tón: "Ujmeš se úkolu převést nás oba v bezpečí na druhou stranu řeky. A až se tam dostaneme, náušnice bude tvoje."

"Jako jediná odměna pro tebe," dodala tiše Starling. "Ačkoli do té doby svolíme, aby sis ponechal všechny naše peníze. Jako záruku."

"Dohodnuto. Zde je má ruka," potvrdil Nik. Potřásli jsme si rukama.

"Kdy vyrazíme?" zeptal jsem se.

"Až na to bude počasí," pravil.

"Zítra to bude lepší," řekl jsem.

Pomalů vstal. "Jakže, zítra? Inu, když bude zítra vhodné počasí, pak vyrazíme zítra. A teď mám několik věcí, které si potřebuji zařídit. Budu se muset omluvit, ale Pelf se tu o vás postará."

Čekal jsem, že na noc půjdu zpátky do města, ale Starling usmlouvala s Pelf, že jí zazpívá své písně za jídlo pro nás pro oba a přichystanou místnost k noclehu. Moc se mi nezdálo, že budeme jen tak spát mezi cizími lidmi, ale uvážil jsem, že by to mohlo být bezpečnější než se vydat nazpět do města. A jestliže jídlo, které nám uvařila Pelf, nebylo tak dobré jako to, na němž jsme si pochutnali v hostinci Starling, stále bylo lepší než bramboračka s cibulí. Dostali jsme tlusté plátky oprahnuté šunky, jablečný most a ovocný koláč se semínky a kořením. Pelf nám přinesla ještě pivo a přisedla si k nám ke stolu, kde se neurčitě rozhovořila o všeobecných tématech. Když jsme se najedli, Starling dívka zahrála několik písní, já však zjistil, že stěží udržím víčka. Požádal jsem Pelf, aby mi ukázala nějakou místnost na spaní, načež Starling řekla, že i ona je unavená.

Pelf nás zavedla do komnaty nad Nikovým skvěle zařízeným pokojem. Kdysi musel být moc krásný, leč pochyboval jsem, že by se v posledních letech nějak pravidelně využíval. Pelf nám zažehla oheň v krbu, avšak letitý chlad v důsledku nepoužívání a zatuchlina vlivem zanedbanosti stále vyplňovaly okolní prostor. Stála tam obrovská postel s péřovou spodnicí a zasedlými závěsy. Starling k nim kriticky přičichla, a jakmile Pelf odešla, přehodila pokrývky z postele přes jakousi lavici a přistavila ji ke krbu.

"Takhle se vyvětrají a zároveň zahřejí," sdělila mi znalecky.

Já mezitím zajistil dveře na závoru a překontroloval zástrčky v oknech a okenicích. Všechny se zdály být v pořádku. Najednou jsem byl moc unavený na to, abych reagoval. Řekl jsem si, že je to asi tou brandy, po níž následovalo ještě pivo. Odvlekl jsem jednu židli, abych jí zaklínil dveře, zatímco Starling mě pobaveně sledovala. Potom jsem se vrátil k ohni, svalil se na houněmi ověšenou lavici a natáhl nohy směrem k ohni. Špičkami jsem si zul boty. Takže. Zítra už budu na cestě do hor, pomyslel jsem si. Starling si přišla sednout vedle mě. Chvilí vůbec nemluvila. Pak zvedla prst a cvrnkla jím do mé náušnice.

"Patřila opravdu Chivalrymu?" zeptala se.

"Nějakou dobu."

"A ty ses jí vzdal, aby ses dostal do hor. Co by na to říkal?"

"To nevím. Nikdy jsem toho člověka nepoznal." Pojednou jsem vzdychl. "Podle všeho měl svého mladšího bratra ve velké oblibě. Nemyslím, že by mu vadilo, že jsem ji utratil, abych se dostal k Veritymu."

"Pak tedy vyrazíš najít svého krále?"

"Samozřejmě." Marně jsem se snažil potlačit zívnutí. Nějak mi nyní připadlo pošetilé zapírat to před ní.

"Jen si nejsem jistý, zda bylo moudré zmiňovat se o Chivalrym před Nikem. Mohl by si to dát do souvislosti." Obrátil jsem se a pohlédl na ni. Tvář měla příliš blízko. Nedokázal jsem zaostřit její rysy.

"Jsem však moc ospalý, než abych se o to staral," dodal jsem.

"Ty nejsi moc zvyklý na veselá poupata," zasmála se.

"Dnes večer nebylo žádné kuřidlo."

"V koláči. Říkala ti přece, že je kořeněný."

"A to znamená tohle?"

"Ano. 'Kořeněný' všude ve Farrow znamená tohle."

"Och. V Bucku to znamená, že je tam zázvor. Nebo citron."

"Já vím." Opřela se o mne a vzdychla. "Ty tady těm lidem nedůvěřuješ, vid'?"

"Samozřejmě že ne. Oni nedůvěřují nám. Kdybychom jim důvěřovali, neměli by před námi žádný

respekt. Považovali by nás za lehkověrné blázny, za sortu, která dostane pašeráky do potíží zbytečnými řečmi."

"Ale potřásl sis rukou s Nikem."

"To ano. A věřím, že dodrží slovo. Jak jen to půjde."

Oba jsme zmlkli a přemýšleli o tom. Po chvíli jsem opět začal přicházet k sobě. Starling vedle mě se zpřímila posadila. "Jdu na kutě," prohlásila.

"Já taky," odvětil jsem. Vzal jsem si houni a jal se ji rozbalovat u ohně.

"Nebud' směšný," řekla mi. "Ta postel by stačila pro čtyři. Vyspi se v posteli, dokud můžeš, protože se vsadím, že hned tak nějakou neuvidíme."

Nenechal jsem se dvakrát pobízet. Péřová matrace byla hluboká, i když trochu načpělá vlhkostí. Každý jsme pro sebe měli dostatek pokrývek. Věděl jsem, že bych měl zachovat určitou ostražitost, jenomže brandy a veselá poupata nenávratně rozvázaly uzel mé vůle. Upadl jsem do hlubokého, přehlubokého spánku.

K ránu jsem se vzbudil, když prese mne Starling přehodila ruku. Oheň mezitím vyhasl a v místnosti bylo chladno. Starling ve spánku putovala po posteli a natlačila se k mým zadům. Užij se od ní chtěl odpoutat, ale bylo to příliš hřejivé a milé. Zezadu na krku jsem cítil její dech. Měla ženskou vůni, ale žádný parfém, byla její přirozenou součástí. Zavřel jsem oči a velice tiše ležel. Molly. Vtom jsem po ní zatoužil tak zoufale, až mě to zabolelo. Zat'ál jsem zuby. Silou vůle jsem se znovu přinutil usnout.

Byla to chyba.

Dítě plakalo. Plakalo a plakalo. Molly byla jen v noční košili, pokrývku přehozenou přes ramena. Vypadala vyčerpaně a ztrápeně, jak tam seděla u ohně a donekonečna ji kolébala. Zpívala jí písničku, pořád dokola, ale melodie se z ní už dávno vytratila. Zvolna otočila hlavu ke dveřím, když je Burrich otevřel. "Mohu dovnitř?" zeptal se tiše.

Kývla, že ano. "Jak to, že jsi v tuto hodinu vzhůru?" zeptala se znaveně.

"Slyšel jsem ji plakat až tam. Je nemocná?" Popošel k ohni a trochu ho prohrábl. Přiložil další kus dřeva, pak se shýbl a pohlédl dítěti do tvářičky.

"Já nevím. Jen pořád pláče a pláče a pláče. Ani nechce pochovat. Nevím, co s ní je." Molly měla tak ztrápený hlas, že už ani nemohla plakat.

Burrich se k ní obrátil. "Svěř mi ji na chvíli. Ty si běž lehnout a snaž se trochu si odpočinout, jinak budete nemocné obě. Nemůžeš to takhle dělat noc co noc."

Molly k němu nechápavě vzhlédla. "Ty o ni chceš pečovat? Opravdu bys to udělal?"

"Proč ne," řekl jízlivě. "Stejně kvůli tomu pláči nemohu usnout."

Molly vstala, jako by ji bolela záda. "Nejdřív se trochu zahřej. Udělám nějaký čaj."

Místo odpovědi jí vzal dítě z náručí. "Ne, běž si na chvíli lehnout do postele. Nemá smysl, aby nikdo z nás nespál."

Molly to zřejmě nemohla pochopit. "To by ti opravdu nevadilo, kdybys si šla lehnout?"

"Ne, jen běž, my si tu už poradíme. No tak běž." Ovinul kolem ní houni a pak si položil dítě na rameno. V jeho tmavých rukou vypadala hrozně maličká. Molly pomalu přešla místnost. Ohlédla se po Burrichovi, ale ten už se díval dítěti do tváře. "Tiše, maličká," řekl jí. "Tichoučko."

Molly si vlezla do postele a přetáhla si přes sebe pokrývku. Burrich si nasedl. Stál u ohně, pomalu se kolébal na nohou a poklepával dítě zvolna po zádech.

"Burrichi," zavolala na něj Molly tiše.

"Ano?" Ani se k ní neotočil.

"Nemá smysl, abys v tomhle počasí spal v kůlně. Měl by ses na zimu přestěhovat dovnitř a spávat u krbu."

"Och. Jářku. Ono tam není zas taková zima. Však víš, záleží jen na zvyku."

Krátce zavládlo ticho.

"Burrichi. Cítla bych se bezpečnější, kdybys byl víc nablízku," řekla Molly útlým hláskem.

"Och. Co se dá dělat. Pak si tedy myslím, že bych měl. Avšak dnes v noci se nemáš čeho bát. Běž spát, no tak. Obě dvě." Sklonil hlavu a já uviděl, jak svými rty přejíždí dítěti po temeni hlavy. Tichounce jí začal prozpěvovat. Snažil jsem se rozeznat slova písně, ale on měl hlas příliš hluboký. Ani jsem neznal ten

jazyk. Nářek dítěte pozbyl na intenzitě. Burrich s ní začal pomalu pocházet po místnosti. Před krbem, pořád sem a tam. Já byl zatím s Molly, která ho sledovala, dokud i ona při Burrichově konejšivém hlase neusnula. Jediný sen, který se mi poté zdál, byl o osamělém vlkovi, který běžel, ustavičně běžel. Byl sám, tak jako já.

6 Kettle

Když královna Kettricken prchla před následníkem trůnu Regalem do svých rodných hor, nosila v lůně Verityho dítě. Někteří ji za to kritizovali a říkali, že kdyby byla zůstala v Bucku a zkontrolovala Regalovu vládyčtivou ruku, dítě by se tam narodilo v bezpečí. Možná že kdyby byla zůstala, hrad Buckkeep by se pod ní semkl, možná by celé vévodství Buck představovalo jednotnější odpor vůči ostrovanským nájezdníkům. Snad by se pobřežní vévodství bila urputněji, kdyby měla v Bucku královnu. Tak praví někteří.

Všeobecný názor těch, kteří v té době žili na buckkeepském hradě a byli dobře informováni o interní politice farseerovské vlády, je velmi odlišný. Všichni bez výjimky věřili, že Kettricken a její nenarozené dítě by se staly obětí špinavé hry. Je prokazatelné, že dokonce i poté, co se královna Kettricken odsunula z Buckkeepu, ti, kteří jako krále podporovali Regala, udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby ji zdiskreditovali, dokonce tvrdili, že dítě, které čekala, není vůbec Verityho, ale zplodil ho jeho bastardi synovec FitzChivalry.

Ať už mohou vyvstat jakákoliv podezření o tom, co by se bylo stalo, kdyby Kettricken zůstala na Buckkeepu, jsou to už jenom zbytečné spekulace. Historickým faktem je, že Kettricken byla přesvědčena o tom, že její dítě má nejlepší šance přežít, pokud se narodí v jejím milovaném Horském království. Do hor se vrátila také v naději, že se jí podaří nalézt Verityho a vrátit svého manžela k moci. Její pátrání jí však přivodilo pouze zármutek. Objevila místo, kde se jeho společníci utkali s neznámými útočníky. Z nepohřbených ostatků zbyly už jen roztroušené kosti a omšelé kusy šatstva, poté co mrchožrouti zakončili svoji hostinu. Mezi těmito zbytky však našla i modrý plášť, který měl Verity na sobě, když ho naposled viděla, a jeho dýku v pochvě. Vrátila se do královské rezidence v Jhaampe a oplakávala svého manžela jako mrtvého.

Ještě horší pro ni bylo, že za čtyři měsíce poté obdržela zprávy, že v horách za Jhaampe byli zpozorováni lidé ve stejnokroji Verityho strážce. Tito jedinci byli viděni, jak o samotě putují po horských vesnicích. Údajně nejevili ochotu bavit se s vesničany a navzdory svému zuboženému stavu často odmítali nabídky pomoci či potravy. Ti, kteří je viděli, je bez výjimky popisovali jako "zubožené" nebo "zbídačené". Pár těchto mužů se čas od času dovleklo do Jhaampe. Zdálo se, že nejsou schopni souvisle odpovědět na otázky ohledně Verityho a toho, co se s ním stalo. Nedokázali si ani vzpomenout, kdy se od něj odloučili či za jakých okolností. Bez výjimky byli takřka posedlí vidinou návratu na Buckkeep.

Kettricken časem pojala přesvědčení, že Verity a jeho stráž byli napadeni, a to nejen fyzicky, ale i s pomocí magie. Zákerníci, kteří ho napadli šípy a meči, jakož i proradná koterie, která zlomila na duchu a popletla jeho stráž, byli, jak se domnívala, ve službách jeho mladšího bratra prince Regala. A právě to vyhrtilo její neutuchající zášť vůči svému švagrovi.

Vzbudilo mě bušení na dveře. Houkl jsem cosi v odpověď, když jsem se zmatený a prochladlý posadil uprostřed tmy. "Za hodinu vyrážíme!" zněla odpověď.

Vyprostil jsem se ze spleti příkrývek a ospalého objetí Starling. Našel jsem své boty a natáhl si je, poté jsem si oblékl i plášť. Zachumlal jsem se do něj, aby mi v prochladlé místnosti nebyla zima. Starling se nehýbala, pouze se zavrtala hlouběji do vyhřátého dýlku, který jsem vyležel já. Sklonil jsem se nad postel. "Starling?" Když nereagovala, sáhl jsem na ni a zlehka jí zatřásl. "Starling! Za necelou hodinu vyrážíme. Vstávej!"

Vydala strašný povzdech. "Běž napřed. Budu nachystaná." A zavrtala se hlouběji do příkrývek. Pokrčil jsem rameny a nechal ji tam.

Dole v kuchyni u roztopeného krbu mezitím Pelf nahřívala hotové lívance naskládané na sobě. Nabídla mi velký talíř s máslem a medem a já ho s ohromnou radostí přijal. Dům, včera večer tak tichý, teď

překypoval lidmi. Podle silné vzájemné podobnosti jsem usoudil, že jde o rodinný podnik. Hošík od strakatého kůzlete seděl na stoličce u stolu a krmil zvíře kousky lívanců. Občas jsem ho zahlédl, jak mě pozoruje. Když jsem se usmál v odpověď, chlapci se rozšířily oči. S vážným výrazem vstal a odnesl si talíř jinam, zatímco kůzle odhopkalo za ním.

Nik rázoval po kuchyni a kolem lýtek se mu řasil černý vlněný plášť. Ulpívaly na něm čerstvé sněhové vločky. Když mě míjel, zachytil můj pohled. "Připraven k odchodu?"

Přikývl jsem.

"No dobrá." Když vycházel ven, ještě se po mně ohlédl. "Teple se obleč. Právě začíná bouře." Zazubil se. "Skvělé počasí na cestu pro nás oba."

Pomyslel jsem si, že já sám jsem si od výletu nějak moc zvláštní povyražení nesliboval. Právě jsem dosnídal, když po schodech sešla Starling. Když se objevila v kuchyni, překvapila mne. Čekal jsem, že bude ospalá. Místo toho byla v plné pohotovosti, tváře uzardělé a ústa rozesmátá. Když vcházela do kuchyně, zrovna šprýmovala s jedním z mužů a rozhodně se jím nenechala zahanbit. Poté co přišla ke stolu, nerozpakovala se a nabrala si hojně všeho, co se nabízelo. Když vzhledla od prázdného talíře, musela spatřit úžas v mé tváři.

"Když někdo nabízí jídlo, pěvci mají ve zvyku najíst se pořádně," pravila a napráhla ke mně svůj pohár. Snídani zapíjela pivem. Dolil jsem jí ze džbánu na stole. Právě s povzdechem postavila svůj hrnek na stůl, když kuchyní prošel Nik, jenž se kabonil jako bouřkový mrak. Jakmile mě však spatřil, v půli chůze se zarazil. "Á. Tome. Umíš jezdit na koni?"

"Zajisté."

"A dobře?"

"Dost dobře," odvětil jsem klidně.

"Dobrá, pak jsme tedy připraveni k odjezdu. Měl jet můj bratranec Hank, jenže dnes ráno sípe jako kovářský měch, v noci se nachladil. Jeho žena ho nepustí. Ale pokud umíš řídit káru..."

"Bude předpokládat, že tomu přizpůsobíš svou požadovanou cenu," vpadla mu náhle do řeči Starling.

"Tím, že pro tebe bude řídit koně, ušetří ti cenu za koně pro sebe. A za to, co by tvůj bratranec projedl."

Nik se na chvíli zarazil. Pohlédl ze Starling na mě. "Je to slušný návrh," poznamenal jsem. Snažil jsem se, abych se přitom neusmíval.

"Zařídím to," souhlasil a opět vyběhl z kuchyně ven. Zakrátko byl zpátky. "Ta stařena říká, že to s tebou zkusí. Je to její kůň a její vůz, rozumíš."

Venku byla stále černá tma. Ve větru a sněhu prskaly pochodně. Lidé pobíhali kolem v kápích a se zapnutými kabáty. Stály tam čtyři povozy se spřeženími. Jeden byl plný lidí, bylo jich asi patnáct. Choulili se jeden ke druhému, rance na klínech, hlavy sklopené, aby se chránili před zimou. Jedna žena pohlédla směrem ke mně, tvář plnou obav. Po boku se k ní tisklo dítě. Nechápal jsem, kde se tu všichni vzali. Na poslední vůz dva muži naložili sud, potom přes celý náklad rozprostřeli plachtu.

Za povozem obsazeným pocestnými stála menší dvoukolová kára. Na kozlíku seděla malá stařena, celá oděná v černém. Byla zahalená v plášti, na hlavě měla kapuci a na krku šál, také přes kolena měla přehozenou teplou cestovní houni. Svýma černýma pronikavýma očima mě opatrně sledovala, jak obcháším její povoz. Byla v něm zapražená flekatá kobyła. Nelíbilo se jí počasí a postroj ji příliš svazoval. Upravil jsem jí ho, jak nejlépe jsem uměl, a přesvědčil ji, aby mi důvěřovala. Když jsem skončil, vzhledl jsem a zjistil, že stařena mě stále pozorně sleduje. Černé vlasy čouhající zpod kápě se jí třpytily, ale ne všechna běl v nich šla na vrub ulpělému sněhu. Sešpulila na mě rty, ale neřekla nic, i když jsem si zastrčil ranec pod sedačku. Popřál jsem jí dobrý den, když jsem si vylezl na kozlík vedle a vzal do rukou otěže. "Myslím, že bych měl jet místo vás," řekl jsem srdečně.

"Ty myslíš. Ty to nevíš?" Ostře na mě pohlédla.

"Hank onemocněl. Nik se mě ptal, jestli bych vaši klisnu neřídil já. Jmenuji se Tom."

"Nemám ráda změny," řekla mi. "Zvláště ne na poslední chvíli. Změny především říkají, že jsi nebyl vskutku připraven a že teď jsi ještě méně připraven."

Tušil jsem, že chápu, proč se Hankovi tak náhle udělalo mizerně. "Jmenuji se Tom," představil jsem se znovu.

"To už jsi říkal," sdělila mi. Zírala do padajícího sněhu. "Celý tento výlet byl špatný nápad," řekla nahlas,

ale ne ke mně. "A nic dobrého z toho nevzejde. Tu dokážu vidět už teď." Promnula si ruce v palčácích, schoulené v klíně. "Zatracené stařecké kosti," řekla do chumelenice. "Kdybych neměla staré kosti, nepotřebovala bych nikoho jako tebe. Nikoho."

Nevěděl jsem, co na to říci, ale zachránila mě Starling. Zastavila s koněm vedle mne. "Nechceš se podívat na to, co mi dali a na čem mám jet?" vyzvala mě. Její klisna pohodila černou hřívou a vypoučila na mě oči, jako by mě žádala, abych se naopak podíval, co ona to má nést na hřbetě.

"Zdá se mi pěkná. Je to horský chov. Všichni jsou takoví. Ponese tě však po celý den, a většina z nich má i milou povahu."

Starling se zamračila. "Říkala jsem Nikovi, že za to, co platíme, jsem čekala lepšího koně."

Nik zrovna projížděl okolo nás. Ani jeho kůň nebyl větší než klisna Starling. Pohlédl na ni a vzápětí jinam, jako by se měl na pozoru před jejím jazykem. "Jedeme," řekl klidně se nesoucím hlasem. "Raději žádné řeči a nejlépe se držet těsně za vozem jedoucím před vámi. V takové bouři je mnohem snazší ztratit se navzájem z dohledu, než byste si mysleli."

Navzdory tichému hlasu byl jeho příkaz okamžitě splněn. Neozývaly se žádné halasné povely ani volání na rozloučenou. Místo toho se vozy před námi tiše daly do pohybu. Švihl jsem otežemi a zamlaskal na koně. Klisna si nelibě odfrkla, nicméně vykročila vpřed. Takřka za naprostého ticha jsme se rozjeli kupředu skrze závoj ustavičně se sypajícího sněhu. Poník, na kterém seděla Starling, zaškubal neklidně udidlem, dokud mu Starling nepovolila uzdu. Potom se dal svižně do cvalu, aby se připojil k ostatním koním vepředu naší skupiny. Já zůstal sedět vedle zamlklé stařeny.

Brzy jsem zjistil, jak bylo Nikovo varování oprávněné. Slunce vyšlo nad obzor, ale sníh se neustále hustě sypal, takže denní světlo mělo mléčný nádech. Vířící snih perleťově pableskoval, takže hodně oslíhoval a unavoval oči. Jako bychom projížděli nekonečným bílým tunelem a nechávali se vést pouze zádí předchozího vozu.

Nik nás nevedl po silnici. Ujížděli jsme přes chrupající zamrzlá pole. Hustě padající snih záhy zasypával stopy, které po nás zůstaly. Zakrátko už po našem průjezdu nebylo ani památky. A tak jsme jeli napříč krajinou, až minulo poledne, zatímco jezdci občas sesedli, aby sundali hrazení z plotů a za námi je zase vrátili na místo. Ve víru sněhové bouře jsem jednou zahlédl další zemědělské stavení, ale jeho okna byla temná. Krátce po poledni nám jezdci otevřeli poslední plot. Za skřípění a kodrcání jsme z pole vyjeli na někdejší hlavní cestu, ze které však už nyní zbývala jen sotva stezka. Jediné stopy na ní pocházely od nás a sníh brzy vymazal i ty.

A moje společnice byla po celou tu dobu stejně chladná a tichá jako sám padající sníh. Občas jsem ji koutkem oka pozoroval. Dívala se rovně před sebe a její tělo se kymácelo v rytmu natřásání vozu.

Neklidně si mnula ruce v klíně, jako by ji bolely. Poněvadž jsem se neměl čím bavit, špehoval jsem ji. Pocházela očividně z Bucku. Můj domovský přízvuk stále zazníval v jejích slovech, ačkoli se po letech cestování po jiných krajích hodně vytratil. Šátek, který měla na hlavě, v sobě nezapřel práci tkalců z Chalcedu, ale výšivka na lemu pláště, černá barva na černém podkladě, mi byla naprosto neznámá.

"Jsi už dlouho pryč z Bucku, chlapče," poznamenala znenadání. Když to říkala, zírala rovně před sebe. Così v jejím tónu mne přimělo napřimit se v zádech.

"Stejně jako vy, stařenko," odvětil jsem.

Otočila hlavu a zpřímila na mě pohlédla. Nebyl jsem si jist, zda jsem v jejích blýskavých havraních očích spatřil záblesk pobavení či mrzutosti. "To ano. Už celé roky, mám za sebou spousty mil, byla to daleká cesta." Zmlkla, pak se náhle zeptala: "Pročpak máš namířeno do hor?"

"Chci vidět svého strýce," odvětil jsem popravdě.

Posměšně si odfrkla. "Chlapec z Bucku má strýce v horách? A to ho chceš tolik vidět, že dáváš v sázku krk?"

Pohlédl jsem na ni. "Je to můj oblíbený strýc. A vy, pokud jsem vyrozuměl, jedete do Edovy svatyně?"

"Ostatní jedou," opravila mě. "Já jsem už moc stará na to, abych se modlila za plodnost. Já hledám proroka." Ještě než jsem stačil něco říci, dodala: "Je to můj oblíbený prorok." Skoro se na mě usmála.

"Proč necestujete ve voze s ostatními?" zeptal jsem se.

Zmrazila mě pohledem. "Mají příliš mnoho otázek," odvětila.

"Ach!" řekl jsem a usmál se na ni, akceptuje její výtku.

Po pár okamžicích znovu promluvila: "Stačím si už dlouhou dobu sama, Tome. Ráda si jdu svou vlastní cestou, držím se svého úsudku a rozhoduji sama za sebe, co budu mít k večeři. Tamti, to jsou sice hodně milí lidé, ale škrábou se a klovou jako hejno kuřat. Kdyby byli ponecháni sami sobě, žádný z nich by tu cestu nedokázal podniknout sám. Všichni kolem sebe potřebují ostatní, aby říkali: Ano, ano, tohle bychom měli udělat, za to riziko to stojí. A když se pro to nyní rozhodli, to rozhodnutí je všechny přesahuje. Žádný z nich by se nedokázal sám od sebe obrátit a jít zpátky."

Přitom potřásla hlavou a já jen zamyšleně přikývl. Dlouho nic dalšího neřekla. Cesta nás nyní zavedla k řece. Jeli jsme proti proudu podél ní, řídkým křovinatým porostem a mezi mladoučkými stromky. Skrze vytrvale padající sníh jsem řeku sotva viděl, ale cítil jsem ji nosem a slyšel hučení jejího toku. Přemýšlel jsem, jak daleko ještě pojedeme, než se ji pokusíme překročit. Pak jsem se sám pro sebe usmál. Byl jsem si jist, že Starling to bude vědět, až ji večer uvidím. Napadlo mě, zda se Nik teď těší z její společnosti.

"Nad čím se to uculuješ?" zeptala se znenadání stařena.

"Myslel jsem na svou přítelkyni zpěvačku. Starling."

"A to ona tě tak dohání k úsměvu?"

"Občas."

"Říkáš, že je zpěvačka. A ty? Jsi také zpěvák?"

"Ne. Jen pastýř. Po většinu času."

"Aha."

Náš rozhovor znovu odumřel. Když se pak začal snášet večer, řekla mi: "Můžeš mi říkat Kettle."

"Já jsem Tom," odpověděl jsem.

"A to už je potřetí, co mi to říkáš," připomněla mi.

Čekal jsem, že po západu slunce se utáboříme, ale Nik nás vedl stále dál. Když jsme nakrátko zastavili, vzal dvě svítilny a pověsil je na dva předchozí vozy. "Jed' za světlem," řekl mi stroze, když kolem nás projel. Naše klisna se řídila přesně podle toho.

Denní světlo už bylo to tam a chlad se nepříjemně stupňoval, když vůz před námi sjel kodrcavě z cesty a vnořil se do mezery mezi stromy, jež rostly u řeky. Poslušně jsem naši klisnu vedl za ním a s zuchnutím jsme hrkli z cesty, až Kettle zaklela. Já se jenom usmál, jen málo buckkeeperských strážných by si ulevilo lépe.

Zakrátko jsme zastavili. Držel jsem se raději na kozlíku, protože jsem vůbec nic neviděl. Řeka teď byla jen černá valící se masa kdesi po mé levici. Vítr od řeky navíc podbarvoval chlad vlhkostí. Poutníci ve voze před námi se neklidně vrtěli a tichým šepem se mezi sebou bavili. Uslyšel jsem Nikův hlas a spatřil muže, jak vede koně okolo nás. Ze zádi povozu přitom sundal svítilnu. Díval jsem se, kam jde. Za chvíli muž s koněm vešli do protáhlé a nízké budovy, jež ve tmě nebyla vidět.

"Sesedněte a běžte dovnitř, strávíme noc tady," udílel instrukce Nik, když kolem nás znovu projel. Slezl jsem z vozu a chvíli počkal, abych pomohl dolů i Kettle. Když jsem jí nabídl ruku, zatvářila se skoro polekaně.

"Děkuji vám, laskavý sire," řekla tiše, když jsem jí pomohl dolů.

"Rádo se stalo, milady," odpověděl jsem. Přijala mé rámě, zatímco jsem ji vedl směrem k budově.

"Na pastýře až pěkně zatraceně způsobilý, Tome," poznamenala dočista jiným hlasem. U dveří se uchechtla a vešla dovnitř, zatímco já se ještě musel vrátit a vypráhnout kobyly. Zakroutil jsem hlavou sám nad sebou, ale musel jsem se usmát. Ta stařena mi byla sympatická. Přehodil jsem si ranec přes rameno a zavedl kobyly ke stavení, kam už mezitím zašli i ostatní. Když jsem jí sundal postroj, rozhlédl jsem se okolo sebe. Byla to jedna předlouhá prostorná místnost. V krbu na jednom konci byl zažehnutý oheň. Budova s nízkým stropem byla postavena z říčního kamene a jílu, podlaha byla hliněná. Koně byli ustájeni na jednom konci, kde se tísnili okolo žlabu plného sena. Když jsem naši klisnu zavedl mezi ostatní, přišel jeden z Nikových mužů, jenž nesl vědra s vodou, aby naplnil koryto. Hloubka vrstvy hnoje na tomto konci místnosti napovídala, že budova je často využívána pašeráky.

"Co tu původně bylo?" zeptal jsem se Nika, když jsem se připojil k ostatním u krbu.

"Ovčinec," řekl mi. "Přístřeší sloužilo pro mladá jehňata. A později jsme tu stříhali, jakmile jsme ovce vykoupali v řece." Jeho modré oči se na chvíli zahleděly do dále. Potom se drsně zasmál. "To bylo dávno."

Ted' tu není dost pastvy ani pro kozy, natož pro ovce, jaké jsme mívali my." Pokynul mi k ohni. "Raději se najez a vyspi, dokud můžeš, Tome. Ráno pro nás nadejde brzy." Jeho pohled jako by spočinul na mé náušnici, když mě míjel.

Jídlo bylo prosté. Chléb a uzená ryba. Kaše. Horký čaj. Většina toho pocházela ze zásob poutníků, ale také Nik dostatečně přispěl, takže si nestěžovali, že sytí jeho muže, Starling a mne. Kettle se najedla sama, z vlastních zásob, a uvařila si vlastní konvici čaje. Ostatní poutníci se k ní chovali uctivě a ona byla na oplátku rovněž zdvořilá, leč žádné pouto mezi nimi očividně nebylo, až na to, že všichni putovali k témuž místu. Zdálo se, že pouze trojice dětí ze skupiny se jí nebojí, protože na ní loudily sušená jablka a pohádky, dokud je nevarovala, že jim všem bude špatně.

Náš útulek se brzy vyhrál, a to stejnou měrou díky lidem a koním uvnitř jakož i roztopenému krbu. Dveře a okenice byly neprodyšně uzavřeny, aby ven nešlo žádné světlo, zvuky i teplo. Navzdory bouři a nepřítomnosti jiných cestujících během cesty Nik nehodlal riskovat. To jsem u pašeráka schvaloval. Při jídle jsem si mohl naši společnost poprvé zblízka prohlédnout. Bylo tam patnáct poutníků, různého věku a pohlaví, nepočítám-li Kettle. Asi tak tucet pašeráků, z nichž šest jevílo silnou podobnost s Nikem a Pelf, takže to byli přinejmenším bratrance. Ostatní tvořili pěknou směsici, byli drsní a ostražití, jak jim velelo jejich řemeslo. Nejméně tři vždycky drželi hliďku. Mluvili jen málo a znali své úkoly natolik dobře, že Nik jim udílel instrukce jen zřídka. Zastihl jsem sám sebe v dobré víře, že spatřím přinejmenším druhou stranu řeky a pravděpodobně i horskou hranici. Byl to ten nejnadějnější pocit za velmi dlouhou dobu.

Starling se v této společnosti předvedla, jak nejlépe mohla. Jakmile jsme se najedli, vzala harfu a navzdory častým varováním, abychom mluvili tiše, Nik nezakázal tichou hudbu a zpěv v jejím podání. Pro pašeráky zazpívala starou baladu o loupežníkovi Heftovi, pravděpodobně nejzdatnějším lupiči, jakého kdy Buck poznal. Dokonce i Nik se při té písni usmíval a Starling s ním během zpěvu flirtovala očima. Poutníkům pak zazpívala o vinoucí se řece, jež nese lidi domů, a skončila s ukolébavkou pro děti v našem středu. Mezitím už na houních ležely nataženy nejenom děti. Kettle mě panovačně poslala, abych jí ze zádi vozu přinesl lůžkoviny. Pozastavil jsem se nad tím, kdy že jsem byl pasován z vozky na sluhu, ale neřekl jsem nic a věci jí přinesl. Muselo ze mě cosi vycházet, takže všichni starší lidé předpokládali, že můj čas je jim k dispozici.

Rozmotal jsem si houně vedle Kettle a uleh, abych se ponořil do spánku. Většina ostatních okolo mne již chrápala. Kettle se na svých houních svinula jako veverka v hnízdě. Dokázal jsem si představit, jak moc ji v tom chladu asi bolí kosti, ale mohl jsem pro ni sotva něco udělat. O kus dále u krbu seděla Starling a bavila se s Nikem. Občas prsty zlehka přejela po strunách harfy, jejíž stříbrozvučné tóny zvýrazňovaly její hluboký hlas. Několikrát Nika rozesmála.

Skoro jsem již spal.

Bratře?

Celý jsem sebou škubl, jak mě to šokovalo. Byl blízko.

Nighteyes?

Samozřejmě! Údiv. Máš teď snad jiného bratra?

Nikdy! Jedině tebe, příteli. Kdepak jsi?

Kde jsem? Venku. Pojď za mnou.

Spěšně jsem vstal a oblékl si kabát. Muž na stráži u dveří se na mě zamračil, ale na nic se neptal. Vyšel jsem do temnot, za seřazené vozy. Sněžení mezitím ustalo a dující vítr vymetl pruh hvězdnatého nebe nad hlavou. Každý strom a keř byl postříbřený sněhem. Pátral jsem kolem po jeho přítomnosti, když tu jsem schytl pořádnou herdu do zad. Padl jsem tváří do sněhu a byl bych vykřikl, kdybych neměl ústa plná sněhu. Podařilo se mi převalit se na záda a několikrát jsem byl pošlapán rozradostněným vlkem.

Jak jsi věděl, kde mě máš hledat?

Jak víš, kde se poškrábat, když to svědčí?

Náhle jsem věděl, co tím myslí. Nebyl jsem si vždy vědom našeho pouta. Ale pomyslet na něj nyní a najít ho nebylo o moc těžší než sepnout potmě ruce. Samozřejmě že jsem věděl, kde je. Byl mou součástí.

Jsi cítit samici. Našel sis novou družku?

Ne. Jasně že ne.

Ale máte společné doupě?

Cestujeme spolu, jako smečka. Je to tak bezpečnější.

Já vím.

Chvíli jsme seděli v klidu myslí i těla a jen si prostě zvykali na opětovnou fyzickou přítomnost toho druhého. Znovu jsem se cítil úplný. Pociťoval jsem mír. Nevěděl jsem, že mám o něj takový strach, dokud má mysl při pohledu na něj nespočinula v klidu. Cítil jsem, že s tím bezděčně souhlasí. Věděl, že jsem čelil těžkostem a nebezpečím o samotě. Nemyslel si, že bych je mohl přežít. Ale i on mě postrádal. Postrádal můj způsob myšlení, druh myšlenek a debat, jež mezi sebou vlci nemají. To proto ses vrátil zpátky? zeptal jsem se ho.

Náhle vstal a celý se otřepal. Nadešel čas vrátit se zpátky, odvětil vyhýbavě. Pak dodal: Běhal jsem s nimi. Nakonec mi dovolili stát se součástí jejich smečky. Lovili jsme spolu, zabíjeli spolu, dělili se o maso. Bylo to moc dobré.

Jenže?

Já se chtěl stát vůdcem. Otočil se a ohlédl se po mně přes plecko. Jazyk mu visel ven. Jsem zvyklý být vůdcem, však víš.

Opravdu? A oni tě nechtěli přijmout?

Černý vlk je velmi mohutný. A rychlý. Já jsem myslím silnější než on, ale on zná více triků. Bylo to skoro tak, jako když jsi bojoval se Srdcem smečky.

Tiše jsem se zasmál a on se ke mně prudce obrátil a žertem vycenil zuby.

"Uklidni se," pravil jsem tiše a otevřenými dlaněmi jsem ho odradil. "Nuže. Co se stalo?"

Vrhl se na zem vedle mne. On je pořád vůdcem. Pořád má družku a doupě. Zamyslel se a já vycítil, že se potýká s představou budoucnosti. Mohlo by to být jiné, někdy jindy.

"To mohlo," souhlasil jsem. Docela mírně jsem ho podrbl za uchem a on málem přepadl do sněhu.

"Vrátíš se k nim zpátky, někdy v budoucnu?"

Měl potíže soustředit svou mysl na má slova, zatímco já ho drbal za ušima. Přestal jsem a zeptal se ho znovu. Natočil hlavu stranou a pobaveně mne sledoval. Zeptej se mne někdy v budoucnu a já budu schopen odpovědět.

Jednoho dne v budoucnu, souhlasil jsem. Jsem rád, že jsi tady. Ale stále nechápu, proč ses ke mně vrátil. Mohl jsi přece zůstat se smečkou.

Jeho oči se střetly s mýma a i v té tmě mne uzemnily. Jsi povolán, nebo ne? Nezavyl snad na tebe tvůj král "Pojď za mnou"?

Bezděčně jsem přikývl. Jsem povolán.

Najednou vstal a celý se otřepal. Zahleděl se do noci. Pokud jsi povolán ty, pak jsem povolán i já.

Nepřiznal to nijak ochotně.

Nemusíš jít se mnou. Ta výzva mého krále zavazuje mne, nikoli tebe.

V tom se mylíš. Co zavazuje tebe, zavazuje mne.

Nechápu, jak je to možné, pravil jsem obezřele.

Ani já. Ale je to tak. "Pojď za mnou," zvolal na nás. A po nějakou dobu jsem to dokázal ignorovat. Déle však ne.

To je mi lito. Snažil jsem se najít způsob, jak to vyjádřit. Nemá na tebe žádné právo. Já to vím.

Nemyslím si, že měl v úmyslu povolát tebe. Nemyslím si ani, že měl v úmyslu zavázat si mne. Ale stalo se to a já musím jít za ním.

Vstal jsem a oprášil ze sebe sních, který už na mně začínal tát. Cítil jsem se zahanbeně. Verity, muž, jemuž jsem důvěřoval, mi udělal tohle. Už to bylo dost špatné. Ale skrze mne k tomu byl přinucen i vlk. Verity neměl žádné právo zatěžovat Nighteyese nějakými požadavky. V této věci jsem ani já neměl právo zatěžovat ho nějakými požadavky. Co bylo mezi námi, do toho jsme šli vždycky dobrovolně, bylo to vzájemné dávání na obou stranách bez ukládání závazků. A teď, kvůli mně, byl lapen zrovna tak, jako kdybych ho zavřel do klece.

Pak jsme v té kleci společně.

Kéž by tomu bylo jinak. Kéž by existoval nějaký způsob, jak tě toho zprostit. Já však ani nevím, jak zprostit sám sebe. Když nevím, jak jsi spoután, pak ani nevím, jak tě rozvázat. Ty a já spolu sdílíme Moudrost. Verity a já spolu sdílíme Umění. Jak mohl jeho vzkaz vyslaný Uměním projít skrze mne a

uchvátit tebe? Ani jsi se mnou nebyl, když mě povolal.

Nighteyes seděl tiše na sněhu. Přihnal se vítr a v mihotavém světle hvězd jsem viděl, jak mu čechrá kožich. Já jsem vždycky s tebou, bratře. Ty si mě možná nejsi vždycky vědom, ale já jsem pořád s tebou. My jsme jeden.

Sdílíme spolu mnoho věcí, připustil jsem. Hlodal ve mně neklid.

Ne. Otočil se a stanul mi tváří v tvář, střetl se s mýma očima, jak by to žádný divoký vlk nedokázal. My nesdílíme. My jsme jeden. Já už nejsem vlk, ty už nejsi člověk. Jsme spolu, nemám pro to pojmenování. Možná že ten, který s námi mluvil o Staré krvi, by pro to měl nějaké slovo na vysvětlenou. Odmlčel se. Jen pohled, nakolik jsem člověkem, když mluvím o slově pro nějakou ideu? Ale žádné slovo není zapotřebí. My existujeme, a jsme to, co jsme.

Propustil bych tě na svobodu, kdybych mohl.

Vskutku? Já bych se od tebe neodloučil.

Tak jsem to nemyslel. Myslel jsem, že bych pro tebe měl tvůj vlastní život.

Zívl, pak se protáhl. A já pro nás budu mít náš vlastní život. Společně si ho dobudeme. Takže. Putujeme v noci, nebo přes den?

Putujeme přes den.

Vycítil, co tím myslím. To budeš cestovat i nadále s tou obří smečkou? Proč se od ní neodpoutáš a neběžíš se mnou? Budeme rychlejší.

Zavrtěl jsem hlavou. To není tak jednoduché. Abychom se dostali tam, kam musíme, potřebuji ochranu, a já nemám nic, co by bylo výlučně moje. Potřebuji pomoc této smečky, abych v tomto počasí přežil. Následovala svízelná půlhodinka, během níž jsem se mu snažil vysvětlit, že budu potřebovat podporu ostatních lidí z karavany, abych se dostal do hor. Kdybych měl vlastního koně a zásoby, neváhal bych se spolehnout na štěstěnu a vyrazit spolu s vlkem. Ale pěšky, pouze s tím, co dokážu unést, tváří v tvář hlubokému sněhu a ještě horšímu chladu hor, o překročení řeky nemluvě? Takový blázen bych nebyl. Mohli bychom lovit, naléhal Nighteyes. V noci bychom se spolu stulili do sněhu. Mohl by se o mne starat, jako to dělával vždycky. Díky notné dávce vytrvalosti jsem ho dokázal přesvědčit, že musím pokračovat v cestě tak jako doposud. Pak já se budu muset ploužit kolem jako zatoulaný pes a následovat všechny ty lidi?

"Tome? Tome, jsi tam?" V Nikově hlase bylo znát podrážděnost, obavu a rozmrzelost.

"Tady jsem!" Vyskočil jsem zpoza křoví.

"Co jsi tu dělal?" zeptal se podezřívavě.

"Čůral," odpověděl jsem. Vtom mě něco napadlo. "A můj pes se za mnou vydal až z města a tady nás dostihl. Nechal jsem ho u přátel, ale musel překousat lano. No tak, hochu, pojď k noze."

Já ti tu nohu ukousnu, prohodil vztekle Nighteyes, ale přišel a následoval mě do vymetené ohrady.

"Zatraceně velký pes," poznamenal Nik. Pak se předklonil. "Mně se spíše jeví jako poloviční vlk."

"To mi ve Farrow někteří také říkali. Je to buckské plemeno. Používáme je k nahánění ovcí."

Za tohle mi zaplatíš. To ti slibuji.

Místo toho jsem se shýbl, poplácal ho po plecích a podrblal za ušima. Zavrt' ocasem, Nighteyesi. "Je to starý věrný pes. Měl jsem vědět, že nezůstane pozadu."

Dělám to jen kvůli tobě. Zavrtěl ocasem. Jednou.

"Chápu. Koukej. Měl bys teď jít dovnitř a trochu se prospat. A příště se nevzdaluj sám. Za žádným účelem. Aniž mi dáš vědět předem, řekněme. Když jsou mí muži na hlídce, jsou pěkně prchlíví. Můžou ti podříznout hrdlo, dřív než tě poznají."

"Rozumím."

Prošel jsem těsně kolem dvou z nich.

"Niku, nevádí ti to, nebo ano? Ten pes, myslím." Snažil jsem se dělat mírně zakřiklého. "Může zůstat venku. Je to vlastně dobrý hlídač, doopravdy."

"Jen ode mě nečekej, že ti ho budu krmit," zabručel Nik. "A ať s ním nejsou žádné potíže."

"Och, jsem si jist, že nebudou. Že ne, ty kluku?"

Právě v tom okamžiku ze dveří vyšla Starling. "Niku? Tome?"

"Tady jsme oba. Měla jsi pravdu, jenom čůral," pravil tiše Nik. Vzal Starling za paži a nasměroval ji

zpátky ke kůlně.

"A co je tohle?" zeptala se Starling takřka zděšeně.

Náhle jsem musel všechno vsadit na její důvtip a na naše přátelství. "Jenom ten pes," vyhrkl jsem.

"Nighteyes musel překousat provaz. Když jsem ho tam nechával, varoval jsem Creeceho, ať ho hlídá, že bude chtít za mnou. Ale Creece neposlouchal, a tak je tady. Myslím, že po tom všem ho budu muset vzít s námi do hor."

Starling zírala na vlka. Její oči byly dokořán a temné jako noční obloha nad námi. Nik ji zatahal za paži a ona se konečně otočila ke dveřím. "Myslím, že ano," pravila mdlým hlasem.

Mlčky jsem poděkoval Edovi a všem ostatním bohům, již mě snad vyslyšeli. Nighteyesovi jsem řekl: "Zůstaň a hlídej, hodný pes."

Užij si toho, dokud můžeš, bratříčku. Vrhel se na zem vedle káry. Pochyboval jsem, že tam zůstane déle než pár okamžiků. Šel jsem za Starling a Nikem dovnitř. Nik za námi přibouchl dveře a dal je na zástrčku. Zul jsem si boty a vy-třepal si zasněžený kabát, načež jsem se zahalil do přikrývek. Spánek mi byl pojednou na dosah, když jsem teď naplno pocítil úlevu, která se dostavila. Nighteyes byl zpátky.

Připadal jsem si úplně. V bezpečí, když dveře střežil vlk.

Nightyesi, jsem rád, že jsi tady.

Máš podivné způsoby, jak to dát najevo, odvětil, ale já vycítil, že je spíše pobavený nežli rozezlený.

Black Rolf mi poslal vzkaz. Regal se snaží obrátit zroence ze Staré krve proti nám. Nabízí jim zlato, aby nás pro něj ulovili. Neměli bychom spolu příliš mluvit.

Zlato. Čím je pro nás zlato, nebo pro ty, kdo jsou jako my. Neboj se bratříčku. Jsem tady, abych se o tebe znovu postaral.

Zavřel jsem oči a ponořil se do hlubin spánku, doufaje, že má pravdu. Když jsem balancoval na pokraji vědomí, na okamžik jsem si všiml, že Starling si své houně neprostřela vedle mne. Seděla na nich na druhém konci místnosti. Vedle Nika. Hlavy měli u sebe a o čemsi se šeptem bavili. Ona se smála.

Neslyšel jsem, co vzápětí řekla, ale její tón byl škádlivý a vyzývavý.

Skoro jsem pocítil žárlivé zatnutí. Pokáral jsem se za to. Byla to má spoléčnice, nic víc. Co mi bylo po tom, jak tráví své noci? Minulou noc spala přitulená k mým zádům. Tuto noc tomu tak nebude. Řekl jsem si, že je to tím vlkem. Nemohla se s tím smířit. Nebyla první. Vědět, že jsem nadaný Moudrostí, ještě není totéž jako stanout tváří v tvář spřízněnému zvířeti. Nu což. Bylo to prostě tak.

Usnul jsem.

Někdy v noci jsem pocítil lehké zašmátrání. Byl to vůbec nejchabější dotek Umění, jaký jsem kdy svými smysly zaregistroval. Procítl jsem, ale ve vši tichosti, a čekal jsem. Nic jsem necítil. Nepředstavoval jsem si to, nezdálo se mi to? Vtom mě napadla hrozivější myšlenka. Možná to byl Verity, příliš oslabený, než aby se zmohl na víc. A možná to byl Will. Tiše jsem ležel, dychtil jsem vyjít ze sebe ven, ale zároveň jsem se bál. Zoufale jsem potřeboval vědět, že Verity je v pořádku, od té noci, co plameny svého Umění zasáhl Regalovu koterii, jsem již nepocítil jeho přítomnost. Pojd' za mnou, řekl. Co když to bylo přání umírajícího? Co když mě na konci mého pátrání čekají pouze vybělené kosti? Zapudil jsem ten strach a snažil se být otevřený.

Mysl, jež se o mne předtím otřela, patřila Regalovi.

Nikdy jsem s Regalem nevešel v kontakt skrze Umění, pouze jsem měl podezření, že je Umění schopen. Také teď jsem pochyboval o tom, co jsem prve cítil. Síla Umění jako by poukazovala na Willa, ale jinak byly myšlenky cítit Regalem. A nenašel jsi ani tu ženu? Umění nebylo určeno pro mne. Vyhledal kohosi jiného. Osmělil jsem se a odvážil se blíž. Snažil jsem se být jeho myšlenkám otevřený.

Doposud ne, můj králi. Burl. Svoji roztřesenost zastíral formálností a zdvořilostí. Věděl jsem však, že Regal to dovede vycítit stejně jako já. Rovněž jsem věděl, že si v tom libuje. Regal nikdy nedokázal pochopit rozdíl mezi strachem a respektem. Nevěřil na respekt, který k němu člověk pociťoval, pokud nebyl poskvrněný strachem. Nemyslel jsem si, že to vztáhne i na svoji koterii. Napadlo mě, jaká hrozba z jeho strany se nad nimi asi vznáší.

A o Bastardovi nic? dožadoval se Regal. Teď už nebylo pochyb. Regal komunikoval Uměním za použití Willovy síly. Znamenalo to, že sám to nesvedl?

Burl se trochu vzmužil. Můj králi, neobjevil jsem ani náznak jeho přítomnosti. Věřím, že je mrtev.

Tentokrát už skutečně mrtev. Řízl se otrávenou čepelí, zoufalství, které v tu chvíli pocítil, bylo zdrcující. To by žádný člověk nedokázal předstírat.

Pak by někde mělo být tělo, nebo ne?

Někde, můj králi. Jsem si jist, že ano. Jenom vaše stráže ho dosud neobjevily. Tohle řekl Carrod, který se netřásl strachem. Zastíral svůj strach i sám před sebou, předstíraje, že je to hněv. Chápal jsem, že možná cítil potřebu to udělat, ale pochyboval jsem o moudrosti jeho počínání. Regal si necenil lidí, kteří říkali svůj názor.

Možná bych ti měl svěřit na povel pročesávání cest, pátrání po něm, navrhl pobaveně Regal. A zároveň bys mohl objevit muže, který zabil Bolta a jeho hlídku.

Můj pane králi... spustil Carrod, ale Regalovo MLC! ho umlčelo. Aby to udělal, bez zábran využil Willovu sílu. To úsilí ho nestálo naprosto nic.

Už jednou předtím jsem uvěřil, že je mrtev, a má důvěra ve slova ostatních mě málem stála život.

Tentokrát se budu dívat, dívat se, jak ho rozsekají na kousky, a pak teprve najdu klid. Willův chabý pokus nalákat Bastarda do pastí, aby se prozradil sám, dopadl žalostně.

Snad proto, že už je mrtev, oponoval pošetile Carrod.

A pak jsem byl svědkem něčeho, co bych raději oželel. Svědkem jehlice bolesti, žhavé a pronikavé, již Regal vyslal k Carrodovi s pomocí Willova Umění. A tehdy jsem konečně naplno užíval to, co se z nich stalo. Regal měl osedlaného Willa, ale ne jako jezdec koně, který ho může ve vzteku vyhodit ze sedla, nýbrž jako když se klišť nebo pijavice za-hryzne do své oběti a drží se a vysává z ní život. V bdělém stavu či ve spánku, Regal byl pořád s ním, vždycky měl přístup k jeho síle. A nyní ji zvrhle využil, aniž se staral, co to bude Willa stát. Nevěděl jsem, že bolest lze způsobit jen samotným Uměním. Ochromující zášleh síly, kterou na ně vynaložil Verity, to jsem poznal. Ale tohle bylo něco jiného. Tohle nebyla ukázka síly či hněvu. Tohle byla ukázka nejryzejší pomstychtivosti. Věděl jsem, že Carrod kdesi upadl na podlahu a mlátí sebou v nevyslovitelných mukách. Poněvadž byli navzájem propojeni, též Burl a Will museli zakusit stín té bolesti. Překvapilo mne, že jeden člen koterie byl schopen udělat tohle druhému. Ale to nebyl přece Will, kdo tu bolest vyslal. To byl Regal.

Po chvíli to odeznělo. Ve skutečnosti to trvalo snad pouhý okamžik. Ale pro Carroda to jistě bylo víc než dlouho. Z jeho strany jsem vycítil slabé mentální zakňourání. V tom okamžiku se na nic jiného nezmohl.

Ne, nevěřím, že Bastard zemřel. Netroufám si tomu věřit, dokud neuvidím jeho tělo. Někdo zabil Bolta a jeho muže. A tak mi najděte jeho tělo a přineste mi ho, živého či mrtvého. Burle. Zůstaň, kde jsi, a zdvojnásob své úsilí. Jsem si jist, že zamířil tím směrem. Ať vás nemine žádný pocestný bez povšimnutí. Carrode, myslím si, že by ses měl asi připojit k Burlovi. Život v nečinnosti se zřejmě neshoduje s tvým temperamentem. Zítra ať už jsi na cestě. A zatímco pocestuješ, nezahálej. Soustřeďte své mysl na svůj úkol. Víme, že Verity žije, všem vám to dokázal nanejvýš účinně. Bastard se pokusí dostat se k němu. Než se mu to však podaří, musí být zastaven, a potom je třeba zlikvidovat hrozbu v podobě mého bratra. Tohle jsou jediné úkoly, které jsem vám uložil, proč je nejste schopni provést? Cožpak jste nepomysleli na to, co by se s námi stalo, kdyby měl Verity úspěch? Pátrejte po něm, s pomocí Umění a svých mužů. Nedovolte lidem zapomenout, co jsem nabídl za jeho dopadení. Nedovolte jim zapomenout, jaký trest čeká ty, kteří by mu pomáhali. Rozuměli jste?

Samozřejmě, můj pane králi. Vydám ze sebe všechno, odvětil pohotově Burl.

Carrode? Od tebe jsem nic neslyšel, Carrode. Hrozba trestu se vznášela nad nimi nade všemi.

Prosim, můj pane králi. Udělám všechno, všecičko. Živého či mrtvého, najdu vám ho. Najdu ho.

Bez jediného náznaku potvrzení nebo souhlasu se Willova a Regalova přítomnost vytratila. Cítil jsem, jak se Carrod zhroutil. Burl otálel o chvíli déle. Nenaslouchal snad, nešmátral po mé přítomnosti? Nechal jsem své myšlenky volně plynout a rozptýlil svou koncentraci. Potom jsem otevřel oči, a jak jsem tak vleže zíral do stropu, uvažoval jsem. Po odeznění Umění mi bylo mdlo od žaludku a celý jsem se chvěl. Jsem s tebou, bratře, ujistil mě Nighteyes.

A já jsem rád, že jsi tady. Překulil jsem se na bok a snažil se usnout.

V mnoha starých legendách a pohádkách o Moudrosti se říká, že uživatel Moudrosti nakonec získá mnohé z rysů svého zvířecího druhu. Některé z nejúděsnějších příběhů dokonce tvrdí, že člověk nadaný Moudrostí posléze nabude schopnost vzít na sebe podobu zmíněného zvířete. Ti, kteří tuto magii znají důvěrně, mne ujistili, že tomu tak není. Pravda je, že člověk nadaný Moudrostí si může, aniž by si to uvědomoval, osvojit některé z fyzických způsobů svého zvířecího druhu, avšak je-li někdo připoután například k orlu, neznamená to, že mu narostou křídla, stejně jako nezačne řehtat ten, kdo je prolutý s koněm. S postupem času u Moudrého narůstá porozumění pro zvíře s ním spřízněné, a čím déle jsou člověk a zvíře ve vzájemném svazku, tím větší bude i vzájemná podobnost jejich způsobů. Je stejně pravděpodobné, že zvířecí druh si osvojí chování a rysy člověka, jako že si člověk osvojí chování a rysy svého zvířete. To se však stává až po dlouhé době intenzivního kontaktu.

Nik se shodoval s Burrichem ve věci představy, kdy začíná ráno. Vzbudily mě klapavé zvuky, jak jeho muži vyváděli ven koně. Otevřenými dveřmi vanul dovnitř studený průvan. Ve tmě okolo mne se vrtěli ostatní. Jedno z dětí plakalo, že ho vzbudili tak brzy. Matka se je snažila utiшит. Molly, napadlo mě v náhlém přívalu touhy. Někde teď tiší moje dítě.

Co je to?

Má družka porodila mládě. Daleko odsud.

Bezprostřední obava. Ale kdo bude lovit maso, aby je nakrmil? Neměli bychom se k ní vrátit?

Stará se o ni Srdce smečky.

No jasně. To jsem měl vědět. Ten ví, co to značí smečka, ať to popírá sebevíc. Pak je tedy vše v pořádku.

Vstal jsem a sbalil si své houně. Přál jsem si, abych to dokázal akceptovat stejně bezstarostně jako on. Věděl jsem, že Burrich se o ně postará. Bylo to v jeho povaze. Vybavily se mi všechny ty roky, kdy na mne dohlížel, zatímco jsem vyrůstal. Tehdy jsem ho často nenáviděl, nyní mě nenapadal nikdo jiný, komu bych svěřil do péče Molly a své dítě. Kromě mne. Mnohem raději bych byl, kdybych na ně dohlížel já, třeba bych i kolébal plačící dítě uprostřed noci. Ačkoliv zrovna teď jsem si spíše přál, aby ta poutnice našla nějaký způsob, jak své dítě utiшит. Za své slídění Uměním předešlé noci jsem platil ukrutnou bolestí hlavy.

Zdálo se, že tou správnou odpovědí je jídlo, protože když si holčička vzala kousek chleba a trochu plástvového medu, brzy se utišila. Spěšně jsme se najedli, jedinou teplou položkou byl čaj. Všiml jsem si, že Kettle se pohybuje velice ztuhla, a bylo mi jí líto. Přinesl jsem jí šálek horkého čaje, jež obemkla zkroucenými prsty, mezitím jsem jí smotal pokrývky. Nikdy jsem neviděl ruce tolik pokřivené revmatismem, připomínaly mi ptačí pařáty. "Jeden starý přítel mi říkal, že občas mu od bolesti rukou ulevila žahadla kopřivy," poradil jsem jí, když jsem zavazoval její ranec.

"Najdi mi tu někde pod sněhem rostoucí kopřivy a já to vyzkouším, chlapče," odpověděla nevrle. Avšak pár okamžiků nato mi už nabízela sušené jablko ze své skrovné zásoby.

S díky jsem si vzal. Naložil jsem naše věci na káru a nasadil klisně postroj, zatímco Kettle dopíjela čaj. Rozhlédl jsem se kolem, ale po Nigteyesovi ani stopy.

Lovím, přišla odpověď.

Kéž bych mohl být s tebou. Mnoho zdaru.

Nemáme spolu mluvit jenom výjimečně, aby nás Regal neslyšel?

Neodpověděl jsem. Bylo jasné studené ráno, po včerejší chumelenici skoro protivně zářivé. Bylo chladněji než předešlého dne, vítr jdoucí od řeky se mi prokusoval skrz šaty a hledal otvory pod rukávy a límci, do kterých zasouval své ledové prsty. Pomohl jsem Kettle nasednout na káru a pak kolem ní ovinul jednu z jejích houní nádavkem k teplým šálám. "Tvá matka tě dobře vychovala, Tome," řekla s nefalšovanou laskavostí.

Při té poznámce jsem sebou opět trhl. Starling a Nik stáli spolu a bavili se, než budou všichni ostatní připraveni k odjezdu. Pak nasedla na svého horského poníka a zaujala místo vedle Nika v čele našeho průvodu. Řekl jsem si, že Nik Holdfast by stejně nejspíš dal podnět k lepší baladě než Fitz- Chivalry. Pokud ji dokáže přesvědčit, aby se s ním od horské hranice vrátila zpátky, můj život bude jedinečně snazší.

Soustředil jsem mysl na svůj úkol. Nebyl nikterak těžký, pouze jsem musel klisnu udržovat v tempu, aby příliš nezaostávala za povozem poutníků. Měl jsem dost času prohlížet si krajinu, kterou jsme projížděli. Znovu jsme se dostali na řídkce využívanou cestu, po níž jsme se ubírali včera, a pokračovali v cestě proti proudu řeky. Podél řeky ještě místy rostly stromy, ale o kus dál se prostíral zvlněný holý terén, porostlý jen zákrsy a křovisky. Naši cestu protínaly strouhy a stružky tekoucí do řeky. Bylo vidět, že kdysi, možná na jaře, tu bylo hodně vody. Avšak teď byla země suchá až na křišťálově jiskřivý sníh, který se s větrem volně přeskupoval krajinou jako písek s vodou v řečišti.

"Včera ti pěvkyně vyvolala na tváři úsměv. Komu patří ten zamračený výraz dnes?" zeptala se tiše Kettle. "Myslel jsem na to, jak je zahanbující vidět, co se s tou úrodnou zemí stalo."

"Opravdu?" zeptala se suše.

"Povězte mi něco o tom vašem věstci," pravil jsem, hlavně abych změnil téma.

"On není můj," pravila příkře. Potom se však obměkčila: "Nejspíš je to bláznivý úkol, který jsem si dala. Ten, koho hledám, tam možná ani nebude. Ale co lepšího mi v těchto letech zbývá než se hnát za chimérou?"

Mlčel jsem. Postupně mi docházelo, že v mém mlčení se tájí otázka, na niž znala nejlepší odpověď ona sama: "Víš, co je v tom voze, Tome? Knihy. Svitky a spisy. Shromažďovala jsem je po celá léta. Sbírala jsem je po mnoha zemích, naučila jsem se číst v mnoha jazycích a písmech. A na tolika místech jsem nalézala zmínky, pořád a pořád, o Bílých prorocích. Objevují se na křižovatkách dějin a formují je. Někteří říkají, že přicházejí jen proto, aby historii dali správný kurs. A jsou tací, kteří věří, Tome, že celý čas je uzavřený kruh. Celá historie je veliké kolo, které se neúprosně otáčí. Tak jako roční období nadcházejí a končí, tak jako měsíc donekonečna vykonává svůj cyklus, tak je to i s časem. Bojují se stále tytéž války, sestupují stále tytéž pohromy, titíž lidé, ať dobří či zlí, nastupují k moci. Lidstvo je v tomto kole zachyceno, odsouzeno k nekonečnému opakování chyb, které jsme již udělali. Dokud nepřijde někdo, aby to změnil. Daleko na jihu je země, kde se věří, že za každé generace kdesi ve světě existuje Bílý prorok. On nebo ona přijde, a pokud se dbá jeho učení, časový cyklus se přesune do lepšího směru. Je-li ignorováno, celý čas je tlačén na temnější stezku."

Zmlkla, jako by čekala, že něco řeknu: "O takových věcech nic nevím," přiznal jsem se.

"To bych od tebe ani nečekala. Bylo to na jednom dalekém místě, kde jsem poprvé studovala tyto věci. Tam zastávají názor, že pokud takový prorok selže, znovu a znovu, opakování historie světa bude stále horší, až se celý cyklus času, stovky tisíců let, stane historií utrpení a zla."

"A když je prorok následován?"

"Pokaždé, když někdo uspěje, je to pro toho dalšího snazší. A když proběhne celý cyklus, v němž každý prorok uspěje, čas samotný se konečně zastaví."

"Takže oni působí proto, aby nastal konec světa?"

"Nikoli konec světa, Tome. Konec času. Aby osvobodili lidstvo od času. Poněvadž čas je pro nás pro všechny velkým zotročitelem. Čas, který nás dělá starými, čas, který nás omezuje. Jen pomysli, kolikrát sis přál, abys na něco měl více času, nebo ses chtěl o jeden den vrátit a udělat něco jinak. Až bude lidstvo osvobozené od času, staré křivdy lze napravit, ještě než se stanou." Vzdychna. "Já věřím, že je čas, aby takový prorok přišel. A má studia mě přivedla k víře, že v této generaci má Bílý prorok vzejít z hor."

"Jste však na své výpravě sama. To s vámi ostatní nesouhlasí?"

"Mnozí ostatní ano. Ale jen málo, velice málo jich jde Bílého proroka vyhledat. Jedině lidé, k nimž je prorok vyslán, ho musejí následovat. Ostatní by neměli zasahovat, aby celý čas navždy nezhatili."

Stále jsem dumal nad tím, co mi právě řekla o čase. Jako by mi to zauzlilo myšlení. Její hlas zmlkl. Zíral jsem kupředu mezerou mezi ušima klisny a přemítal. Čas jít zpět a být upřímný k Molly. Čas následovat písaře Fedwrena, místo abych se stal učněm úkladného vraha. Poskytla mi hodně námětů k přemýšlení. Náš hovor na nějakou dobu ustal.

Nighteyes se objevil krátce po poledni. Záměrně se vynořil zpoza stromů a v poklusu zaujal místo za naším vozem. Klisna se po něm několikrát nervózně ohlédla, jak se snažila někam zařadit vlčí pach a psí chování. Zašmátral jsem jejím směrem a uklidnil ji. Někakou dobu běžel po mé straně vozu, když tu si ho všimla Kettle. Předklonila se a nakoukla se prese mne, potom se zase opřela. "Vedle naší káry běží vlk,"

poznamenala.

"Je to můj pes. Ačkoliv v sobě má trochu vlčí krve," připustil jsem opatrně.

Kettle se předklonila a znovu na něj pohlédla. Zvedla oči k mé poklidné tváři. Pak se opřela. "Takže v Bucku teď nahánějí ovce s pomocí vlků," kývla a nic dalšího už neřekla.

Po zbytek dne jsme se vytrvale ubírali dál. Žádné jiné lidi kromě nás jsme neviděli, v dálce jsme zahlédli pouze malý srub, z něhož stoupal úponěk kouře k nebesům. Vítr a zima byly neměnné, což však neznamenal, že by se daly po čase nebrat na vědomí. Tváře poutníků ve voze před námi byly bledší a nosy zarudlejší, rty jedné ženy byly skoro modré. Mačkali se k sobě jako rybky v nálevu, ale ani vzájemná blízkost je zjevně nechránila před chladem.

Pohyboval jsem nohama uvnitř bot, aby mi nezmrtvěly prsty, a přendával si otěže z jedné ruky do druhé, zatímco jsem si střídavě zahříval prsty v podpaží. Rameno mě bolelo a bolest mi vystřelovala do paže, až mi trnulo i v prstech. Rty jsem měl suché, ale netroufal jsem si je ovlhčit, aby mi nerozpraskaly. Jen málo věcí je tak nepříjemných, jako když člověk čelí ustavičné zimě. Co se týče Kettle, nepochyboval jsem, že snáší hotová muka. Nestěžovala si, ale jak hodiny ubíhaly, jako kdyby se ve své houni scvrkávala, zatímco se choulila hlouběji do sebe. Její mlčení působilo jen jako další důkaz jejího strádání.

Ještě chybělo trochu času do tmy, když Nik svedl naše vozy z cesty a pak vzhůru po dlouhé stezce téměř skryté pod navátým sněhem. Rozeznával jsem ji jedině podle toho, že ze sněhu v těch místech čouhalo méně trávy než okolo, ale Nik ji zřejmě dobře znal. Pašeráci v sedlech vepředu prošlapávali cestu pro vozy. I tak to Kettlina malá klisna měla těžké. Jednou jsem se ohlédl za sebe a uviděl, jak ruka větru vmetá sníh do stopy za námi a zahlazuje ji, takže v zasněžené krajině po našem průjezdu zůstávala jen mírná vlnka.

Krajina, kterou jsme se ubírali, působila beztvárným, ale mírně zvlněným dojmem. Nakonec jsme stanuli na návrší táhlé vyvýšeniny, do níž jsme se ploužili, a pohlédli dolů na shluk budov, jež z cesty nebyly vidět. Blížil se večer. V jednom okně svítilo osamělé světlo. Když jsme si to zamířili tím směrem, rozzářila se další světla a Nighteyes zachytil náznak kouře ve větru. Byli jsme očekávání.

Budovy nebyly staré. Spíše to vypadalo, jako by byly postaveny nedávno. Stála tam prostorná stodola. S povozy a se vším jsme zavedli koně dovnitř, země v těch místech byla vyhloubená, takže stodola stála zpola pod úrovní terénu. Právě kvůli jejímu nízkému profilu jsme místo z cesty neviděli a já nepochyboval o tom, že to tak mělo být. Pokud by člověk o tomto místě nevěděl, nikdy by ho nenašel. Vyhlobená zemina byla navršena okolo stodoly a ostatních budov. Uvnitř tlustých zdí za zavřenými vraty jsme ani neslyšeli vítr. Když jsme vypřahovali koně a odváděli je do stájí, v jedné příhradě sebou trhla dojná kráva. Byly tam sláma, seno a žlab s čerstvou vodou.

Poutníci vysedli z vozu a já zrovna pomáhal Kettle dolů, když vtom se vrata stodoly znovu otevřela. Dovnitř se vřítela mladá mrštná žena s prameny rusých vlasů ve vrkoči na hlavě. S pěstmi v bok stanula před Nikem. "Kdo jsou ti lidé a proč jsi je sem přivedl? K čemu je taková skrýš, když o ní polovina kraje ví?"

Nik předal svého koně jednomu z mužů a otočil se k ní. Beze slova ji uchvátil do náruče a políbil ji. Vzápětí ho však odstrčila. "Co si to..."

"Zaplatili dobře. Mají vlastní jídlo a přes noc si tu vystačí. Zítra budou na cestě do hor. Tam už se nikdo nestará o to, co děláme. Žádné nebezpečí nehrozí, Tel. Ty se moc strachuješ."

"Já se musím strachovat o dva, protože ty pro to nemáš smysl. Mám přichystané jídlo, ale není ho dost pro všechnu tuhle chášku. Proč jsi neposlal ptáka, abys mě varoval?"

"To jsem udělal. Copak se sem nedostal? Možná ho zdržela bouře."

"To říkáš pokaždé, když si na to nevzpomeň."

"Nech to být, ženská. Mám pro tebe dobré zprávy. Vraťme se k tobě do domu a promluvíme si." Když odcházeli, Nikova paže se jí nenuceně ovinula okolo pasu. Teď bylo na jeho mužích, aby nás zaopatřili. Na mnoha místech byla hojnost slámy na spaní, jenom si ji rozprostřít. Venku byla vyhloubená studna a vědro na vodu. Na jednom konci stodoly stál nevelký krb. Komín ošklivě dýmil, ale na vaření to stačilo. Ve stodole nebylo bůhvíjak teplo, pouze v porovnání s počasím venku. Nikdo si však nestěžoval.

Nighteyes zůstal venku.

Mají tu kurník plný kuřat, sdělil mi. A taky holubník.

Nech to na pokoji, varoval jsem ho.

Starling se už chystala odejít s Nikovými lidmi, kteří zamířili k domu, ale ti ji u vrat zastavili. "Nik říká, že vy všichni máte dnes v noci zůstat uvnitř, na jednom místě." Muž po mně střelil významným pohledem. A o něco hlasitěji zvolal: "Nanoste si vodu už teď, protože až odejdeme, dám dveře na zástrčku. Aby dovnitř netáhlo."

Jeho poznámka nikoho neošálila, ale nikdo se proti tomu ani neozval. Pašerák měl zřejmě pocit, že čím méně budeme o této skrýši vědět, tím lépe. To bylo pochopitelné. Namísto stížností jsme si nanosili vodu. Ze zvyku jsem doplnil zvířatům žlab. Když jsem táhl páté vědro, napadlo mě, zda někdy pozbudu instinkt, že mám zaopatřit prvně zvířata. Poutníci se usilovně věnovali zařizování vlastního pohodlí. Brzy jsem ucítil, jak se v krbu připravuje jídlo. Nu což, měl jsem s sebou sušené maso a tvrdý chléb. Mělo by to stačit.

Můžeš si vyrazit na lov se mnou. Je tu zvěř. V létě tu měli zahrádku a králíci stále chodí slídit.

Ležel natažený v závětrí kurníku a na předních tlapách měl krvavé zbytky králíka. I když žral, jedním okem neustále sledoval zasněženou cestičku mezi záhony, zda mu nejde nějaká kořist. Já zatím mrzutě žvýkal ztvrdlý proužek sušeného masa a chystal jsem Kettle lůžko ze slámy v příhradě vedle jejího koně. Právě jsem jí na něj prostíral houni, když se vrátila od ohně s konvicí čaje.

"Kdo ti dal na starost moje lůžko?" zeptala se. Když už jsem se chystal odpovědět, dodala: "Tady je čaj, pokud máš nějaký svůj hrnek. Můj je v mém ranci na káře. Je tam rovněž nějaký sýr a sušená jablka. Přines nám to, dobrý hochu."

Jen co jsem ji uposlechl, Starling s harfou zapěla melodii. Zpívala, aby dostala večeři, to mi bylo jasné. Inu, takhle to dělají pěvci, pomyslel jsem si a pochyboval o tom, že zůstane o hladu. Přinesl jsem Kettle její ranec a ona mi štědře nadělila ze svého, zatímco sama pojedla jenom zlehka. Seděli jsme na houních a jedli. Během jídla po mně neustále pokukovala a nakonec prohlásila: "Tvé rysy jsou mi jaksi povědomé, Tome. Z jaké části Bucku jsi říkal, že pocházíš?"

"Z města Buckkeep," odvětil jsem bezděčně.

"Ach. A kdo byla tvá matka?"

Zaváhal jsem, pak jsem prohlásil: "Sal Flatfishová." Měla tolik dětí, které se proháněly po městě, že jedno z nich se mohlo klidně jmenovat Tom.

"Rybáři? Jak je možné, že syn rybářky skončí jako pastevec?"

"Můj otec byl honák," zaimprovizoval jsem. "S těmi dvěma živnostmi se nám nežilo špatně."

"Chápu. A naučili tě i vybranému chování vůči starým ženám. A máš strýčka v horách. To je panečku rodina."

"V mládí se vydal na cesty a usadil se tam." Z toho jejího škádlení jsem se trochu zpotil. Řekl bych, že to zpozorovala i ona. "A z jaké části Bucku jste říkala, že pochází vaše rodina?" zeptal jsem se znenadání.

"Já to neříkala," odvětila s mírným úsměvem.

Tu se ve vratech stáje objevila Starling. Zastavila se na kraji a předklonila se. "Nik říkal, že za dva dny překročíme řeku," prohodila. Kývl jsem, ale neřekl nic. Obešla roh stáje a opatrně pohodila svůj ranec vedle mého. Sedla si rovněž a opřela se o něj, harfu v klíně. "Tam u krbu jsou dva páry, jen se ustavičně hašteří a peskují. Do chleba se jim nějak dostala voda a oni nemají nic jiného na práci než na sebe prskat, čije to vina. A jedno z dětí je nemocné a zvrací. Chudáček malý. Ten muž, který se tak hněvá kvůli navlhlému chlebu, pořád jen opakuje, že je to škoda dávat chlapci jídlo, dokud nepřestane zvracet."

"To bude Rally. Proradnějšího a lakomějšího chlapa jsem jaktěživo nepotkala," poznamenala Kettle. "A ten chlapec je Selk. Pořád střídavě churaví od doby, co jsme opustili Chalced. A předtím nejspíš taky. Mám dojem, že jeho matka si myslí, že Edova svatyně ho může vyléčit. Chytá se stébla jako tonoucí, ale má zlato, aby si to mohla dovolit. Nebo alespoň měla."

A tak ty dvě spolu začaly klevetit. Já se opřel v koutě a jenom tak napůl ucha poslouchal, zatímco jsem podřimoval. Dva dny cesty k řece, utěšoval jsem se. A jak ještě daleko do hor? Vpadl jsem jim do řeči, abych se zeptal Starling, jestli to ví.

"Nik říká, že to se nedá říci, všechno závisí na počasí. Ale povídal mi, abych se nestrachovala." Prsty přitom líně přejela po strunách harfy. Takřka v tomtéž okamžiku se ve vratech stáje objevily dvě děti.

"Budeš znovu zpívat?" zeptalo se děvče. Bylo to vytáhlé dítě asi šestileté, ve značně obnošeném oděvu.

Ve vlasech měla úlomky stébel slámy.

"Vy byste chtěly?"

Místo odpovědi si to namířily rovnou dovnitř a usadily se z obou stran po boku Starling. Čekal jsem, že Kettle ponese jejich vpád nelibě, jenže ona neříkala nic, ani když se děvče uvelebilo u ní. Kettle jí svými zkroucenými prsty začala vybírat slámu z vlasů. Dívenka měla temné oči a v rukou svírala panenku s vyšívanou tvářičkou. Když se na Kettle usmála, viděl jsem, že si nejsou cizí.

"Zazpívej tu o té stařeně a jejím praseti," vybídl chlapec Starling.

Vstal jsem a sebral svůj ranec. "Potřebuji se aspoň trochu vyspat," omluvil jsem se. Najednou jsem to mezi dětmi nemohl vydržet.

Našel jsem si prázdnou příhradu blíže ke vchodu do stodoly a tam se uložil. Slyšel jsem mumlavé hlasy poutníků u krbu. Zdálo se, že se ještě stále trochu škorpí. Starling zapěla písničku o stařeně, schůdcích a praseti a pak píseň o jabloni. Uslyšel jsem kroky ostatních, kteří si přišli poslechnout muziku. Řekl jsem si, že by byli moudřejší, kdyby spali, a zavřel jsem oči.

Všechno bylo temné a ztichlé, když mě v noci přišla vyhledat. Potmě mi stoupla na ruku a pak mi málem upustila ranec na hlavu. Neřekl jsem nic, ani když se natáhla vedle mne. Rozprostřela své houně, aby zakryla také mě, potom se zavrtala i pod cíp mé pokrývky. Já se nehýbal. Náhle jsem ucítil, jak se mi pátravě dotýká rukou tváře. "Fitzi?" zeptala se tiše ve tmě.

"Co je?"

"Jak moc důvěřuješ Nikovi?"

"Už jsem ti říkal. Vůbec ne. Ale myslím si, že nás zavede do hor. Aby dostal své cti, když už nic jiného." Uprostřed tmy jsem se usmál. "Pašerákova pověst musí být vynikající mezi těmi, kdo o tom vědí. Musí nás tam zavést."

"Zlobil ses na mě, myslím dneska přes den?" Když jsem nic neříkal, dodala: "Dnes ráno ses na mne tak vážně zadíval."

"Vadí ti ten vlk?" zeptal jsem se nepokrytě.

Tiše řekla: "Takže je to pravda?"

"Tys o tom pochybovala?"

"O té Moudrosti... ano. Považovala jsem to za ohavnou lež, již o tobě šíří. Že by syn prince mohl mít vlohy k Moudrosti... nevypadal jsi jako člověk, který by sdílel život s nějakým zvířetem." Tón jejího hlasu mě nenechával na pochybách, jak na takový zvyk pohlíží.

"A přece je to tak." Jiskérka hněvu mne podnítila k otevřenosti: "On je vše, co mám. Všechno. Nikdy jsem neměl opravdovějšího přítele, který by byl bez váhání ochoten položit za mne život. A víc než svůj život. Jedna věc je být připraven pro někoho zemřít. A druhá obětovat svůj způsob života pro jiný. A právě to mi on dává. Tutéž věrnost, kterou já dávám svému králi."

Musel jsem se zamyslet. Nikdy předtím jsem náš vztah takto neformuloval.

"Král a vlk," řekla tiše Starling. A ještě tišeji dodala: "To už nemáš rád nikoho jiného?"

"Molly."

"Molly?"

"Je doma. Tam v Bucku. Je to moje žena." Když jsem ta slova vyřkl, projel mnou zvláštní záchvěv hrlosti. Má žena.

Starling se na houni posadila a pod pokrývky zavál studený vzduch. "Žena? Ty máš ženu?"

"A dítě. Malou holčičku." Navzdory zimě a tmě jsem se při těch slovech usmíval. "Svoji dceru," řekl jsem tiše. Jen abych slyšel, jak ta slova zní. "Mám doma ženu a dceru."

Vrhla se ve tmě na zem vedle mne. "Ne, to nemáš!" zasyčela odmítavě. "Já jsem pěvkyně, Fitzi. Kdyby se Bastard oženil, doneslo by se mi to. Vlastně se říkálo, že jsi určen pro Celerity, dceru vévody Brawndyho."

"Proběhlo to ve vší tichosti," řekl jsem jí.

"Aha. Chápu. Ty nejsi vůbec ženatý. Ty máš nějakou ženskou, to se mi tu snažíš říci."

Ta slova mne popíchla. "Molly je má žena," pravil jsem pevně. "V každém pro mne důležitém ohledu je ona moje žena."

"A co v ohledech důležitých pro ni? A pro dítě?" zeptala se tiše Starling.

Dlouze jsem se nadechl. "Až se vrátím zpátky, bude to ta první věc, kterou uvedeme na pravou míru. Mám slib, od samotného Verityho, že až se stane králem, mám si vzít, koho jen budu chtít." Jedna moje část byla zděšena tím, jak otevřeně s ní mluvím. A další se ptala, jak jí to může ublížit, když se to dozví? A zároveň jsem pocítil úlevu nad tím, že o tom dokážu hovořit.

"Takže ty jdeš najít Verityho?"

"Já jdu sloužit svému králi. Poskytnout jakoukoli pomoc Kettricken a Verityho malému dědici. A pak půjdu dál, až za hory, abych našel a znovu dosadil k moci svého krále. Aby mohl vypudit rudé lodě z pobřeží Šesti vévodství a my jsme znova okusili mír."

Na chvíli všechno ztichlo, až na ostrý vítr za zdmi stodoly. Pak si Starling tiše odfrkla. "Vykonej jen půlku z toho, a já budu mít svou píseň o hrdinovi."

"Já si nepřeji být hrdinou. Chci jen udělat to, co musím, abych mohl svobodně žít svůj vlastní život."

"Ubohý Fitzi. Nikdo z nás není nikdy tak svobodný, aby to mohl udělat."

"Ty mi připadáš velmi svobodná."

"Já? Mně připadá, že se s každým dalším krokem ocitám hlouběji v bahně, a čím víc se zpěčuji, tím víc se bořím."

"Jak to?"

Zakuckala se smíchem. "Podívej se na mě. Spím tady ve slámě a zpívám za večeri, riskuji, že se nakonec najde způsob, jak překročit tuhle řeku a pokračovat v cestě do hor. A i když tím vším projdu, dosáhnou pak svého cíle? Ne. Pořád se musím vláčet za tebou, dokud nevykonáš něco, co by stálo za píseň."

"To ale přece nemusíš," řekl jsem, poněkud vystrašen tou vyhlídkou. "Můžeš si jít svou cestou, prorazit jako pěvkyně. Zdá se, že ti to vynáší dost."

"Dost. Na potulnou pěvkyni opravdu dost. Slyšel jsi mě zpívat, Fitzi. Mám dobrý hlas a poměrně hbité prsty. Ale nejsem výjimečná, a právě toho je zapotřebí, aby si člověk vydobyl pozici hradního pěvce. To ovšem předpokládá, že za pět let či tak nějak tu ještě budou stát nějaké hrady. Nemám totiž v úmyslu zpívat pro posluchačstvo z rudých lodí."

Chvíli jsme oba mlčeli a přemýšleli.

"Vidíš," pokračovala po chvíli. "Nikoho už nemám. Rodiče a bratr nežijí. Můj starý mistr nežije, ani lord Bronze, který mi byl nakloněn hlavně kvůli mistrovi. Všichni zahynuli, když vyhořel hrad. Nájezdníci mě pokládali za mrtvou, víš, jinak bych byla mrtvá doopravdy." Poprvé jsem v jejím hlase zaslechl náznaky starých hrůz. Na chvíli zmlkla a asi přemýšlela o všem, co mně raději neřekne. Překulil jsem se, abych na ni viděl. "Mám jen sebe, pouze na sebe se můžu spolehnout. Teď, a vždycky potom. Jedině sebe. A minstrel nemůže vandrovat a zpívat za peníze po krčmách donekonečna. Když chceš mít ve stáří pohodlí, musíš si vydobýt místo na nějakém hradě. A to mi zajistí jen opravdu velkolepá píseň, Fitzi. A já mám jenom omezené množství času na to, abych na nějakou připadla." Její hlas se ztišil a dech zvroucněl, když řekla: "A tak půjdu s tebou. Protože se zdá, že ve tvých stopách se dějí velkolepé události."

"Velkolepé události?" ušklíbl jsem se.

Poposedla blíž ke mně. "Velkolepé události. Abdikace na trůn prince Chivalryho. Triumfální vítězství nad rudými loděmi na Antler Islandu. Kdyby nebylo tebe, kdo by zachránil královnu Kettricken před vykovanými té noci, kdy byla napadena, těsně před Lovem královny Vixen? Vidiš, tohle je panečku píseň, jak lituji, že jsem ji nenapsala sama. Nemluvě o tom, jaký povyk jsi způsobil té noci před korunovací prince Regala. Jen se na to podívejme. Vstal jsi z mrtvých, usiloval jsi Regalovi o život přímo ve zdech zámku Tradeford a pak jsi vyvázl bez jediného škrábnutí. Bez pomoci jsi zabil půl tuctu králových stráží, zatímco jsi byl v řetězech... měla jsem takový pocit, že jsem toho dne měla jít s tebou. Ale řekla bych, že mám poměrně dobrou šanci stát se svědkem něčeho pozoruhodného, když se tě od nynějška budu držet za košili."

Nikdy jsem na tyto události nepomyslel jako na souhrn věcí, které jsem způsobil já. Chtěl jsem namítnout, že žádnou z nich jsem nepřivodil, že jsem byl jen zachycen v soukolí mlýnských kamenů dějin. Jenomže místo toho jsem si jen povzdechl: "Já chci jen domů za Molly a naši dceruškou."

"Ona nejspíš touží po tom samém. Určitě to pro ni není lehké ptát se sebe samé, kdy se vrátíš domů, či zda vůbec."

"Ona se neptá. Ona věří, že jsem mrtev."

Po chvíli Starling váhavě řekla: "Fitzi. Ona tě pokládá za mrtvého. Jak můžeš věřit, že tam na tebe bude čekat, až se vrátíš, a že si mezitím nenajde někoho jiného?"

Přehrál jsem si v hlavě na tucet scén. Že bych mohl zemřít, než se vrátím domů, nebo že, až bych se vrátil, Molly by na mě pohlížela jako na lháře, navíc s puncem Moudrosti, a že by ji odpuzovaly mé jizvy. Najisto jsem čekal, že na mě bude mít vztek za to, že jsem jí nedal vědět, že jsem naživu. Já jí však vysvětlím, jak jsem mezitím uvěřil, že si našla jiného muže a je s ním šťastná. A ona pochopí a odpustí mi. Ostatně to ona mě opustila. Jaksi jsem si nikdy nepředstavoval, kterak se vracím domů a následně zjišťuji, že mě nahradila někým jiným. Bylo to ode mě hloupé. Jak jsem mohl nebrat v úvahu, že by se to stalo, a sice jen proto, že to byla ta nejhorší věc, kterou bych si dokázal představit? Řekl jsem, spíše k sobě než k Starling: "Myslím, že bych jí měl raději dát vědět. Poslat jí vzkaz, nějak. Já však přesně nevím, kde je. Ani komu takový vzkaz svěřit."

"Jak dlouho jsi už pryč?" chtěla vědět.

"Od Molly? Asi tak rok."

"Rok! Tihle muži," zamumlala si pro sebe Starling. "Vyrážejí si do boje nebo na cesty a předpokládají, že jejich životy na ně počkají, až se vrátí zpátky. Očekávají od žen, které zůstaly doma, aby obhospodařovaly pole, vychovávaly děti, spravovaly střechu a staraly se o krávu, že až vstoupíte znovu do dveří, najdete svoji židli stále u ohně a teplé jídlo na stole. Ano, a hřejivé, svolné tělo ve vaší posteli, jak na vás stále čeká." Její hlas začínal znít hněvivě: "Kolik dní jsi od ní byl pryč? Inu, právě tolik dní se ona musela vyrovnávat s životem bez tebe. Čas se jí nezastaví jenom proto, že ty jsi pryč. Jak si ji představuješ? Že kolébá tvé dítě u roztopeného krbu? A co třeba tohle? Dítě je uvnitř, pláče nezaopatřené v postýlce, zatímco ona je venku na dešti a snaží se naštípat dříví, protože oheň mezitím vyhasl, když odešla do mlýnice, aby přinesla trochu namleté mouky."

Zapudil jsem tu představu. Ne. Burrich by tohle nedopustil. "Ve své mysli ji vídám za mnoha okolností. Nejen v časech dobrých," bránil jsem se. "A není úplně sama. Stará se o ni jeden můj přítel."

"Ach tak, přítel," souhlasila líbezně Starling. "A je hezký, duchaplný a smělý natolik, aby uchvátil srdce jakékoliv ženy?"

Odfíkl jsem si. "Ne. Je už starší. Je tvrdohlavý, a velice mrzoutský. Je však rovněž vyrovnaný, spolehlivý a pozorný. Vždycky se k ženám choval pěkně. Zdvořile a laskavě. Postará se dobře o obě, o ni i o dítě." Usmíval jsem se pro sebe, dobře si vědom pravdivosti svých slov, když jsem dodal: "Zabije každého muže, který se na ně byť jen výhružně podívá."

"Vyrovnaný, laskavý a pozorný? A pěkně se chová k ženám?" Hlas Starling zesílil s předstíraným zájmem. "Víš, jak jsou taková muži vzácní? Pověz mi, kdo to je, chci ho pro sebe. Pokud ho tvá Molly nechá jít."

Přiznávám, že jsem zakusil malou chvilku neklidu. Vzpomněl jsem si na den, kdy si mě Molly dobírala a říkala, že jsem nejlepší mužský, jaký kdy vyšel ze stájí po Burrichovi. Když jsem projevil skepsi, zda to má být kompliment, řekla mi, jak si ho dámy cení pro jeho mlčenlivost a povznesenost. Nepohlížela i ona někdy na Burriche s těmito myšlenkami? Ne. Byl jsem to já, s kým se toho dne milovala, přimykajíc se ke mně, ačkoli jsme se nemohli vzít. "Ne. Miluje mne. Jedině mne."

Nechtěl jsem ta slova říkat nahlas. Ale tón mého hlasu se musel dotknout laskavější části povahy Starling. Přestala mě trýznit. "Och. No dobře. Přesto si myslím, že bys jí měl dát o sobě vědět. Aby měla naději, která by ji posilovala."

"To udělám!" slíbil jsem si. Hned, jak dorazím do Jhaampe. Kettricken už bude znát způsob, jak bych mohl poslat zprávu domů Burrichovi. Mohl bych poslat jen krátký písemný vzkaz, nepřiliš jasně stylizovaný pro případ, že by byl zadržen. Mohl bych ho požádat, aby jí sdělil, že jsem naživu a že se k ní vrátím. Ale jak mu ten vzkaz doručit?

Ležel jsem ve tmě a tiše dumal. Nevěděl jsem, kde Molly žije. Mohla by to vědět Lacey. Nemohl jsem však poslat vzkaz přes Lacey, aniž by to zjistila Patience. Ne. Žádná z nich se to nesmí dozvědět. Musel by to být někdo, koho oba známe, někdo, komu mohu důvěřovat. Ne však Chade.

Mohl jsem mu sice důvěřovat, ale nikdo by nevěděl, jak ho najít, i kdyby ho pod tím jménem znali. Kdesi ve stodole jeden z koní udeřil kopytem o zed' stáje. "Jsi nějak moc zticha," zašeptala Starling. "Přemýšlím."

"Nechtěla jsem tě popudit."

"Však ne. Jen jsi mě přiměla k zamyšlení."

"Och." Odmlka. "Je mi taková zima."

"Mně taky. Ale venku je větší."

"To mě ani trošku nezahřeje. Obejmi mě."

Nebyla to žádost. Trochu se zavrtěla, a vtom mi spočinula na hrudi, hlavu pod mou bradou. Pěkně voněla. Jak to ženy dělají, že pokaždé tak pěkně voní? Nemotorně jsem dal ruce okolo ní, vděčný za tu trochu tepla navíc, avšak přitom zneklidněný tou blízkostí. "Tak je to jistě lepší," vzdychla. Cítil jsem, jak se její tělo při styku s mým uvolnilo. Dodala: "Doufám, že brzy budeme mít příležitost vykoupat se."

"Já taky."

"Ne že bys tak hrozně smrděl."

"Díky," řekl jsem trochu jízlivě. "Nebude ti vadit, když teď půjdu spát?"

"Jen do toho." Položila mi ruku na bok a dodala: "Pokud je to všechno, nač teď dokážeš myslet."

Usilovně jsem se nadechl. Molly, řekl jsem si. Starling byla tak hřejivá a blízká, tak sladce voněla. Jako pěvkyně si nedělala těžkou hlavu z toho, co mi navrhla. Pro ni to nic nebylo. Co však byla Molly doopravdy pro mne? "Už jsem ti říkal. Jsem ženatý." Bylo těžké to vyslovit.

"Hm. A ona tě miluje a ty zřejmě miluješ ji. Ale my jsme ti, kdo jsou teď tady, a je nám zima. Pokud tě tolik miluje, vyčítala by ti snad tu trochu teplecká a pohodlí za tak chladné noci?"

Bylo to těžké, ale přiměl jsem se na chvíli to zvážit, pak jsem se potmě sám pro sebe usmál. "Nejen že by mi to vyčítala. Ona by mi přímo urazila hlavu."

"Ach." Starling na mé hrudi se zlehka zasmála. "Chápu." Jemně se ode mě odtáhla. Dychtil jsem natáhnout ruce a přivinout ji zpátky k sobě. "Snad bychom raději měli už spát. Hezky se vyspi, Fitzi."

A tak jsem ji uposlechl, ale ne hned a nikoli bez jistých výčitek.

V noci se zvedl vítr, a když zrána odjistili dveře, uvítal nás pohled na novou vrstvu sněhu. Báł jsem se, že pokud bude o hodně hlubší, budeme mít vážné problémy s povozy. Nik však působil sebevědomým a boдрým dojmem, když nás nechal nasednout. Své paní popřál srdečné sbohem a vyrazili jsme na cestu. Z místa nás odváděl jinou cestou, než po jaké jsme přijeli. Tato byla drsnější a na několika místech byl navátý tak hluboký sníh, že na něm trupy vozů zanechaly uhlazenou stopu. Starling během dopoledne nějakou dobu jela vedle nás, dokud k ní Nik neposlal muže s výzvou, zda by se nechtěla připojit k nim. Srdečně mu poděkovala za pozvání a hbitě vyrazila, aby se k nim přidala.

Brzy odpoledne jsme se dostali zpátky na silnici. Podle mne jsme získali jen málo tím, že jsme se cestě tak dlouho vyhýbali, ale Nik měl nepochybně svoje důvody. Snad jen prostě nechtěl, aby kolem jeho úkrytu vedla udusaná stezka. Toho večera jsme našli jen primitivní přístřeší, jakési polorozpadlé chatrče na břehu řeky. Doškové střechy v sobě měly rozestupy, takže na podlaže byly místy celé prsty sněhu a velký hrbol navátého sněhu pode dveřmi. Koně nebylo kde jinde ukrýt než v závětrří srubů. U řeky jsme je napojili a každý dostal přiděl obilí, žádné seno tu však na ně nečekalo.

Nighteyes šel se mnou nasbírat dříví na oheň, neboť, ačkoli u krbů bylo dřeva dost na zažehnutí ohně k vaření, nestačilo by to na celou noc. Jak jsme spolu šli k řece, abychom nasbírali palivové dříví, přemítal jsem o tom, kolik se toho mezi námi změnilo. Mluvili jsme méně než kdysi, já však cítil, že jsem si ho více vědom než kdykoli předtím. Snad jsme měli menší potřebu hovořit. Avšak za dobu, kterou jsme strávili každý odděleně, jsme se rovněž změnili. Když jsem se na něj podíval teď, jaksi jsem napřed uviděl vlka a pak svého druha.

Myslím, žeš mě konečně začal respektovat tak, jak si zasloužím. Byla v tom trochu škodolibost, ale zároveň i pravda. Najednou se zjevil mezi křovisky na břehu po mé levici, zlehka překlusal zavátou stezku a nějak se mu podařilo zmizet mezi sněhovými dunami a bezlistými, zakrslými keři.

Už nejsi žádný vlče, to je pravda.

Žádný z nás už není mláďetem. To jsme na této cestě zjistili oba. Ty už o sobě vůbec nesmyšlíš jako o chlapci.

Beze slova jsem se ploužil sněhem a přemýšlel o tom. Nevěděl jsem přesně, kdy jsem si definitivně řekl, že už jsem dospělý muž a žádný chlapec, avšak Nighteyes měl pravdu. Velice zvláštní, že jsem na chvíli pocítil smutek nad ztrátou toho zmizelého chlapce s hladkou tváří a kurážnou lehkovážností.

Myslím, že jako chlapec jsem byl lepší než jako muž, přiznal jsem se kajícíně vlkovi.

Proč nepočkáš, až jím budeš o trochu děle, a pak teprve nehodnotíš? navrhl.

Cesta, po níž jsme se ubírali, měla sotva šířku vozu a byla viditelná jen jako pás, na němž ze sněhu nevyčnívaly žádné keře. Příčinlivý vítr ze sněhu modeloval duny a závěje. Šel jsem proti němu a čelo a nos mi brzy pálily po jeho drsných polibcích. Zdejší terén se lišil jen málo od krajiny, kterou jsme putovali poslední čtyři dny, ale když jsem tudy kráčet pouze ve společnosti vlka, a mlčky, byl to zážitek jako z jiného světa.

Stanul jsem na břehu a pohlédl na druhou stranu. Okraje řeky byly místy zamrzlé a občasné shluky plaveného dřeva s sebou ve vodě tu a tam unášely kusy špinavého ledu a ulpělého sněhu. Proud zde byl silný, což bylo znát podle hbitě nadskakujícího dřeva. Zkoušel jsem si představit, jak je řeka zamrzlá celá, a nešlo mi to. Na protější straně za valící se masou vod byla horská úpatí hustě porostlá jehličnany, které přecházely v pláň s duby a vrbami, která se svažovala rovnou ke břehu. Myslím, že právě voda před léty zastavila šíření požárů. Přemýšlel jsem, zda i tahle strana řeky bývala tak hustě zalesněná jako ta protější.

Koukej, zavyl toužebně Nighteyes. Cítil jsem jeho spalující hlad, zatímco jsme očima hltali vysokého jelena, který se přišel k řece napít. Když nás vycítil, zvedl svou parohatou hlavu, ale klidně nás pozoroval s vědomím, že je v bezpečí. Zjistil jsem, jak se mi při Nighteyesových myšlenkách na čerstvé maso sbíhají sliny v ústech. Na druhé straně bude lov mnohem lepší.

To doufám. Seskočil z náspu na sněhem zavátý štěrk a kamení na okraji řeky a cupital sněhem proti proudu. Já šel za ním již poněkud méně ztepile a za chůze jsem sbíral suché klacky. Šlo se tu mnohem hůře a vítr byl drsnější, neboť byl prosycený chladem od řeky. Zároveň to však byla zajímavější procházka, protože jaksi skýtala více možností. Sledoval jsem Nighteyese, jak pobíhá přede mnou. Nyní se pohyboval jinak. Pozbyl hodně ze své štěněčí zvědavosti. Srnčí lebku, která by si dříve vyžádala opatrné očichání, nyní jen hbitě obrátil, aby se ujistil, že to jsou vskutku jen holé kosti, načež pokračoval dál. Počínal si účelně, když prověřoval shluky vyplaveného dřeva, aby zjistil, zda se pod nimi neukrývá nějaká zvěř. Nevynechal ani podemletý říční násep, jak dychtivě slídl po kořisti. Vrhł se na nějakého hlodavce, který se odvážil ven z doupěte pod náspem, a zhltl ho jako nic. U vchodu do doupěte chvíli hrabal, pak vrazil čenich do vnitřku a důkladně ho pročmuchal. Spokojen s tím, že uvnitř již nejsou žádné obyvatelé, které by vyhrabal, zvedl se a klusal dál.

Jak jsem ho tak následoval, přistihl jsem se, že pozoruji řeku. Čím více jsem z ní viděl, tím více, a nikoli méně, mi naháněla strach. O její hloubce a síle jejího proudu svědčily mohutné kmeny s obnaženými kořeny, které se na vodě houपालy a otáčely, jak je řeka unášela řečištěm. Uvažoval jsem, zda na horním toku řádila taková větrná bouře, že tyto obry vyrvala z půdy, či zda řeka pozvolna podemlala jejich základy, až se stromy překotily do vody.

Nighteyes stále pobíhal přede mnou. Ještě dvakrát jsem ho uviděl, jak vyskočil a tlapami a zuby přibíl k zemi nějakého nešťastného hlodavce. Nevěděl jsem jistě, co jsou zač, nevypadali přesně jako krysy a jejich hladké kožichy napovídaly, že jsou ve vodě doma.

Maso vskutku nepotřebuje mít název, poznamenal jízlivě Nighteyes a já byl nucen s ním souhlasit.

Radostně vyhodil svou kořist do vzduchu a znovu ji v pádu chytil. Zběsile se na mrtvolku vrhl a chvíli ji sápal, načež ji znovu vyhodil, tancuje za ní na zadních. Jeho prostá radost byla pojednou nakažlivá.

Pocit'oval uspokojení z úspěšného lovu, z masa, kterým si naplní břicho, a z času, který měl na to, aby ho nerušené sežral. Tentokrát se zvířátko vzneslo nad moji hlavu a já vyskočil, abych schlíplé tělíčko chytil a vzápětí ho vymrštil ještě výš. Nighteyes hupsl do výše a všemi čtyřmi se odlepil od země. Elegantně kořist zachytil, potom se nahrbil a ukázal mi ji, vyzýváje mne, abych se pustil za ním. Upustil jsem náruč dřeva a vyrazil za ním. Snadno mi unikal, pak udělal kličku zpátky proti mně, provokuje mne tím, jak se prohnal kolem, takřka na dosah mé ruky, když jsem se po něm vrhl.

"Hej!"

Oba jsme se zarazili uprostřed hry. Pomalu jsem vstal ze země. Byl to jeden z Nikových mužů, stál vysoko na náspu a civěl na nás. Měl s sebou luk. "Seber tu nějaké dříví a hned se vrať zpátky," přikázal mi. Rozhlédl jsem se kolem, neviděl jsem však důvod k ostrému tónu v jeho hlase. Nicméně jsem posbíral náruč rozházeného dříví a pak zamířil zpátky k chýším.

Našel jsem Kettle, jak ve světle ohně mžourá do nějakého svítku, ignorujíc ty, kteří se u krbu pokoušeli vařit. "Copak to čtete?" zeptal jsem se.

"Spisy od Cabala Bílého. Proroka a věštce za časů Kimoalanu."

Pokrčil jsem rameny. Ta jména mi nic neříkala.

"Pod jeho vedením byla sepsána smlouva, která ukončila sto let války. A to umožnilo trojici národů, aby se stali jedním lidem. Dělili se o vědění. Mnoho druhů potravy, která kdysi rostla pouze v jižních údolích Kimoalanu, se začalo pěstovat všude. Například zázvor. A oves kimoa."

"To dokázal jeden člověk?"

"Jeden člověk. Či snad dva, když připočteš generála, jehož přesvědčil, aby dobýval, ale vzdal se ničení. Tady o něm mluví: ‚Katalyzátorem byl ve své době DarAles, jenž změnil srdce a životy mnohých.

Nepřišel, aby se stal hrdinou, ale aby probudil hrdiny v ostatních. Přišel, ne aby naplnil proroctví, nýbrž aby otevřel dveře novým budoucnostem. A to je vždy úkolem katalyzátora.‘ A výše napsal, že je to v každém z nás, abychom byli katalyzátory ve své vlastní době. Co si o tom myslíš, Tome?"

"Raději budu pastýřem," odvětil jsem popravdě. Katalyzátor nebylo zrovna slovo, které bych miloval.

Tu noc jsem spal s Nighteyesem po boku. Kettle pochruchovala nedaleko, zatímco poutníci se k sobě choulili na druhém konci chýše. Starling se rozhodla, že bude spát ve druhé chatrči s Nikem a některými z jeho mužů. Po nějakou dobu ke mně vítr v póry věch přinášel zvuky harfy a jejího hlasu.

Zavřel jsem oči a zkoušel snít o Molly. Místo toho jsem spatřil hořící vesnici v Bucku, jak se od ní vzdalovaly rudé lodě. Připoutal jsem se k jednomu mládenci, který vyplul pod pláštěm tmy na moře, aby se svým dorisem prorazil rudé lodi bok. Vhodil hořící lampu na její palubu a za ní kýbl laciného rybiho oleje, který používali chudí lidé do lamp. Plachta se vzňala právě v okamžiku, kdy se chlapec odpoutával od hořící lodě. Za ním se nesly kletby a výkřiky hořících mužů, jež sílily spolu s požárem. Té noci jsem sdílel jeho přítomnost a zakoušel jeho trpký triumf. Nezůstalo mu zhola nic, žádná rodina, žádný domov, ale prolil zčásti krev, která prolila krev jeho. Až příliš dobře jsem rozuměl slzám, jež smáčely jeho usměvavou tvář.

8 Přejít na řeku

Ostrované o lidu Šesti vévodství vždycky hovořili posměšně, nazývali nás otroky země, farmáři, kteří se hodí jen na to, aby se hrabali v hlíně. Edu, farmářské božstvo, jemuž vděčíme za hojnost úrody a množení stád, mají ostrované v opovržení jako boha usedlých lidí, kteří pozbyli veškerého ducha. Samotní ostrované se koří jen Elovi, bohu moře. Není to božstvo, jež by zahrnovali svými díky, ale bůh, jehož jménem klejí. Jediné požehnání, které svým věrným sesílá, jsou bouře a těžkosti, které je mají posílit. V tomto ohledu se ostrované v lidech Šesti vévodství hodně zmýlili. Uvěřili tomu, že lidé, kteří pěstují úrodu a chovají ovce, zakrátko na duchu klesnou na úroveň ovcí. Vtrhli mezi nás a masakrovali a ničili, přičemž naše obavy o náš lid mylně pokládali za slabost. Avšak té zimy prostí lidé z Bucku a Bearnu, Ripponu a Shoaksu, rybáři a pastevci, husopasky a pasáči vepřů, vstoupili do války, kterou naši znesváření šlechticové a rozptýlené armády vedli tak mizerně, a vzali ji do svých rukou. Neboť prosté lidi, kteří jsou solí země, lze utiskovat jenom tak dlouho, než sami povstanou na vlastní obranu, ať už proti cizincům nebo nespravedlivému pánovi.

Dalšího dne zrána už ostatní reptali kvůli zimě a nutnosti spěchu. Toužebně hovořili o horké kaši a krbových placekách. Horká voda sice byla k dispozici, ale jenom tolik, abychom si zahřáli žaludky. Naplnil jsem hrnek pro Kettle a pak jsem se vrátil, abych nabral horkou vodu i do svého šálku. Mhouřil jsem oči bolestí, když jsem se přehraboval ve svém ranci a hledal elfí kůru. Po tom snu z předešlé noci, navozeném Uměním, mi bylo mdlo a celý jsem se třásl. Už jenom při pomyslení na jídlo se mi dělalo zle. Kettle usrkávala čaj a sledovala mě, jak nožem odkrajuji kousky kůry do svého hrnku. Bylo dost těžké přinutit se vyčkat, až se lektvar vyluhuje. Ústa mi zaplavila extrémní hořkost, ale takřka vzápětí jsem pocítil, jak bolest hlavy ustupuje. Vtom Kettle natáhla své stařecké klepeto a prudce mi vytrhla odřezek kůry z ruky. Koukla na něj, přičichla si a zvolala: "Elfí kůra!" Zděšeně se na mě podívala. "To je hrozná bylina, aby ji užíval takový mladík."

"Tíší mně bolest hlavy," řekl jsem jí. Nadechl jsem se, abych se obrnil, a potom jsem vypil zbytek šálku. Krupičnaté zbytky kůry mi ulpěly na jazyce. Silou vůle jsem je polkl, pak jsem hrnek vytřel a vrátil jej zpátky do rance. Natáhl jsem ruku a ona mi do ní, ač zdráhavě, vložila kousek kůry, který mi předtím vzala. Pohled, kterým mě přitom obdařila, byl velmi zvláštní.

"Nikdy jsem neviděla, aby to někdo takhle pil. Víš, na co se to používá v Chalcedu?"

"Povídali, že tím krmí otroky na galejích, aby je udrželi při síle."

"Při síle a v beznaději. Člověka na elfí kůře lze snáze odradit. A snáze ovládat. Možná to otupí bolest hlavy, ale otupuje to i mysl. Dávala bych si na to pozor, být sebou."

Pokrčil jsem rameny. "Užívám to už celá léta," řekl jsem a strčil bylinu zpátky do rance.

"O to větší důvod přestat s tím hned," odvětila ostře. Podala mi svůj ranec, abych jí ho naložil zpátky na vůz.

Na přelomu dopoledne Nik nařídil, abychom s vozy zastavili. Se dvěma muži se pak od nás oddělil, zatímco ostatní nás ujistili, že je všechno v pořádku. Nik prý jel napřed, aby připravil přejezd, než tam dorazíme my. Ani jsem se nemusel dívat po Nighteyesovi. Odkradl se, aby sledoval Nika a jeho muže. Opřel jsem se na kozlíku a schoulil se, abych si udržel teplo.

"Hej, ty. Odvolej toho svého psa zpátky!" nařídil mi náhle jeden z Nikových mužů.

Vzpřímil jsem se na sedačce a začal se rozhlížet kolem, jako že ho hledám. "Nejspíš někde vycítil králíka. Zase se vrátí. Všude chodí se mnou, opravdu."

"Hned ho zavolej zpátky!" prohlásil výhrůžně ten muž.

A tak jsem vstal z kozlíku a zavolał Nighteyese. Nepřišel. Omluvně jsem pokrčil rameny směrem k mužům a znovu se posadil. Jeden z nich na mě stále zlostně hleděl, ale já ho ignoroval.

Panoval jasný a studený den, foukal palčivě ostrý vítr. Kettle po celou dobu útrpně mlčela. Spánek na zemi mi v rameni probudil starou bolest a teď mi v něm ustavičně cukalo. Ani jsem si nechtěl představit, jak je jí. Snažil jsem se myslet pouze na to, že již brzy budeme za řekou a že pak už je to kousek do hor. V horách snad budu před Regalovou koterií v bezpečí.

Nějací muži natahují u řeky lana. Zavřel jsem oči a snažil se zhlédnout, co vidí Nighteyes. Bylo to obtížné, protože sledoval očima muže samotné, zatímco já chtěl vidět, na čem pracují. Ale právě když jsem rozeznal, že s pomocí vodícího lana natahují přes řeku silnější lano, další dva muži na vzdáleném břehu se začali energicky prohrabovat v hromadě naplaveného dříví v zákrutu řeky. Brzy se objevila dosud ukrytá pramice a muži se nyní pustili do odsekávání ledu, který se na ní utvořil.

"Probud' se!" řekla mi podrážděně Kettle a šťouchla mě do žeber. Posadil jsem se rovně a uviděl, že druhý vůz je již v pohybu. Škubl jsem otěžemi klisny a vyjel za ostatními. Jeli jsme kousek po cestě podél řeky, načež jsme sjeli na otevřený úsek svažující se k řece. Stálo tam několik vyhořelých chýší, jež vzaly očividně za své při požárech před léty. Byla tam též primitivní rampa z klád a malty, nyní již značně zvětralá. Na opačné straně řeky jsem rozeznával zbytky starého, napůl potopeného prámu. Zčásti ho pokrýval led, trčela z něj však i uschlá tráva. Bylo patrné, že naposled se plavil už před mnohými roky. Chýše na druhé straně byly ve stejně zuboženém stavu jako ty na naší straně, neboť jejich doškové střechy se mezitím úplně propadly. Za nimi se zvedaly mírné kopce porostlé jehličnany. A za nimi, tyčící se v dálce, bylo vidět štíty Horského království.

Skupina mužů mezitím zajistila lany z úkrytu vytaženou pramici a nyní se s ní přes řeku dostávala k nám. Příd' směřovala po proudu. Pramice byla pevně přivázaná k tažnému lanu, rozběsněná řeka se ji i přesto snažila urvat a strhnout s sebou. Nebylo to moc velké plavidlo. Bylo napohled jasné, že vůz se spřežením se na něj vejde jen taktak. Po stranách pramice bylo sice zábradlí, ale jinak to prostě byla plochá, otevřená paluba. Na naší straně mezitím Nik a jeho muži dali svým poníkům postroje, aby je zapřáhli do tažných lan, zatímco na druhém břehu spřežení mezků velmi trpělivě couvalo směrem k vodě. Když se pramice pomalu blížila k nám, příd' se zvedala a klesala, jak s ní dravá řeka pohazovala. Proud po stranách lodi se mohutně pěnil a čeřil, zatímco příd' se občas ponořila a voda se přelila přes palubu. Bylo vidět, že suchou nohou se na druhou stranu určitě nedostaneme.

Poutníci mezi sebou úzkostlivě mumlali, ale vtom je umlčel břitký hlas jednoho muže: "A jakou máme jinou možnost?" Poté zavládlo mlčení. S hrůzou se dívali, jak se pramice blíží k nám.

Jako první se měl nalodit vůz a spřežení Nika. Možná to Nik dělal proto, aby dodal poutníkům kuráž.

Sledoval jsem, jak pramici bezpečně vytáhli na starou rampu a zádí napřed ji ukotvili. Vycítil jsem nelibost koní ve spřežení, ale i to, že tento postup dobře znají. Na pramici je odvedl sám Nik, který jim držel hlavy v klidu, zatímco ostatní muži se prodírali podél vozu a uvazovali ho k oporkám. Potom Nik sestoupil a mávl rukou na znamení. Dva muži stáli každý u hlavy jednoho koně, zatímco spřežení mezků na druhé straně napjalo lano. Pramice byla odstrčena a pohnula se do proudu řeky. Jelikož byla naložená, nořila se hlouběji do vody, ale zároveň tolik neposkakovala jako předtím. Dvakrát se příd' zvedla do výše a pak se ponořila, takže se přes palubu přelila voda. Na naší straně řeky vládlo ticho, zatímco jsme se dívali, jak pramice pluje na druhou stranu. Na druhém břehu byla vytažena a přídí napřed zajištěna, vůz byl odvázan a muži s ním sjeli dolů a pak vzhůru do svahu.

"Tak. Vidíte. Není se čeho obávat," řekl Nik s nenuceným úsměvem, ale já pochyboval, že svým slovům věří.

Dvojice mužů jela s pramici zpátky přes řeku. Nezdálo se, že by z toho byli nějak unesení. Drželi se křečovitě zábradlí a uhýbali před sprškami vody z řeky. Přesto byli oba prosáklí na kost, když pramice dorazila k našemu břehu a oni vystoupili. Jeden z nich odvolal gestem Nika stranou a začal se s ním zlostně domlouvat, ten ho však poplácal po rameni a hlasitě se zasmál, jako by to vše byl jen vydařený vtip. Natáhl ruku a oni mu podali malý váček. Nik ho uznale potěžkal, načež si ho pověsil na opasek. "Já držím své slovo," připomněl jim a vykročil zpátky k naší skupině.

Jako další byli na řadě poutníci. Někteří z nich chtěli jet ve voze, avšak Nik trpělivě zdůraznil, že čím těžší je náklad, tím více se pramice ve vodě noří. Nechal je nastoupit na pramici a ještě se ujistil, že má každý své místo, aby se mohl držet zábradlí. "Vy také," zavolal a pokynul Kettle a Starling.

"Já pojedu přes řeku i se svou károu," prohlásila Kettle, ale Nik jen potřásl hlavou.

"Vaši klisně se to nebude moc líbit. Kdyby se tam splašila, určitě byste na prámu být nechtěla. Důvěřujte mi. Vím, co dělám." Pohlédl na mě. "Tome? Nevadilo by ti, kdybys jel s tím koněm? Zdá se, že to s ní dobře umíš."

Kývl jsem a Nik řekl: "No tak vidíte, na klisnu vám dohlédne Tom. Vy pojedete teď."

Kettle se zamračila, ale musela to pochopit. Pomohl jsem jí dolů, Starling ji uchopila za paži a odvedla k pramici. Nik nastoupil na palubu a krátce si promluvil s poutníky, připomínaje jim, aby se prostě drželi a nebáli se. Tři z jeho mužů nasedli na pramici s nimi. Jeden z nich trval na tom, že nejmenší z dětí poutníků bude držet on sám. "Vím, na co se mám připravit," řekl vystrašené matce. "Postarám se, aby se dostala na druhou stranu. Vy jenom dávejte pozor na sebe." Holčička spustila na celé kolo a její vriskavý nářek byl slyšet i přes hukot řeky, zatímco pramice byla tažena na vodu. Nik stál vedle mě a díval se, jak odplovají.

"Dopadne to dobře," řekl si pro sebe jakož i ke mně. Obrátil se na mne s úsměvem. "Vidíš, Tome, ještě pár jízd a tu tvoji krásnou náušnici budu nosit já."

Mlčky jsem na to kývl. Dal jsem své slovo, souhlasil jsem s tím obchodem, ale nebyl jsem z toho moc šťastný.

Navzdory předchozím slovům jsem uslyšel, jak Nik vydechl úlevou, když pramice dosáhla druhého břehu. Promáčení poutníci se z ní rozprchli, ještě když ji muži uvazovali. Díval jsem se, jak Starling pomáhá Kettle dolů, načež je někteří z Nikových mužů chvatně odveleli nahoru na břeh a do skrytu stromů. Pak už pramice znovu zamířila k nám a na ní dva noví muži. Jako další měl jet prázdný vůz poutníků spolu s dvojicí poníků. Koním poutníků se to pranic nelíbilo. Bylo zapotřebí zavázat jim oči, a tři mužů, aby je odtáhli na pramici. Když už byli tam a uvázaní, koně se stále smýkali, jak jen mohli, odfrkovali a potřásali hlavami. Díval jsem se, jak přelouvají. Na druhé straně nemusel spřežení nikdo pobízet, aby s povozem rychle sjelo z prámu. Jeden muž vzal otěže a vůz s rachotem vyrazil do svahu, až mi zmizel z dohledu.

Dvojice mužů, kteří se s prámem vraceli tentokrát, měla dosud nejhorší plavbu. Byli už na půli cesty, když se v dohledu objevil mohutný pahýl, který si to šinul rovnou na pramici. Trčící zahnuté kořeny vypadaly jako obludná ruka, jak kláda divoce poskakovala v dravém proudu. Nik houkl na naše poníky a všichni jsme vyskočili, abychom jim pomohli zatáhnout za lano, ale kláda i přesto pramici letmo zasáhla. Muži na palubě zakřičeli, jelikož se při nárazu pustili zábradlí. Jeden z nich šel málem přes palubu, ale podařilo se mu zachytit za druhý sloupek, jehož se držel jako o život.

Když ti dva vystoupili na břeh, zlostně se mračili a nadávali, jako kdyby chovali podezření, že to nedopatření bylo záměrné. Nik nechal pramici zajistit a sám překontroloval všechny provazy, které ji držely na tažném laně. Při nárazu se uvolnilo jedno zábradlí. Zakroutil nad tím hlavou a upozornil na to své muže, když táhli poslední povoz na palubu.

Plavba nebyla o nic horší než kterákoliv z předchozích. Přihlížel jsem s určitým rozechvěním, neboť jsem věděl, že nyní je řada na mně. Dáš si koupel, Nighteyesi?

Jistě to bude stát za to, bude-li na druhé straně dobrý lov, odvětil, ale já vycítil, že je nervózní tak jako já. Snažil jsem se uklidnit sám sebe i Kettleinu klisnu, zatímco jsem se díval, jak přivazují pramici k rampě. Konejšivě jsem k ní mluvil, když jsem ji vedl po břehu dolů, a snažil se ze všech sil, abych ji ujistil, že bude v pořádku. Zdálo se, že to akceptuje, když klidně vystoupila na potlučenou dřevěnou palubu. Vedl jsem ji pomalu a vše jí za chůze vysvětloval. Když jsem ji uvazoval ke kruhu v palubě, pokojně stála. Dva z Nikových mužů pevně přivázali káru. Nighteyes mezitím naskočil, pak se posadil, spustil břicho dolů a zaťal se pařáty do dřeva. Nelíbilo se mu, jak řeka lačně poškubávala s prámem. Abych pravdu řekl, ani mně ne. Odvážil se přijít až ke mně a skrčil se vedle mne, tlapy doširoka roztažené.

"Pojedete s Tomem a s povozem," řekl Nik promáčeným mužům, kteří již měli jednu cestu za sebou. "Já a mí chlapi převezeme naše poníky při poslední plavbě. Držte se od té klisny dále, kdyby si snad usmyslela vyhazovat."

Ostražitě nastoupili na palubu, pokukující po Nighteyesovi skoro stejně nedůvěřivě jako po klisně.

Usadili se poblíž zádi dvoukoláku a tam se chytli. Nighteyes a já jsme zůstali na přídi. Doufal jsem, že tady budeme mimo dosah koňských kopyt. V poslední chvíli Nik prohlásil: "Myslím, že tuhle cestu si dám s vámi." S úšklebkem sám odstrčil pramici a mávl na své muže. Spřežení mezků na druhé straně řeky zabralo a my jsme s trnutím vjeli do řeky.

Pozorovat něco není totéž jako to dělat. Když mě zasáhla první sprška ledové vody z řeky, zalapal jsem po dechu. Pojednou jsme byli jako hračka ve spárech nevyzpytatelného dítěte. Řeka pádila okolo nás, škubala s prámem a hučela zoufalstvím, že nás nemůže strhnout s sebou. Masy zběsilých vod mě málem ohlušily. Vtom sebou pramice trhla a já zjistil, že se křečovitě držím zábradlí, zatímco vodní příval se přelévá přes palubu a přitom mi chňapá po kotnících. Když u příde vytryskl vodní gejzír podruhé a všechny nás zmácel, kobyla zařehkala. Pustil jsem se zábradlí s úmyslem chytit ji za ohlávku. Dva muži zřejmě pojali tentýž nápad. Opatrně se přemísťovali kupředu, držíce se přitom povozu. Mávl jsem na ně, ať jdou pryč, a otočil se ke klisně.

Nikdy už se nedozvím, co měl ten muž v úmyslu. Snad udeřit mě jílce svého nože. Koutkem oka jsem zachytil ten pohyb a otočil se tváří k němu, zrovna když se prám opět zapotácel. Minul mě a klopýtl kupředu směrem ke klisně. Kůň, již tak dost vystrašený, zpanikařil a začal kolem sebe zběsile kopat. Trhl divoce hlavou ke mně, takže jsem klopýtl dozadu. Už jsem skoro nabyt rovnováhu, když tu se na mě muž vrhl podruhé. U zádi povozu se Nik bil s druhým mužem. Zlostně zakřičel něco o své cti a daném slově. Uhnul jsem před úderem protivníka právě v okamžiku, kdy se přes příd' přelil vodní příval. Jeho síla mě spláchla směrem ke středu pramice. Zachytil jsem se kola povozu a přitiskl se k němu, lapaje po dechu. Sevřel jsem svůj meč, napůl tasený, když tu mě kdosi popadl zezadu. I předešlý útočník šel po mně, zuby vy ceněné a čepel nože tentokrát napřed. Vtom se kolem mě divoce mihlo chlupaté tělo. Nighteyes ho udeřil zpřímá do hrudi a mrštil ho zády proti zábradlí.

Uslyšel jsem zaprašštění uvolněného sloupku. Pomalu, pomaloučku se vlk, muž a zábradlí převraceli do vody. Vrhel jsem se k nim a vlekl útočníka s sebou. Když přepadli do vody, podařilo se mi zachytit se roztržitých zbytků sloupku a Nighteyesova ocasu. Kvůli tomu jsem obětoval svůj meč. Držel jsem ho jen za špičku ocasu, ale nepouštěl jsem. Hlava se mu vynořila a předními tlapami zuřivě hrabal po okraji pramice. Pomalu se začal dostávat nahoru.

Potom jsem utřil kopanec botou do ramene. Tupá bolest v místě explodovala. Další kopnutí mne zasáhlo z boku do hlavy. Díval jsem se, jak mi povolují prsty, viděl jsem Nighteyese, jak se ode mě vzdaluje, lapený dravou řekou a unášený v obrátkách pryč.

"Bratře!" vykřikl jsem nahlas. Hukot řeky pohltit má slova a další cákanec vody přes palubu mě zmácel a naplnil mi ústa i nos. Když se voda přelila, snažil jsem se dostat na ruce a na kolena. Muž, jenž mě nakopl, klečel vedle mne. Ucítil jsem jeho nůž, jak mi ho tiskne na krk.

"Jen zůstaň, kde jsi, a drž se," nabádal mě zlověstně. Otočil se a houkl dozadu na Nika: "Udělám to po svém!"

Neodpovídal jsem. Zuřivě jsem pátral kolem a ze všech sil se snažil najít vlka. Prám pode mnou se ponořil pod vodu, řeka se přelila s hukotem přes palubu a já byl znovu promáčen ledovou sprchou a vlnami. Chlad. Mokro. Voda v ústech a v nose, kuckání. Nebyl jsem s to říci, kde končím já a kde začíná Nighteyes. Pokud ještě vůbec žil.

Tu se pramice otřela o rampu.

Počínali si dost nemotorně, když mě na druhé straně stavěli na nohy. Muž oddělal svůj nůž dříve, než mě druhý stačil chytit pořádně za vlasy. Vyšvihl jsem se vzhůru, bil se hlava nehlava, nic se nestaraje o to, co by mi ještě mohli udělat. Sálal jsem nenávistí a zběsilostí a zpanikaření koně se řídili mým příkladem.

Jeden muž šel k zemi v těsné blízkosti klisny, takže jedno z kopyt se mu zabořilo do žeber. Zbývali dva, či tak jsem se alespoň domníval. Jednoho jsem ramenem shodil do řeky. Podařilo se mu zachytit se prámu a tam se držel, zatímco já škrtil jeho druha. Nik cosi zakřičel, něco jako varování. Svíral jsem mu hrdlo a bušil mu hlavou o palubu, když vtom se na mne sesypali další. Tito už se netajili svými zlatohnědými stejnokroji. Snažil jsem se je přimět k tomu, aby mě zabili, ale oni to neudělali. Uslyšel jsem další výkřiky ze vzdáleného úbočí a měl jsem za to, že jsem poznal hlas Starling vystupňovaný hněvem. Po nějaké době jsem ležel spoutaný na zasněženém břehu. Nade mnou držel hlídku nějaký muž s taseným mečem. Nevěděl jsem, jestli jím ohrožuje mne, nebo jestli má za úkol zabránit ostatním, aby mě zabili. Stáli v kruhu kolem a lačně na mě civěli, jako smečka vlků, kteří právě skolili jelena. Bylo mi to jedno. Pátral jsem kolem, nic se nestaraje o to, co by mi mohli udělat. Dokázal jsem vycítit, že on tam někde bojuje o život. Mé vědomí jeho přítomnosti sláblo a sláblo, jak vynakládal veškeré své síly na to, aby přežil.

Vtom na zemi vedle mě přistál Nik. Jedno oko mu začínalo otékat, a když se na mě zašklebil, měl zkrvavené zuby. "Vidiš, Tome, tak jsme tady, na druhé straně řeky. Řekl jsem, že tě sem dopravím, a tak jsme tady. Teď si vezmu tu náušnici, jak jsme se dohodli."

Můj hlídač ho nakopl do žeber. "Sklapni," zavrčel.

"Tak jsme se nedohodli," vzpouzel se Nik, když popadl dech.

Podíval se na ně na všechny a snažil se vytipovat někoho, s kým by se dalo mluvit. "Měl jsem dohodu s vaším kapitánem. Řekl jsem mu, že mu přivedu tady toho muže, a on mi na oplátku nabídl zlato a bezpečný průchod. Pro mě a pro ostatní."

Seržant se trpce zasmál. "No, nebyla by to první dohoda, kterou kapitán Mark sjednal s pašerákem. Zvláštní. Žádný z nich z nás nikdy neměl užitek, co, hoši? A kapitán Mark, ten je teď kus cesty po proudu za námi, takže je těžké říci, co ti slíbil. Mark se vždycky rád předváděl, jen co je pravda. Jenže teď je pryč. Já ale znám své rozkazy, a to zatknout všechny pašeráky a odvést je zpátky do Moonseye. Já jsem dobrý voják, jen co je pravda."

Seržant se shýbl a ulehčil Nikovi od měšce zlata a taky od jeho vlastního měšce. Nik se bránil a přitom přišel o trochu krve. Nestálo mi za to dívat se o kolik. Prodal mě Regalovým strážím. Ale jak se dozvěděl, kdo jsem? Postelové řeči se Starling, pomyslel jsem si trpce. Důvěřoval jsem, a měl jsem z toho jen to, co vždycky. Ani jsem se neotočil, abych viděl, jak ho vlečou pryč.

Měl jsem pouze jediného přítele, a má pošetilost ho přišla draho. Hleděl jsem na nebesa a šmátral mimo své tělo, rozprostřel jsem smysly do maximální šíře a pátral a pátral. Našel jsem ho. Tam někde právě škrábal a hrabal pařáty po příkrém zledovatělém břehu. Hustý kožich měl ztěžklý vodou, tak ztěžklý, že sotva mohl uzvednout hlavu. Vtom pozbyl půdu pod nohama, řeka ho znovu uchvátla a on se v ní zase motal kolem dokola, unášen stále dál. Strhla ho pod vodu a tam ho držela, potom ho najednou vyvrhla na hladinu. Vzduch, kterého se nadechl, byl prosycen šplíchající vodou. Už mu nezbývaly síly.

Zkus to! přikázal jsem mu. Zkoušej to!

A vrtkavý proud ho znovu mrštil proti břehu, ale tentokrát to byla změť visících kořenů. Pařáty se mezi nimi zachytil a povytáhl se výš, hrabaje nohama jako divý, zatímco vykašlával vodu a lapal po vzduchu. Jeho plíce pracovaly jako měchy.

Vylez ven! Otřep se!

Vůbec mi neodpověděl, ale já vycítil, že se vysoukal ven. Kousek po kousku se dostával na křovinatý

břeh. Plazil se jako štěně, po břiše. Crčela z něho voda, a když se přikrčil k zemi, utvořila se pod ním kaluž. Byla mu strašná zima. Na uších a na čenichu se mu již tvořila jinovatka. Vstal a pokusil se otřepat. Přepadl na bok. Znovu se vyškrábal na nohy a odklopýtal dalších několik kroků směrem od řeky. Znovu se otřepal a voda cákala do všech stran. Přitom se odlehčil a kožich se mu opět naježil. Stál, hlavu svěšenou, a vydávil ze sebe příval říční vody. Najdi si úkryt. Stoč se do klubka a zahřej se, nabádal jsem ho. Moc mu to nemyslelo. Jiskřička života, která byla Nighteyesem, skoro vyhasla. Několikrát si divoce odfrkl, potom se rozhlédl okolo sebe. Táhle, pobízels jsem ho. Pod tím stromem. Sníh ohýbal větve jehličnanu skoro až k zemi. Pod stromem byla nevelká dutina, hustě vystlaná jehličím. Kdyby se tam vplížil a stočil se do klubka, mohl by se znovu zahřát. Jen běž, ponoukal jsem ho. Dokážeš to. Jen běž.

"Myslím, žeš ho nakopl moc tvrdě. Jenom teď civí do nebe."

"Viděl jsi, co ta ženská udělala Skefovi? Krvácí jako prase. Pěkně jí za to jednu vyt'al."

"Kam se poděla ta stařena? Našel ji někdo?"

"V tom sněhu se nedostane daleko, takže s tím si nedělej starosti. Prober ho a postav ho na nohy."

"Ani nemžourá očima. Sotva dýchá."

"To je mi jedno. Jen ho odved' k tomu čaroději přes Umění. Pak už to nebude náš problém."

Vnímal jsem, že mě stráže vytahují na nohy. Vnímal jsem, že mě vedou nahoru do kopce. Tomuto tělu jsem nevěnoval žádnou pozornost. Místo toho jsem se znovu otřepal a pak se vplížil pod strom. Místa tam bylo akorát na to, abych se stočil do klubíčka. Položil jsem si ocas na čenich. Několikrát jsem trhl ušima, abych z nich otřepal poslední zbytky vody. Teď běž spát. Všechno je v pořádku. Běž spát. Zavřel jsem mu oči. Stále se chvěl, ale já cítil, jak ho znovu pomaloučku prostupuje teplo. Jemně jsem se odtáhl. Zvedl jsem hlavu a vyhlédl ze svých očí. Kráčet jsem po nějaké stezce, po stranách doprovázen vysokými farrowskými zbrojnoši. Nemusel jsem se ani ohlížet, abych věděl, že ostatní jdou za námi. Před námi jsem viděl Nikovy povozy, které stály seřazeny pod příkrovem stromů. Viděl jsem jeho muže, jak sedí na zemi s rukama spoutanýma za zády. Poutníci, z nichž stále kapala voda, se choulili u ohně. I u jejich skupiny stálo několik strážných. Starling či Kettle jsem nikde neviděl. Jedna žena k sobě tiskla dítě a hlasitě mu plakala na rameni. Zdálo se, že hoch se nehýbe. Jeden muž se střetl s mýma očima, pak se otočil stranou a plivl na zem. "Je to vina Bastarda, kejklíře s Moudrostí, že jsme takhle dopadli," slyšel jsem ho říkat nahlas. "Eda se na něj hněvá. Poskvrnil naši pouť!"

Přivedli mne k přepychovému stanu vztyčenému v závětří skupinky velkých stromů. Prostrčili mě skrze chlopně ve vchodu a srazili mě na kolena na hustou předložku z ovčí kůže, prostřenou na vyvýšené dřevěné podlaze. Jeden strážník mě pevně držel za vlasy, zatímco seržant prohlásil: "Tady je, sire. Ten vlk dostal kapitána Marka, ale my jsme dostali jeho."

Tlustá pánev plná žhavých uhlíků vydávala příjemné teplo. Vnitřek stanu byl tím nejteplejším místem, jaké jsem za poslední dny poznal. Náhlé horko mě málem omráčilo. Burl však můj názor nesdílel. Seděl na dřevěné sedačce naproti pánvi a nohy měl natažené směrem k ní. Měl na sobě řízu a kapuci a byl přikrytý kožešinami, jako by ho už nic dalšího nedělilo od chladu noci. Vždycky to byl urostlý muž, teď byl i ztěžklý. Tmavé vlasy měl natočené po Regalově vzoru. V jeho temných očích se zračila nespokojenost.

"Jak to, že nejsi mrtvý?" otázal se mne.

Na takovou otázku nebyla žádná rozumná odpověď. Jenom jsem na něj hleděl s prázdným výrazem, zdi okolo mysli pevně semknuté. Obličej \nu pojednou zrudl a tváře jako by se nadmuly hněvem. Když mluvil, hlas měl přiškrcený. Zlostně pohlédl na seržanta.

"Podej řádné hlášení." A pak, ještě než muž spustil, se zeptal: "Toho vlka jste nechali uniknout?"

"Nikoliv uniknout, to ne, sire. Zaútočil na kapitána. On a kapitán Mark skončili společně v řece, sire, a proud je odnesl. V tak ledové a dravé vodě neměl nikdo z nich šanci přežít. Ale poslal jsem několik mužů po řece dolů, aby se na březích poohlédli po kapitánově těle."

"Budu chtít i tělo toho vlka, jestli je voda vyvrhne. Postarej se, ať to tví muži vědí."

"Ano, sire."

"Zajistili jste rovněž toho pašeráka Nika? Nebo vám taky unikl?" Burlův sarkasmus byl citelný.

"Ne, sire. Toho pašeráka a jeho muže máme. Máme i ty pocestné, ačkoli kladli větší odpor, než jsme čekali. Někteří utekli do lesů, ale přivedli jsme je zpátky. Tvrdí, že jsou poutníci hledající Edovu svatyni v

horách."

"To mě vůbec nezajímá. K. čemu znát důvod porušení králova zákona, když už ho člověk porušil? Získali jste nazpět zlato, které kapitán vyplatil tomu pašerákovi?"

Seržant se zatvářil překvapeně. "Ne, sire. Zlato vyplacené pašerákovi? Po tom nebylo ani stopy. Říkám si, jestli náhodou neskončilo v řece s kapitánem Markem. Možná ho tomu muži vůbec nedal..."

"Já nejsem žádný blázen. Vím mnohem více, co se děje, než ty si myslíš. Najdi ho. Všechno. A přines ho zpátky sem. Zatkli jste všechny pašeráky?"

Seržant se nadechl a rozhodl se vyjít s pravdou ven: "Několik jich bylo na vzdáleném úbočí se spřežením poníků, když jsme zajistili Nika. Odjeli dříve, než..."

"Zapomeňte na ně. Kde je ta Bastardova komplicka?"

Seržant se zatvářil rozpačitě. Věřím, že to slovo neznal.

"Dopadli jste tu zpěvačku? Tu Starling?" otázal se znovu Burl.

Seržant teď byl jako na jehlách. "Trochu se vymkla kontrole, sire. Když naši muži zpracovávali Bastarda na té rampě. Vyťala muži, který ji držel, a zlomila mu nos. Trochu trvalo, než jsme... ji dostali pod kontrolu."

"Je naživu?" Burlův tón jasně prozrazoval, co si o jeho kompetentnosti myslí.

Seržant zrudl. "Ano, sire. Ale..."

Burl ho umlčel pohledem. "Kdyby byl tvůj kapitán ještě naživu, přál by si teď, aby bylo po něm. Nemáš ponětí, jak podávat hlášení ani jak získat kontrolu nad situací. Měl ke mně být okamžitě vyslán muž, aby mi referoval o těch událostech, jak se seběhly. Zpěvačce se vůbec nemělo dovolit, aby viděla, co se děje, ale měla být okamžitě zajištěna. A jenom idiot by se pokoušel přemoci muže na pramici uprostřed silného proudu, zatímco měl pouze vyčkat, až pramice zakotví. Tam by měl na povel dobrý tucet mužů. A co se týče úplatku pro toho pašeráka, bude vrácen mně, jinak budete všichni bez žoldu, dokud se to neuhradí. Já nejsem žádný blázen." Rozhlédl se nasupeně po všech přítomných ve stanu. "Tohle jste zpackali. To vám neprominu." Pevně semkl rty. Když znovu promluvil, prskal jako kočka: "Vy všichni. Jděte."

"Ano, sire. Sire? A co vězeň?"

"Nechtejte ho tady. A venku ať zůstanou dva muži s tasenými meči. Chci si s ním však promluvit o samotě." Seržant se uklonil a pospíšil si ze stanu. Jeho muži ho urychleně následovali.

Vzhlédl jsem k Burlovi a střetl se s jeho očima. Ruce jsem měl pevně svázané za zády, avšak nikdo už mě nedržel na kolenou. Postavil jsem se na nohy a ze stoje jsem shlížel na Burla. Nepohnutě se střetl s mým pohledem. Když promluvil, měl klidný hlas. Jeho slova tak zněla o to výhrůžněji: "Opakuji ti, co jsem už řekl seržantovi. Já nejsem žádný blázen. Nepochybuji, že už máš nějaký únikový plán.

Pravděpodobně zahrnuje i mé usmrcení. Také já mám plán, a ten zahrnuje mé přežití. Rovnou ti ho povím. Je to prostý plán, Bastarde. Vždycky jsem dával přednost jednoduchosti. Je to takhle. Pokud mi způsobíš jakékoli potíže, nechám tě zabít. Jak už sis nepochybně vyvodil, král Regal si tě přeje živého. Pokud možno. Nemysli si, že mi to zabrání usmrtit tě, pokud mi budeš na obtíž. A pokud pomýšlíš na své Umění, musím tě varovat, že má mysl je dobře strážena. Budu-li mít jenom podezření, že se o to pokoušíš, prověříme tvé Umění tváří v tvář tasenému meči mé stráže. A co se týče tvé Moudrosti, nuže, pak se zdá, že mé problémy zde jsou rovněž vyřešeny. Ale i kdyby se tu zhmotnil tvůj vlk, proti meči ani on neobstojí."

Neříkal jsem nic.

"Rozumíš mi?"

Jednou jsem kývl.

"Tak to bychom měli. A teď. Pokud mi nezpůsobíš žádné problémy, dostane se ti slušného zacházení. Stejně jako ostatním. Budeš-li neukázněný, také oni s tebou budou sdílet tvé strádání. Rozumíš i tomuhle?" Střetl se s mým pohledem, dožaduje se odpovědi.

Nasadil jsem obdobně klidný tón: "To si opravdu myslíš, že bych se staral o to, zda prolížeš Nikovu krev, zrovna když mě zaprodal tobě?"

Usmál se. Přitom jsem ztuhl, protože ten úsměv kdysi patřil srdečnému tesařskému učni. Jeho kůži teď nosil úplně jiný Burl. "Jsi lstivý, Bastarde, a byl jsi takový už od doby, co jsem tě poznal. Jenže máš tutéž

slabost jako tvůj otec a ten pretendent, věříš, že i jediný život těchto rolníků má stejnou cenu jako tvůj. Přivod' mi jakékoli potíže, a oni všichni zaplatí, do poslední kapky krve. Rozumíš mi? I Nik."

Měl pravdu. Neměl jsem chuť si představovat, jak poutníci platí za mou troufalost. Tiše jsem se zeptal: "A když budu spolupracovat? Co se s nimi stane pak?"

Potřásl hlavou nad mou pošetilou starostlivostí. "Tři roky otroctví. Kdybych byl méně laskavý člověk, připravil bych každého z nich o ruku, protože se přímo zprotivili královým příkazům, když se pokusili překročit hranici, a zaslouží si potrestám jako zrádci. Pro pašeráky deset let."

Věděl jsem, že jen nemnozí z pašeráků přežijí. "A zpěvačka?"

Nevím, proč mi na otázku odpověděl, ale udělal to: "Zpěvačka bude muset zemřít. To víš jistě sám. Věděla, kdo jsi, poněvadž Will ji v Blue Lake vyslyšel. Rozhodla se pomoci tobě, když místo toho mohla pomoci králi. Je to zrádkyně."

Jeho slova ve mně zažehla jiskru hněvu. "Tím, že pomáhá mně, pomáhá skutečnému králi. A až se Verity vrátí, pocítíš jeho hněv. Nebude nikoho, kdo by tě chránil, ani zbytek té vaší proradné koterie."

Burl na mne chvíli jen hleděl. Nabyl jsem nad sebou opět kontrolu. Byl jsem jako dítě, jež vyhrožuje jinému hněvem svého staršího bratra. Má slova byla neúčinná, ba ještě horší než neúčinná.

"Strážel!" Burl nezakřičel. Pouze stěží pozvedl hlas, ale ti dva byli okamžitě uvnitř stanu, meče tasené a namířené na mou tvář. Burl se choval, jako by si zbraní nevšímal. "Přived'te sem tu zpěvačku. A hleďte, aby se tentokrát nevymkla ,kontrola'." Když zaváhali, zakroutil hlavou a vzdychl. "Tak dělejte, pospěšte si, vy dva. Pošlete ke mně i svého seržanta." Jakmile odešli, střetl se s mýma očima a zatvářil se nespokojeně. "Tady vidíš, s čím já musím pracovat. Moonseye bylo odjakživa odpadovou skládkou vojska Šesti vévodství. Mám tady zbabělce, blázny, kverulanty, pleticháře. A pak musím čelit nespokojenosti svého krále, když každý úkol, který dostanou, zpackají."

Snad myslím čekal, že ho polituji. "Takže Regal tě sem poslal, aby ses k nim připojil," poznamenal jsem místo toho.

Burl se na mě podivně usmál. "Zrovna tak jako sem král Shrewd vyslal tvého otce a Verityho přede mnou."

To byla pravda. Sklopil jsem zrak na hustou ovčí kůži pokrývající podlahu. Kapala na ni ze mě voda. Teplo z pánve mne pomalu prostupovalo a já se přitom chvěl, jako by se mé tělo loučilo s chladem, který mezitím nakumulovalo. Na okamžik jsem zašmátral mimo sebe. Můj vlk nyní spal, bylo mu tepleji nežli mně. Burl se natáhl ke stolku u své sedačky a uchopil konvici. Nalil si hrnek kouřícího hovězího vývaru a usrkl z něj. Cítil jsem tu vůni. Pak vzdychl a opřel se.

"Ušli jsme každý dlouhý kus cesty od doby, co jsme začínali, že ano?" Mluvil teď skoro lítostivě.

Krátce jsem kývl. Burl byl opatrný muž a já nepochyboval, že svým výhrůzkám dostojí. Již jsem viděl, jakou formu má jeho Umění, a viděl jsem rovněž, jak ho Galen zohýbal a zkroutil do podoby nástroje pro potřeby Regala. Byl loajální vůči arogantnímu princovi. To mu Regal vštípil - už to nedokázal oddělit od svého Umění. Měl mocenské ambice a miloval pohodlný život, který mu Umění zajistilo. Jeho ruce se již nedmulý svaly z fyzické práce. Namísto toho mu halenu napínalo břicho a v obličejí mu ztěžka visely laloky tváří. Vypadal o deset let starší než já. Ale střezil by své postavení vůči čemukoli, co by je ohrožovalo. A střezil by ho urputně.

Nejprve vešel do stanu seržant, ale jeho muži se Starling přišli krátce poté. Kráčela mezi nimi a vešla do stanu s důstojností, navzdory potlučené tváři a oteklému rtu. Působila ledovým klidem, jak tam stála napřímená před Burlem, a neobtěžovala se ho ani pozdravit. Snad jen já jsem vycítil tu zuřivost, která v ní kypěla. Či strach, který nedávala ani náznakem najevo.

Když stanula hned vedle mne, Burl zvedl zrak a oba si nás přeměřil. Jedním prstem ukázal na ni.

"Zpěvačko. Jsi si vědoma toho, že tenhle muž je FitzChivalry, Bastard nadaný Moudrostí."

Starling neodpověděla. Nebyla to otázka.

"V Blue Lake ti Will, člen Galenovy koterie, sluha krále Regala, nabízel zlato, řádné poctivé peníze, pokud bys nám mohla pomoci vypátrat tohoto muže. Zapřela jsi všechno, co jsi věděla o tom, kde je." Odmlčel se, jako by jí dával šanci promluvit. Neříkala nic. "A přesto jsme tě přistihli, jak opět cestuješ v jeho společnosti." Zhluboka se nadechl. "A on mi tu teď říká, že ty, když sloužíš jemu, sloužíš pretendentu Veritymu. A vyhrožuje mi Verityho hněvem. Pověz mi. Než na to odpovím já, souhlasíš s

tím? Anebo se on nesprávně vyjádřil tvým jménem?"

Oba jsme věděli, zejí nabízí šanci. Doufal jsem, že bude mít dost rozumu a chopí se jí. Viděl jsem, jak Starling polkla. Nepohlédla na mě. Když promluvila, hlas měla hluboký a pod kontrolou: "Nepotřebuji nikoho, aby za mě mluvil, milorde. Ani nejsem ničí služka. Nesloužím FitzChivalrymu." Odmlčela se a já pocítil úlevu. Jenže pak se nadechla a pokračovala: "Ale pokud Verity Farseeer žije, pak je právoplatným králem Šesti vévodství. A já nepochybuji, že všichni, kdo tvrdí něco jiného, pocítí jeho hněv. Pokud se vrátí."

Burl dlouze vydechl nosem. Lítostivě potřásl hlavou. Pokynul jednomu z čekajících mužů: "Ty. Zlom jí jeden prst. Je mi jedno který."

"Ale já jsem pěvkyně!" namítla v hrůze Starling. Nevěřicně na něj zírala. My všichni také. Nebylo by překvapivé, kdyby byl pěvec popraven za velezradu. Usmrtit pěvce byla jedna věc. A ublížit mu, to bylo něco úplně jiného.

"Copak jsi mne neslyšel?" zeptal se Burl strážníka, když zaváhal.

"Sire, ona je pěvkyně." Muž vypadal otřeseně. "A ublížit pěvci přináší smůlu."

Burl se od něj odvrátil k seržantovi: "Dohlédneš na to, že dostane pět ran bičem, než dnes večer půjdu spát. Pět ran, rozumíš, a já si přeji, abych si mohl osobně přepočítat jednotlivé šrámy na jeho hřbetě."

"Ano, sire," řekl mátožně seržant.

Burl se otočil zpátky ke strážníkovi. "Zlom jí jeden prst. Je mi jedno který." Vyřkl ten příkaz, jako by ta slova předtím nebyl vyslovil.

Muž vykročil ke Starling jako náměsíčný. Chystal se uposlechnout a Burl nemínil vzít rozkaz zpátky.

"Zabiju tě," slíbil jsem Burlovi opravdově.

Burl se na mě usmál. "Strážníku. Ať jsou to dva prsty. Je mi jedno které." Seržant se bleskově hnul, tasil dýku a stoupl si za mě. Přiložil mi ji na krk a srazil mě na kolena. Vzhlédl jsem ke Starling. Jednou na mě pohlédla, oči mdlé a prázdné, pak odvrátila zrak. Ruce měla spoutané za zády stejně jako já. Hleděla rovně před sebe na Burlovu hrud'. Stála tiše a mlčky, byla bledší a bledší, dokud se jí muž vskutku nedotkl. Když ji uchopil za zápěstí, vydral se z ní chraplavý hrdelní zvuk. Pak zaječela, ale její křik nemohl přehlušit dvojí lupnutí prstů, které strážník zalomil v kloubech dozadu.

"Ukázat," zavelel Burl.

Jako by měl vztek na Starling, že to musel udělat, mrštil jí ten muž tváří na zem. Ležela na ovčí kůži u Burlových nohou. Po tom výkřiku už nevydala ani hlásku. Dva nejmenší prsty na její levé ruce podivně trčely mezi ostatními. Burl se na ně podíval a spokojeně kývl.

"Odved' ji. A hleď, ať je dobře střežena. Pak se vrať a hlas se u svého seržanta. Až s tebou skončí, přijď za mnou," řekl Burl plytkým hlasem.

Strážník popadl Starling za límec a vytáhl ji na nohy. Působil poněkud mátožně i nakvašeně, když ji vystrčil ven ze stanu. Burl kývl na seržanta. "Nyní ať vstane."

Vstal jsem a díval se shora na něho, zatímco on ke mně vzhlížel. Nebylo však již nejmenších pochyb o tom, kdo má situaci pod kontrolou. Hlas měl velmi klidný, když poznamenal: "Předtím jsi říkal, že mi rozumíš. Teď už vím, že tomu tak skutečně je. Cesta do Moonseye pro tebe může být rychlá a hladká, FitzChivalry. Stejně jako pro ostatní. Anebo to může být jinak. Zcela to závisí na tobě."

Neodpověděl jsem. Nebylo ani třeba. Burl kývl na druhého strážníka. Odvedl mě z Burlova stanu do druhého. Obývali ho čtyři další strážníci. Dal mi chléb, maso a hrnek vody. Byl jsem povolný, když mi ruce svázal vepředu, abych se mohl najíst. Poté mi ukázal na houni v koutě a já šel jako poslušný pes. Spoutali mi ruce opět za zády a svázali mi nohy. Po celou noc udržovali na pánvi žár a vždy mě hlídali alespoň dva.

Bylo mi to jedno. Odvrátil jsem se od nich tváří ke stěně stanu. Zavřel jsem oči a vydal se nikoliv do hlubin spánku, ale za svým vlkem. Kožich měl již skoro suchý, avšak pořád spal, jak byl vyčerpaný. Zima a smýkání v říčním proudu ho značně poznamenaly. Spokojil jsem se s nepatrnou útechou, která mi zbývala. Nighteyes byl naživu a nyní spal. Jen jsem si říkal, na které straně řeky.

Moonseye je malé, leč opevněné město na hranici mezi Šesti vévodstvími a Horským královstvím. Je to zásobovací město a tradiční zastávka kupeckých karavan, jež využívají stezku Chelika vedoucí k průsmyku do Širokého údolí a do zemí za Horským královstvím. Právě v Moonseye princ Chivalry uzavřel svoji poslední velkou smlouvu s princem Ruriskem z Horského království. Vzápětí po dokončení téhle smlouvy následovalo odhalení, že Chivalry je otcem nelegitimního syna, kterého zplodil se ženou z dotyčné oblasti, a že chlapci je už šest roků. Následník trůnu Chivalry ukončil svá jednání a neprodleně se odebral domů na Buckkeep, kde předložil své královně, otci a poddaným nejupřímnější omluvu za hříchy svého mládí a abdikoval na trůn, aby předešel vzniku jakéhokoli zmatku v následnické linii.

Burl dodržel slovo. Přes den jsem putoval pěšky, obklopen strážemi, ruce spoutané za zády. Na noc mě ubytovali ve stanu a rozvázali mi ruce, abych se mohl najíst. Nikdo ke mně nebyl zbytečně krutý. Nevím, zda to nařídil Burl, abych byl ponecháván o samotě, či jestli se mezitím natolik rozšířily povídačky o traviči Bastardovi, kejklíři s Moudrostí, že si nikdo netroufal obtěžovat mě. Každopádně moji cestu do Moonseye neprovázely žádné další nepříjemnosti než pouze špatné počasí a vojenská strava. Od poutníků mne oddělili, takže jsem nevěděl nic o Kettle, Starling a ostatních pocestných. Stráž se v mé přítomnosti mezi sebou nebavily, takže jsem ani neznal vojenské klepy a zvěsti. Ani jsem se neodvážil pít se po nich. I při pouhém pomyslení na Starling a na to, co jí udělali, se mi dělalo mdlo. Přemýšlel jsem, zda se jí někomu zželo natolik, že jí prsty narovná a ováže. Přemítal jsem, zda to Burl dovolí. Překvapovalo mě, jak často jsem myslel na Kettle a děti poutníků.

Měl jsem však Nighteyese. Druhou noc pod Burlovým dozorem, po spěšném zhltnutí chleba a sýra, jsem byl ponechán o samotě v koutě stanu, který obývalo ještě dalších šest mužů ve zbrani. Zápěstí a kotníky jsem měl pevně spoutané, leč nikoliv krutě utažené, a měl jsem přes sebe přehozenou pokrývku. Mí hlídači se brzy nechali strhnout hrou v kostky při světle svíčky, která ozařovala stan. Byl to stan z kvalitní koží kůže a muži na zem nakladli silné cedrové větve, aby měli pohodlí, takže jsem tolik nestrádal zimou. Byl jsem celý rozlámaný a dost unavený a jídlo v žaludku mě zmáhalo k ospalosti. Přesto jsem se nutil zůstat vzhůru. Zapátral jsem po Nightyesovi - takřka bázně při představě, co bych asi mohl zjistit. Od okamžiku, co jsem ho přiměl k spánku, jsem v mysli zaznamenal pouze mlhavé náznaky jeho přítomnosti. Nyní jsem se po něm natáhl, a úplně to se mnou trhlo, když jsem ho ucítil nablízku. Zjevil se, jako kdyby vystoupil zpoza závěsu, a můj šok ho zjevně pobavil.

Jak dlouho už to umíš?

Teprve chvíli. Přemýšlel jsem o tom, co nám pověděl ten medvědí muž. A když jsme byli odloučeni, tak jsem zjistil, že mám svůj vlastní život. Našel jsem si v mysli své vlastní místo.

Při té myšlence jsem z jeho strany pocítil jistou váhavost, jako by čekal, že ho za to pokárám. Já ho místo toho objal, obestřel ho hřejivostí, kterou jsem k němu cítil. Báł jsem se, že zahyneš.

Já se teď bojím toho samého v souvislosti s tebou. Skoro zahanbeně dodal: Ale přežil jsem. A teď je aspoň jeden z nás na svobodě, aby zachránil toho druhého.

Jsem rád, že jsi v bezpečí. Ale bojím se, že pro mě nemůžeš moc udělat. A kdyby tě spatřili, nebudou mít klid, dokud tě nezabijí.

Pak mě tedy nespátří, slíbil nenuceně. Té noci mě vzal s sebou na lov.

Na druhý den jsem musel napínat veškerou svou pozornost, abych se udržel na nohou a v pohybu.

Přihnala se bouře. Snažili jsme se udržet pochodové tempo i navzdory zasněženým cestám, po kterých jsme se ubírali, a skučícímu větru, který nás ustavičně bičoval a hrozil sněhem. Jak jsme se pohybovali směrem od řeky a vzhůru do kopců, stromy a porost byly řidší. Slyšeli jsme vítr ve větvích stromů nad našimi hlavami, ale pocíťovali ho již méně. Mráz teď byl sušší a v noci pronikavější, čím výše jsme se ocítali. Jídlo, které jsem dostával, stačilo akorát na to, abych se udržel naživu a na nohou, avšak to bylo asi tak všechno. V čele průvodu jel Burl a za ním stráž v sedlech. Já jsem kráčel za nimi uprostřed hloučku stráží. Za námi šli poutníci po stranách hlídání vojáky. A za tím vším se ploužila kolona vozů se zavazadly.

Na konci každodenního pochodu jsem byl uzavřen v narychlo postaveném stanu, nakrmen a potom ignorován až do druhého dne, kdy bylo třeba vstát. Má konverzace se omezovala na dobu při přebírání jídla a na noční mentální styk s Nightyesem. Lov na téhle straně řeky byl oproti protějšímu břehu

bohatý. Zvěř se mu dařilo objevovat takřka bez úsilí a byl na nejlepší cestě obnovit svou někdejší sílu. Nepůsobilo mu nejmenší potíže udržet s námi tempo, a přitom měl ještě čas na lov. Čtvrtou noc, co jsem trávil jako vězeň, se Nighteyes právě ponořil do králíčích útrob, když vtom zvedl hlavu a zavětril ve větru. Copak je?

Lovci. Stopaři. Upustil maso na zem a vstal. Nacházel se na úbočí nad Burlovým táborem. Směrem k němu, klouzající od stromu ke stromu, se pohybovaly alespoň dva tucty stínových postav. Tuct jich mělo luky. Zatímco se Nighteyes díval, dvě z nich se přikrčily ve skrytu houští. Za pár okamžiků jeho ostrý čich zachytil pach kouře. U jejich nohou se mihotal malý ohýnek. Dávali signál ostatním, kteří se rozmístili kolem, neslyšně jako stíny. Lučičníci vyhledávali výhodné pozice, zatímco ostatní proklouzávali do tábora dole. Někteří zamířili k řadám kůlů s uvázanými zvířaty. Na vlastní uši jsem zaslechl kradmé kroky venku u stanu, kde jsem ležel spoutaný. Nezastavili se. Nighteyes ucítil pach hořící směly.

Okamžik nato se do noci vznesly dva hořící blesky. Zasáhly Burlův stan. Vmžiku se strhl mohutný povyk. Jak rozespalí vojáci klopýтали ven ze stanů a mířili k požáru, lučičníci na ně z úbočí vyslali spršku šípů. Burl vyběhl z hořícího stanu, zahalený do houní, a přitom hulákal rozkazy: "Přišli si pro Bastarda, vy hlupáci! Sřeďte ho za každou cenu!" Pak se kolem něj mihl šíp rachotící po zmrzlé zemi. Vykřikl a vrhl se jak široký, tak dlouhý do zákrytu zásobovacího vozu. Vzápětí se do postranice zabodly dva šípy. Muži v mém stanu vyskočili, hned jak se ozval povyk. Já je z větší části ignoroval, dávaje přednost Nighteyesovu vidění událostí. Když však vtrhl do stanu seržant, jeho první rozkaz zněl: "Vytáhněte ho ven, než zapálí stan. Držte ho při zemi. Když si pro něj přijdou, podřízněte mu hrdlo!"

Seržantovy rozkazy byly uposlechnuty naprosto doslova. Jeden muž mi klekl na záda a přiložil mi k hrdlu obnažený nůž. Šest dalších nás obstoupilo. V temnotě všude kolem nás se rvali a hlučeli ostatní muži. Ozval se další křik, když se druhý stan ocitl v plamenech. Burlův stan již mezitím vesele plápolal a osvětloval jeden konec tábora. Když jsem se poprvé pokusil zvednout hlavu, abych viděl, co se děje, mladý voják na mém hřbetě mi tvrdě bouchl obličejem o zmrzlou zem. Zůstal jsem tváří ležet na ledu a šterku a místo toho se díval očima vlka.

Kdyby mne Burlovi zbrojnoši tak ostražitě nedrželi a kdyby nechránili Burla, možná by postřehli, že žádný z nás není cílem nájezdu. Zatímco šípy dopadaly okolo Burla a jeho hořícího stanu, na setmělém konci tábora vetřelci mlčky osvobozovali pašeráky, poutníky a poníky. Slídící Nighteyes mi ukázal, že lučičník, který zapálil Burlův stan, měl zjevně holdfastovské rysy jako Nik. Pašeráci si přišli pro své vlastní lidi. Zajatci se vytráceli z tábora jako mouka z proděravělého pytle, zatímco Burlovi muži střežili jeho a mne.

Burlovo mínění o jeho svěřencích se ukázalo být správné. Nejen z vojáků přečkal nájezd v úkrytu vozu nebo ve stanu. Nepochyboval jsem, že by se bili dobře, kdyby byli napadeni osobně, jenomže nikdo se neodvážil vést výpad proti lučičníkům na úbočí. Tušil jsem, že kapitán Mark nebyl jediný, kdo měl s pašeráky dohodu. Palba, kterou opětovali, byla neúčinná, protože hořící stany v táboře znemožňovaly noční vidění, zatímco oheň osvětloval obrysy a činil tak terče z lučičníků, kteří se útoku postavili, aby opětovali palbu pašeráků.

Za pozoruhodně krátkou dobu bylo po všem. Lučičníci na kopci na nás stále vypouštěli šípy, jak se stahovali pryč, a jejich palba poutala pozornost Burlových mužů. Když příval střel znenadání ustal, Burl okamžitě řevem přivolal seržanta a chtěl vědět, zda mě udrželi. Seržant se varovně rozhlédl po svých mužích a pak houkl v odpověď, že útočníky udrželi z mého dosahu.

Zbytek té noci nestál za nic. Strávil jsem její valnou část na zemi tváří ve sněhu, zatímco polonahý Burl supěl a dupal všude okolo mne. Požár jeho stanu pohltil většinu jeho osobních věcí. Když se přišlo na to, že poutníci i pašeráci unikli, zdálo se, že to hraje podružnou roli oproti skutečnosti, že nikdo v táboře nemá oblečení o velikosti, která by padla Burlovi.

Shořely ještě tři další stany. Spolu s pašeráckými poníky byl odveden i Burlův jezdecký kůň A navzdory všem jeho hlučným výhrůzkám o strašlivé pomstě neučinil pokus zorganizovat pronásledování. Místo toho se spokojil s tím, že mě několikrát nakopl. Bylo už skoro ráno, když ho napadlo zeptat se, zda zmizela i pěvkyně. Zmizela A to, jak prohlásil, dokazovalo, že skutečným cílem razie jsem byl já. Pro zbytek noci ztrojnásobil hlídky kolem mne, jakož i na další dva dny cesty do Moonseye. Nebylo nijak překvapivé, že po útočnicích už nebylo ani vidu, ani slechu. Dostali všechno, co chtěli, a zmizeli v kopcích.

Nepochyboval jsem o tom, že Nik měl také na této straně řeky své úkryty. Nedokázal jsem k tomu muži, který mě prodal biřicům, cítit ani náznak náklonnosti, leč musel jsem si přiznat alespoň zdráhavý obdiv za to, že při ústupu s sebou vzal i poutníky. Snad by o tom mohla Starling napsat píseň.

Moonseye působilo dojmem malého města zastrčeného v kotlině na úpatí hor. V okolí se nacházelo několik odlehlých farem a dlážděné ulice začínaly ihned za dřevěnou palisádou, jež obepínala město. Z věže nad hradbami nás formálně prověřila hlídka. Ale až když jsme do něj vstoupili, uvědomil jsem si, jaké je to kvetoucí městečko. Z Fedwrenových lekcí jsem věděl, že Moonseye bývalo důležitou vojenskou výspou Šesti vévodství, než se z něj stala zastávka kupeckých karavan, jež míří na druhou stranu hor. Obchodníci s jantarem, kožešinami a vyřezávanou slonovinou nyní pravidelně procházeli přes Moonseye a město díky nim vzkvétalo. Či tak tomu doposud bylo od doby, kdy se mému otci podařilo uzavřít s Horským královstvím smlouvu o volném průchodu.

Nové, Regalem vyvolané nepřátelství vše zcela změnilo. Moonseye se opět změnilo ve vojenskou državu, již bývalo za časů mého dědečka. Vojáci, kteří se procházeli po ulicích, na sobě měli Regalovy zlatohnědé uniformy namísto modrých buckských, ale vojáci jsou vojáci. Obchodníci působili dojmem utrápených, ostražitých lidí, kteří jsou bohatí jen na základě panovníkova dluhopisu a nevědí, jak bude dlouhodobě splatný. Náš průvod upoutal pozornost místních obyvatel, projevovali však jen kradmou zvědavost. Napadlo mě, odkdy asi přináší smůlu projevovat příliš velký zájem o královské záležitosti.

Navzdory své únavě jsem se rozhlížel se zájmem po městě. Právě sem mě můj dědeček přivedl, aby mě zde zanechal v péči Verityho, a zde mě Verity svěřil Burrichovi. Vždycky jsem si kladl otázku, zda lid mé matky žil poblíž Moonseye či zda dědeček vážil dalekou cestu, aby vyhledal mého otce.

Marně jsem se však rozhlížel po nějakém orientačním bodě či znamení, které by ve mně probudily jakoukoli vzpomínku na ztracené dětství. Moonseye na mě působilo cizím a zároveň důvěrně známým dojmem jako většina maloměst, jež jsem kdy viděl.

Ve městě se to jen hemžilo vojáky. U každé zdi byly postaveny stany a přístavky. Vypadalo to, jako by se populace v poslední době nebyvalé rozrostla. Nakonec jsme došli na nějaké nádvoří, v němž zvířata zapražená do vozů se zavazadly rozpoznala svůj domov. Museli jsme podle vojenského drilu nastoupit a pak byl rozchod. Stráž mě odvedla do nízké dřevěné budovy. Neměla okna a působila dost odporně. Uvnitř byla jedna místnost, kde na nízké stoličce u krbu, v němž přívětivě plápolal oheň, seděl jakýsi starý muž. Méně přívětivě již působily troje dveře, opatřené zamřížovanými okénky, vedoucí z místnosti. Do jedné dveří jsem byl uveden, vzápětí mi byla přeříznuta pouta a pak jsem byl ponechán o samotě. Co se týče vězení, byla to vůbec nejhezčí cela, v jaké jsem kdy byl. Když jsem se při té myšlence přistihl, vycenil jsem zuby, leč ne zrovna v úsměvu. Stál tam lanem stažený rám postele s balíkem slámy místo matrace. V koutě byl nočník. Zamřížovaným oknem vcházelo dovnitř trochu světla a taky trochu tepla. Ani jednoho nebylo moc, ale přesto zde bylo o hodně tepleji než venku. Nepůsobilo to dojmem opravdového žaláře. Usoudil jsem, že je to zadržovací cela pro opilé či neukázněné vojáky. Připadal jsem si divně, když jsem si sundal plášť a rukavice a odložil je stranou. Sedl jsem si na okraj pelesti a čekal. Jediná pozoruhodná věc, která se toho večera přihodila, byla, že večere obnášela maso a chléb, ba i džbáněk piva. Stařec otevřel dveře a podal mi podnos. Když si podnos přišel vzít zpět, nechal mi uvnitř dvě pokrývky. Poděkoval jsem mu a on překvapením ustrnul. Pak mě šokoval poznámkou: "Máš otcův hlas i jeho oči." Poté mi poněkud spěšně zavřel dveře před nosem. Nikdo další se mnou již nemluvil a jediný rozhovor, který jsem zaslechl, byly nadávky a posměšky hráčů kostek. Podle hlasů jsem usoudil, že v místnosti u cel jsou ještě tři mladší muži spolu se starým klíčником.

Jak večer pokročil, nechali kostek a tiše se mezi sebou bavili. Vyrozuměl jsem jen málo z toho, co říkali, neboť venku ustavičně skučel vítr. Tiše jsem vstal z postele a přikradl se ke dveřím. Když jsem vykoul zamřížovaným okénkem, spatřil jsem ne méně než tři strážníky ve službě. Stařec spal na své posteli v koutě místnosti, avšak tito tři v Regalových zlatohnědých uniformách brali svoji službu naprosto vážně. Jeden z nich byl jakýsi holobrádek, ne víc než čtrnáctiletý. Zbylí dva si počínali jako praví vojáci. Jeden z nich měl tvář ještě zjizvenější než já, usoudil jsem, že to bude hospodský rváč a hrubián. Ten druhý měl úhledně přistříženou bradku a měl ty dva zjevně na povel. Všichni byli vzhůru, když už ne přímo bděli. Hrubíán si zrovna kvůli něčemu dobíral mladíka. Chlapec měl zachmuřenou tvář. Bylo vidět, že přinejmenším tihle dva spolu nevycházejí. Od řečí na úkor chlapce hrubián přešel k nekonečným

stížnostem na Moonseye. Kořalka tu byla mizerná, bylo zde moc málo ženských, a ty, které tu žily, byly chladné jako zima sama. Přál si, aby jim už král povolil uzdu a vypustil je na zlodějské hrdlořezy té horské děvky. Věděl, že by se jim podařilo odříznout cestu do Jhaampe a za pár dní tu dřevěnou tvrz obsadit. Jaký mělo smysl čekat? A tak řečnil pořád dokola. Ostatní přikyvovali jeho litanii, kterou znali až příliš dobře. Odkradl jsem se od okénka a vrátil se na postel, abych něco vymyslel.

Pěkná klec.

Aspoň mě tu dobře krmí.

Ne tak dobře, jako se krmím já sám. Potřebuješ trochu teplé krve v mase. Utečeš brzy?

Jen co vymyslím jak.

Nějakou dobu jsem velmi pečlivě zkoumal svoji celu. Zdi a podlaha z přitesaných prken, na omak starých a tvrdých jako ocel. Přiléhavé spáry v prkenném stropě, do nichž bych stěží vsunul špičku prstu. A dřevěné dveře se zamřížovaným okénkem.

Pokud bych prechal, muselo by to být dveřmi. Vrátil jsem se k okénku s mříží. "Mohl bych dostat trochu vody?" zavola jsem tiše.

Mladík dost ošklivě ustrnul a hrubián se mu vysmál. Třetí strážník se na mě podíval, pak mlčky šel a nabral plný naběrák vody ze sudu v koutě. Přišel k oknu a podal mi skrze mříže jenom miskou vody.

Nechal mě z ní napít, pak ji zase vytáhl a šel pryč. "Jak dlouho mě tu budou držet?" zavola jsem za ním.

"Dokud nebude po tobě," pravil přesvědčivě hrubián.

"Nesmíme s ním mluvit," připomněl mu chlapec a seržant nařídil: "Držte huby!" Příkaz patřil i mně. Zůstal jsem u dveří, prsty svíral mříže a pozoroval je. Hocha to dost znervózňovalo, ale hrubián si mě měřil s dychtivou lačností kroužícího žraloka. Nemusel bych ho moc vnadit, aby mi jednu vrazil. Napadlo mě, zda by mi to k něčemu bylo. Byl jsem k smrti unavený z toho stálého schytávání kopanců a ran, ale zdálo se mi, že je to jediná věc, kterou jsem v poslední době dělal dobře. Rozhodl jsem se trochu naléhat, abych viděl, co se stane. "Proč se mnou nesmíte mluvit?" optal jsem se zvědavě.

Vyměnili si pohledy. "Klid" se od toho okna a zavři hubu," nařídil mi seržant.

"Jenom jsem se ptal," namítl jsem mírně. "Čemu to může uškodit, když se mnou budete mluvit?"

Seržant vstal a já se vmžiku poslušně vzdálil od okénka

"Jsem tu zamčený a vy jste tři. Nudím se, to je celé. Nemůžete mi aspoň říci, zda víte něco o tom, co se mnou bude?"

"Udělají s tebou to, co měli udělat už tehdy, když tě poprvé zabili. Pověsí tě nad vodu, rozsekají na kusy a spálí, Bastarde," prohodil hrubián.

Seržant se na něho osopil. "Drž hubu. Jen tě vnadí, pitomče. Nikdo už mu neřekne ani slovo. Nikdo. Takhle to dělají ti s Moudrostí, aby tě dostali do své moci. Snaží se tě vtáhnout do rozhovoru. Takhle zabil Bolta a jeho oddíl." Seržant po mně střehl krutým pohledem a pak i po svých mužích. Zaujali znovu svá místa. Hrubián mne obdařil posměšným úšklebkem.

"Nevím, co vám o mně napovídali, ale není to pravda," prohodil jsem. Nikdo neodpovídal. "Koukejte, já vůbec nejsem jiný než vy. Kdybych měl nějakou velkou magickou moc, myslíte, že bych tu byl takhle pod zámkem? Kdepak. Já jsem jen obětní beránek, to je vše. Všichni víte, jak se to dělá. Když se něco nedaří, někdo za to musí pykat. A já jsem ten, kdo v tom ležnu přistál. Nuže, jen se na mě koukněte a pomyslete na ty povídačky, které jste slyšeli. Poznal jsem Bolta, když byl s Regalem na Buckkeepu. Vypadám snad jako muž, který by dokázal skolit Bolta?" A pokračoval jsem v tom téměř po celý čas, co měli hlídku. Vážně jsem si nemyslel, že bych je mohl přesvědčit o své nevině. Ale mohl jsem je aspoň přesvědčit, že se mých řečí ani svých odpovědí nemusejí bát. Vyprávěl jsem pohádky o své minulosti a neštěstích, která mě potkala, nepochybuje o tom, že se pak budou omílat po celém táboře. Ačkoli co mi z toho mohlo vzejít dobrého, to jsem nevěděl. Přesto jsem stál u dveří, svíral mříže v okénku a velice nepatrně jsem kroutil ocelovými tyčemi. Sem a tam jsem s nimi cvičil v jejich úchytech. Pokud se hýbaly, nedokázal jsem to rozpoznat.

Další den se nesnesitelně vlekl. Cítil jsem, že s každou hodinou, která minula, se ocitám blíže nebezpečí. Burl se na mě podívat nepřišel. Byl jsem si jist, že mě tu zadržuje a čeká, až někdo přijde a vyzvedne mne z jeho rukou. Obával jsem se, že to bude Will. Nepředpokládal jsem, že by Regal mou přepravu svěřil někomu jinému. Nepřál jsem si další setkání s Willem. Cítil jsem, že nemám sílu, abych mu

vzdoroval. Má práce přes den sestávala z kradmého lomcování mřížemi a pozorování mých vězňů. Ke konci dne jsem byl připraven zkusit své štěstí. Po večeri, jež sestávala ze sýru a kaše, jsem se uložil na postel a zklidnil se, abych se ponořil do Umění.

Opatrně jsem snížil své zdi v obavě, že objevím Burla, jak na mě číhá. Zašmátral jsem kolem sebe a neucítil naprosto nic. Opět jsem se zklidnil a zkusil to znovu se stejným výsledkem. Otevřel jsem oči a zíral do temnoty. Zkrušilo mě, jak je to nespravedlivé. Sny zřené Uměním si mohly přijít a podle libosti mne uchvátit, když jsem však nyní hledal řeku Umění, naprosto mi unikala. Podnikl jsem další dva pokusy, než mě pulsující bolest hlavy přinutila vzdát to. Takže Umění mi odsud nepomůže, konstatoval jsem.

Zbývá tedy Moudrost, poznamenal Nighteyes. Cítil jsem, že je velmi blízko.

Ani v tomto případě nevidím, jak by mi měla pomoci, svěřil jsem se mu.

Ani já Ale vyhrabal jsem pod hradbou díru pro případ, že by se ti podařilo dostat se z té klece. Nebylo to snadné, protože země je zmrzlá a klády byly hluboko zapuštěny. Ovšem pokud se dokážeš dostat z té klece, mohu tě dostat ven z města.

To je moudře naplánováno, pochválil jsem ho. Aspoň jeden z nás něco dělal.

Viš, kde mám teď ka doupě? Ta myšlenka v sobě tajila potlačované veselí.

Kde máš doupě? zeptal jsem se poslušně.

Hned pod tvýma nohama. Byla tam mezera tak akorát na to, abych se proplížil až sem.

Nightyesi, to je pošetilá troufalost. Mohli by tě vidět anebo objevit stopy po tvém hrabání.

Přede mnou tu byl už dobrý tucet psů. Nikdo si nevšimne, kdy přijdu a odejdu. Využil jsem večera, abych si prohlédl většinu zdejších lidských doupat. Všechny budovy mají pod sebou mezery. Je velmi snadné proklouzávat z jedné do druhé.

Bud' opatrný, varoval jsem ho, ale nemohl jsem popřít, že v tom byla určitá útěcha, když jsem věděl, že je mi tak nablízku. Prožil jsem velmi neklidnou noc. Trojice strážníků si vždycky dávala pozor, aby mezi námi byly zamčené dveře. Druhý den zrána jsem to zkusil na starého muže, když mi podával hrnek s čajem a dva kousky tvrdého chleba. "Takže vy jste znal mého otce," poznamenal jsem, když mi prostrkoval jídlo mřížemi. "Víte, já na něho nemám vůbec žádné vzpomínky. Nikdy se mnou nestrávil ani chvíli."

"Tak to bud' rád," odvětil krátce stařec. "Znat prince nebylo totéž jako mít ho rád. Byl toporný jako hůl.

Pro nás jen pravidla a příkazy, zatímco sám byl pryč a dělal bastardy. Ano, znal jsem tvého otce. Znal jsem ho až příliš dobře, ke své škodě." A odvrátil se od mříží, čímž zmařil mé naděje na to, že bych si z něj udělal spojence. Šel jsem si s chlebem a čajem sednout zpátky na postel a beznadějně jsem zíral do zdi. Uběhl další nekonečný den. Byl jsem si jist, že Will je zase o den cesty blíže ke mně. Zase se o den přiblížil okamžik, kdy mě odsud odvečou na Tradeford. Zase o den blíže smrti.

Uprostřed chladné a temné noci mě náhle probudil Nighteyes: Kouř. Mraky kouře.

Posadil jsem se na posteli. Kráčel jsem k zamřížovanému okénku a vykoul ven. Stařec spal na svém lůžku. Mladík se strážníkem hráli v kostky, zatímco další muž si příručním nožem ořezával nehty. Všude byl klid.

Odkud ten kouř přichází?

Mám se jít podívat?

Kdybys mohl. Bud' opatrný.

A kdy nejsem?

Uběhl nějaký čas, během něhož jsem stál stranou dveří do cely a pozoroval strážce. Pak mě znovu nahmátl Nighteyes. Je to velká budova, je cítit obilím. Hoří na dvou místech.

To nikdo nekřičí na poplach?

Nikdo. Ulice jsou temné a prázdné. Tento konec města spi.

Zavřel jsem oči a on se se mnou podělil o své vidění. Ta budova byla sýpka. Někdo u ní založil dva požáry. Jeden jen dýmal, ale druhý již poměrně vysoko olizoval dřevěnou zeď budovy.

Vrať se zpátky za mnou. Snad toho dokážeme využít v náš prospěch.

Vyčkej.

Nighteyes vyrazil ulicí, pohybuje se účelně a proklouzává od budovy k budově. Požár sýpky za námi

mezitím začal praskat, jak plameny nabývaly na síle. Vlk se zastavil, zavětril ve vzduchu a změnil směr. Brzy stanul tváří v tvář dalšímu požáru. Tento pro změnu lačně stravoval navršenou hromadu sena zajednou stodolou. Kouř se líně zvedal, stoupaje ve spirále vzhůru do noci. Vtom vyskočil plamenný jazyk a celá hromada se náhle s mohutným zasyčením vzňala. K noční obloze se spolu s žářem vznesl roj jisker. Některé dosud žhnuly, když dosedaly na sousední střechy.

Ty požáry někdo zakládá. Teď už pojď za mnou!

Nighteyes rychle vyrazil. Cestou ke mně spatřil ještě další oheň, jak načíná hromadu mastných hadrů zastrčených pod rohem jedné kasáren. Neposedný vítr ho podnítil k dalšímu pátrání. Plameny nejprve olízly pilíř podpírající budovu a pak dychtivě ovinuly celý spodek podlahy.

Zima se svými drsnými mrazy to dřevěné město vysušila stejně důkladně jako letní žár. Mezery mezi budovami vyplňovaly přístavky a vojenské stany. Pokud budou požáry nepozorovaně hořet ještě chvíli, celé Moonseye do rána lehne popelem. A já s ním, budu-li stále zamčený ve své cele.

Kolik tě jich stráží?

Čtyři. A uzamčené dveře.

Jeden z nich bude mít klíč.

Počkej. Podíváme se, jestli naše šance nestoupily. Nebo by mohli dveře otevřít, aby mě přemístili.

Kdesi v promrzlém městě se ozval silný mužský výkřik. Byl spatřen první požár. Stál jsem ve své cele a naslouchal Nihgteyesovým ušima. Povyk postupně sílil, až i strážníci za mými dveřmi vstali a jeden druhého se ptali: "Co to je?"

Jeden šel ke dveřím a otevřel je. Do místnosti zavál ledový vítr a pach kouře. Hrubíán vtáhl hlavu dovnitř a prohlásil: "Vypadá to na ohromný požár na druhém konci města." V příštím okamžiku se už vykláněli ze dveří další dva. Jejich napjatý hovor probudil starce, který se rovněž přišel podívat. Venku se kdosi prohnal ulicí a křičel: "Hoří! U sýpky hoří! Přineste vědra!"

Hoch se podíval na důstojníka: "Mám se tam jít podívat?"

Muž na chvíli zaváhal, ale pokušení bylo příliš silné. "Ne. Ty zůstaneš tady, půjdu já. Bud' te v pohotovosti." Popadl plášť a vyrazil ven do noci. Hoch hleděl zklamaně za ním. Zůstal stát u dveří a zíral do tmy. Pak zvolal: "Koukej, tam jsou další plameny! Táhle!" Hrubíán zaklel, načež chňapl svůj plášť.

"Jdu se podívat ven."

"Máme zůstat tady a hlídat Bastarda!"

"Ty zůstaneš. Já budu hned zpátky, chci jen vidět, co se tam děje!" Poslední slova zavolal už přes rameno, když pelášil pryč. Chlapec a stařec si vyměnili pohledy. Stařec šel zpátky k posteli a lehl si, hoch se však neustále vykláněl ze dveří. Okýnkem z cely jsem viděl úzký výsek ulice. Proběhla kolem hrstka mužů, pak kdosi prosvítl kolem se spřežením a povelozem. Všichni zřejmě mířili k ohni.

"Jak to vypadá?" zeptal jsem se.

"Odsud toho moc nevidím. Jenom plameny za stájem. Množství vyletujících jisker." Hochův hlas zněl velice zklamaně, že musí být tak mimo toho všeho pozdvižení. Tu se rozpomněl, s kým to mluví. Prudce vtáhl hlavu dovnitř a zabouchl dveře. "Nemluv na mě!" varoval mne a šel se posadit.

"Jak daleko odsud je ta sýpka?" zeptal jsem se. Odmítal na mě byt' jen pohlédnout, jen seděl s kamenným pohledem a zíral do zdi. "Totiž," pokračoval jsem v hovoru, "já si právě říkal, co bys udělal, kdyby se plameny rozšířily až sem. Nelíbilo by se mi shořet zaživa. Nechali ti tady klíče, vid'?" Hoch okamžitě pohlédl směrem k starci. Ten bezděčně trhl rukou směrem k měšci, jako by se chtěl ujistit, že jsou stále tam, ale neodpověděl. Já stál u zamřížovaného okénka a pozoroval ho. Po chvíli šel hoch ke dveřím a znovu vykoul ven. Viděl jsem, jak zaťal zuby. Stařec přišel k němu a nakoukl mu přes rameno.

"Šíří se to, vid'?" Zimní požár je strašná věc. Všechno je suché na troud."

Hoch neodpověděl, ale otočil se a pohlédl na mě. Starcova ruka pokradmu zabloudila ke klíči v jeho měšci.

"Pojďte mi svázat ruce a vyved'te mě odsud. Nikdo z nás přece nechce být tady v té boudě, jestli se plameny rozšíří tak daleko."

Hoch po mně střehl pohledem. "Nejsem žádný hlupák," řekl mi. "Nehodlám platit životem za to, že tě pustím na svobodu."

"Pro mne za mne, shoř si tam, kde jsi, Bastarde," dodal stařec. Opět vystrčil hlavu ze dveří. I na takovou dálku jsem zaslechl náhlý zášleh plamenů, jak některá z budov vzala za své v erupci plamenů. Vítr k nám nyní zanesl silný zápach kouře a já viděl silící napětí v hochově postoji. Kolem otevřených dveří se prohnal nějaký muž, který na chlapce křikl cosi o bojích na tržišti. Ulicí proběhli další muži, a jak pádili, zaslechl jsem řinčení mečů a lehké zbroje. Vítr teď s sebou unášel popel a hukot ohně přehlušovalo burácení větru. Vzduch venku byl šedivý kouřem.

Vtom se chlapec a stařec překulili zpátky do místnosti. Za nimi Nighteyes, všechny zuby vyceněné. Zahradil dveře a zabránil jim v úniku. Zavrčení, které se z něj vydralo, bylo hlasitější než praskání ohně venku.

"Odemkněte dveře mé cely a nic vám neudělá," poradil jsem jim.

Hoch místo toho tasil meč. Byl opravdu dobrý. Nechtěl čekat, až po něm vlk půjde, ale zaútočil na něj a s namířenou zbraní přinutil Nighteyese vycouvat ze dveří. Nighteyes čepeli snadno uhýbal, ale už je nedržel v šachu. Hoch využil své výhody a vykročil do tmy, aby se za vlkem pustil. Vteřinu poté, co byly dveře opět volné, je stařec zabouchl.

"To zůstanete tady a shoříte zaživa se mnou?" zeptal jsem se ho přátelsky.

V mžiku se rozhodl. "Shoř si sám!" vyprskl. Znovu dveře rozvalil a vyběhl ven.

Nightyesi. To je ten s tím klíčem, stařec na útěku.

Dostanu je.

Nyní jsem v cele osaměl. Napůl jsem čekal, že se hoch vrátí, ale nevracel se. Chytil jsem se mříží a zatřásl dveřmi v zámku. Sotva se hnuly. Jedna mříž jako by se mírně viklala. Zbral jsem za ni a zapřel se nohama o dveře, abych páčil celou svou vahou. Po nekonečně dlouhé době jeden konec rupnul. Začal jsem prut ohýbat sem a tam, až mi zůstal v ruce. Ale i kdybych odstranil všechny mříže, otvor by byl stále příliš malý, abych se jím protáhl ven. Zkusil jsem to, ale uvolněná tyč, již jsem svíral v rukou, byla moc tlustá na to, abych ji zapasoval do škvíry po obvodu dveří a mohl je vypáčit. Kouř už teď byl cítit všude a postupně v ovzduší houstl. Požár se blížil. Vrazil jsem ramenem do dveří, ale ani se v pantech nezachvěly. Prostrčil jsem ruku oknem a zašmátral vespod. Napjatými prsty jsem nahmatl těžkou kovovou závoru. Špičkami prstů jsem jel podél závory, až jsem narazil na zámek, který ji držel na místě. Dokázal jsem ho našmátrat prsty, ale to bylo asi tak vše. Nebyl jsem s to říci, zda se místnost doopravdy ohřívá či zda se mi to jen zdá.

Naslepo jsem bušil ocelovou tyčí do zámku a úchytných svorek, když vtom se otevřely dveře. Do místnosti vkročila strážnice ve zlatohnědé uniformě a zvolala: "Přišla jsem si pro Bastarda." Pak její pohled spočinul v prázdné místnosti.

V dalším okamžiku si shrnula kapuci a vyloupala se z ní Starling. Nevěřicně jsem na ni zíral.

"Snazší, než jsem doufala," sdělila mi se strohým úsměvem. V její potlučené tváři vypadal dočista přízračně, skoro jako by cenila zuby.

"Možná že ne," řekl jsem malátně. "Cela je zamčená."

Její úsměv vystřídal zděšený výraz. "Zadní část této budovy už dýmá."

Zdravou, neovázanou rukou popadla moji tyč. Zrovna ve chvíli kdy se rozpřáhla, aby praštila do zámku, zjevil se ve dveřích Nighteyes. Vcupital do místnosti a upustil na zem starcův měšec. Kůže byla temně potřísněna krví.

Pohlédl jsem na něj, pojednou zděšený. "Tys ho zabil?"

Vzal jsem mu to, co jsi potřeboval. Pospěš si. Ta klec už zezadu hoří.

Chvíli jsem nebyl schopen jediného pohybu. Pohlédl jsem na Nighteyese a zarazil se nad tím, co se z něj mou vinou stává. Již zčásti pozbyl svou ryzí divokost. Starling sklouzla očima z něho na mne a pak na váček na podlaze. Nehýbala se.

A část toho, co z tebe dělá člověka, je také pryč. Na to teď nemáme čas, bratře. Ty bys nezabil vlka, kdyby mi to mělo zachránit život?

Na to jsem neodpověděl. "Klíč je v tom měšci," řekl jsem Starling.

Chvíli na něj jen zírala. Pak se shýbla a vylovila z koženého váčku těžký železný klíč. Díval jsem se, jak ho strká do klíčové dírky, a přitom se modlil, aby mechanismus zámku nebyl po mém zásahu příliš poškozený. Starling otočila klíčem, s trhnutím uvolnila petlici a nadzvedla závoru na dveřích. Když jsem

vyšel ven, přikázala mi: "Vezmi si pokrývky. Budeš je potřebovat. Venku je ukrutná zima."

Když jsem je popadl, cítil jsem, jak ze zadní zdi mé cely sálá žár. Chňapl jsem po svém zimníku a palčácích. Mezi prkny už začínal prostupovat kouř. Prchali jsme s vlkem v patách.

Venku si nás nikdo nevšímal. Požár znemožňoval, aby se s námi někdo pustil do křížku. Svíral město v kleštích a vtrhával, kam si jen zamlouval. Lidé, které jsem viděl, byli zabřednutí do vlastních sobeckých záležitostí, jako je záchrana a přežití. Jakýsi muž si to kolem nás prohrčel s trakařem naloženým věcmi a já zachytil pouze jeho vyplašený pohled. Napadlo mě, jestli jsou ty věci vůbec jeho. O kus dále na ulici jsem uviděl, jak se vznášela nějaká stáj. Čeledíni vyvlékali koně ven jako o závod, ale vískot zděšených zvířat, která byla pořád uvnitř, byl pronikavější než vítr. S ohlušujícím rachotem se zřítíla budova naproti přes ulici a její strašlivý vzdech k nám zavál horký vzduch a popel. Vítr mezitím rozesel požár po celém Moonseye. Oheň se šířil z budovy na budovu a vítr roznášel žhoucí jiskry a žhavý popel i do lesa nad hradbami. Napadlo mě, zda hluboký sníh bude stačit na to, aby požár zarazil. "Pojď!" křikla vztekla Starling a já si najednou uvědomil, že jsem jen stál a zíral jako ťulpas. Beze slova jsem k sobě přitiskl pokrývky a vyrazil za ní. Běželi jsme klikatými ulicemi hořícího města. Zdálo se, že Starling cestu zná. Dospěli jsme na křižovatku. Tu se mezitím odehrál nějaký boj. Na ulici ležela natažená čtyři těla, všechna ve farrowských barvách. Zastavil jsem se, shýbl se nad nějakým vojákem a uzmul padlé ženě dýku a měsíc u opasku.

Přiblížili jsme se k městské bráně. Vtom vedle nás zarachotil nějaký vůz. Dva koně ve spřežení byli každý pes jiná ves a měli pěnu u huby. "Nasedat!" houkl na nás kdosi. Starling bez váhání naskočila do vozu.

"Kettle?" užasl jsem. "Pospěš si," zněla její odpověď. Vyšplhal jsem se nahoru a vlk zlehka doskočil vedle mě. Kettle nečekala, až se usadíme, ale praskla do koní. Vůz s trhnutím poskočil kupředu.

Před námi nyní byla brána. Byla otevřená a houpala se v pantech ve větru jdoucím od ohně. Nikdo ji nehlídal. Po straně jsem zahlédl tělo natažené ve sněhu. Kettle ani nepři-brzdila. Projeli jsme branou, aniž jsme se ohlédlí, a hrčeli si to po temné silnici, abychom se připojili k ostatním, kteří se svými povozy a trakaři prchali před dílem zkázy. Většina měla asi namířeno k několika okolním usedlostem, aby zde vyhledala přístřeší na noc, ale Kettle udržovala koně v poklusu. Jak noc okolo nás zhoustla a lidí ubylo, Kettle pobídla koně ještě do většího trysku. Zíral jsem před sebe do tmy.

Uvědomil jsem si, že Starling se ohlíží dozadu. "Měla to být jenom diverzní akce," pronesla zděšeným hlasem. Otočil jsem se, abych se ohlédl.

Za palisádou Moonseye se v temnotě rýsovala mohutná oranžová záře. K nočnímu nebi nad ním se jako nesmíme roje včel hustě vznášely jiskry. Hukot plamenů připomínal větrnou bouři. Zatímco jsme se dívali, zřítíla se další budova a do vzduchu vylétla další vlna jisker.

"Diverzní akce?" Upíral jsem na ni oči v temnotě. "Toto všechno jsi způsobila ty? Abys mě osvobodila?" Starling po mně střelila pobaveným úsměvem. "Odpusť, že tě zklamu. Ne. Kettle a já jsme pro tebe sice přijely, ale tamto s tím nesouviselo. Většina toho je dílem Nikovy rodiny. Pomsta na těch, kteří porušili dané slovo. Vnikli do města, aby je našli a pobili. Pak zase odešli." Potřásla hlavou. "Je to příliš složité, abych ti to všechno teď hned vysvětlila, i kdybych to chápala. Králova stráž v Moonseye byla evidentně již roky zkorumpovaná. Byli moc dobře placeni, aby si holdfastovských pašeráků nevšímalí. A pašeráci dohlíželi na to, aby se muži, přidělení sem, v životě těšili z některých lepších věcí. Soudím, že kapitán Mark z toho těžil nejvíce. Nebyl sám, ale ani se s nikým moc štedře nedělil.

Pak sem byl vyslán Burl. O této dohodě nic nevěděl. Přivedl s sebou velké množství vojáků a snažil se zde nastolit vojenskou disciplínu. Nik tě zaprodal Markovi. Přitom však někdo postřehl šanci udat Marka i s jeho úmluvou Burlovi. A Burl v tom zase spatřil šanci zmocnit se tebe a vyčistit kraj od pašerácké kliky. Avšak Nik Holdfast a jeho klan již dobře zaplatili za bezpečný průchod poutníků.

Vojáci pak porušili slovo a Holdfastův slib daný poutníkům byl rovněž porušen." Opět mírně potřásla hlavou. Pak poněkud stísněným hlasem pokračovala: "Některé z žen byly znásilněny. Jedno dítě zemřelo zimou. Jeden muž už nikdy nebude chodit, protože se snažil bránit svoji ženu." Nějakou dobu byly slyšet pouze zvuky vozu a vzdálené hučení plamenů. Oči jí velmi potměly, když se ohlédla směrem k městu.

"Slyšel jsi o cti mezi zloději? Nuže, Nik a jeho muži právě pomstili tu svoji."

Stále jsem hleděl za sebe na zkázu v Moonseye. Ani v nejmenším mi nešlo o Burla a jeho Farrowce. Byli

tam však kupci a řemeslníci, rodiny a domovy. Ty všechny teď stravovaly plameny. A vojáci Šesti vévodství znásilnili svoje za-jatkyně, jako by to byli zločinní nájezdníci, a ne královské strážce. Vojáci Šesti vévodství, sloužící králi Šesti vévodství. Potřásl jsem hlavou. "Shrewd by je hned nechal všechny pověsit."

Starling si odkašlala. "Nedávej si za to vinu," řekla. "Už dávno jsem se naučila nedávat si vinu za zlo, které bylo spácháno na mně. Nebyla to má vina. Nebyla to ani tvoje vina. Tys byl jen katalyzátor, který rozběhl řetěz událostí."

"Neříkej mi tak," zaprosil jsem. Vůz rachotil na kamenité cestě a unášel nás hlouběji do nitra noci.

10 Pronásledování

Mír mezi Šesti vévodstvími a Horským královstvím byl v době vlády krále Regala relativně mladý. Po dlouhá desetiletí předtím Horské království kontrolovalo veškerý obchod podél průsmyků se stejnou tvrdostí, jakou uplatňovalo Šest vévodství na všechnen obchod na Studené a Jelení řece. Obchodní styk a průchod mezi oběma regiony spočívaly v rukou obou vrtošivých mocností, dlužno říci, že ke vzájemné škodě. Avšak během vlády krále Shrewda byly vypracovány vzájemně výhodné obchodní dohody mezi následníkem trůnu Šesti vévodství Chivalrym a princem Ruriskem z Horského království. Mír a prosperita plynoucí z této dohody byly ještě dále pojištěny, když se o deset let později horská princezna Kettricken stala nevěstou následníka trůnu Verityho. Po předčasné smrti jejího staršího bratra Ruriska přímo v předvečer její svatby se Kettricken stala jedinou dědičkou horské koruny. A tak se nějakou dobu zdálo, že Šest vévodství a Horské království by mohly mít společného panovníka a nakonec se stát jedinou zemí.

Avšak okolnosti učinily všem takovým nadějím přítrž. Šest vévodství bylo ohrožováno zvenčí nájezdníky a rozpolceno zevnitř hašteřivostí svých princů. Král Shrewd byl zavražděn, následník trůnu Verity zmizel během jisté výpravy, a když si princ Regal uzurpoval trůn, jeho nenávist vůči Kettricken byla již tak silná, že sama pocítila nutnost přehnout do rodných hor v zájmu svého dosud nenarozeného dítěte. Samozvaný "král" Regal v tom jaksi spatřoval porušení jejího příslibu vyklizení pozic. Jeho počátečním snahám přesunout do Horského království co nejvíce vojska, zdánlivě jakožto "strážce" kupeckých karavan, se horský lid tvrdě postavil. Jeho protesty a výhrůžky posléze přivodily uzavření horských hranic pro obchodníky z Šesti vévodství. Když mu jeho plány nevyšly, rozpoutal mohutnou kampaň za účelem diskreditace Kettricken a podnícení patriotického nepřátelství vůči Horskému království. Jeho konečný cíl byl nasnadě: zabrat, v případě nutnosti i silou, území Horského království jakožto provincii Šesti vévodství. Zdálo se však, že na takovou válku a strategii není vhodná doba. Území, jež pod něj právoplatně spadala, byla již v obležení nepřitele zvenčí, jehož zjevně nebyl schopen, anebo už ani nechtěl, porazit. Žádná vojenská síla si nikdy nepodrobila Horské království, a přesto právě o to Regalovi očividně šlo. Proč si tak zoufale přál toto území vlastnit, to byla otázka, která zpočátku mátlá každého.

Byla jasná a studená noc. Zářivé měsíční světlo nám dostatečně osvětlovalo cestu, ale nic víc než to. Někakou dobu jsem prostě seděl ve voze a naslouchal chrupání koňských kopyt na zasněžené cestě, zatímco jsem se snažil vstřebat všechno, co se stalo. Starling vzala pokrývky, jež jsme s sebou přinesli z mé cely, a vy třepala je. Jednu mi pak podala a druhou si ovinula kolem ramen. Seděla schoulená stranou ode mne a hleděla ven z vozu. Vycítil jsem, že chce zůstat o samotě. Sledoval jsem oranžovou záři, jež představovala Moonseye, jak mizí v dálce. Po chvíli má mysl znovu začala pracovat.

"Kettle?" zavolal jsem přes rameno. "Kam máme namířeno?"

"Pryč od Moonseye," řekla. V jejím hlase jsem rozpoznal únavu.

Starling sebou hnula a pohlédla na mě. "Myslely jsme, že to budeš vědět ty."

"A kam odešli pašeráci?"

Spíše jsem cítil, než viděl, jak Starling pokrčila rameny. "Neřekli nám to. Povídali, že jestli jdeme pro tebe, pak se s jejich společností musíme ihned rozloučit. Zřejmě věřili, že Burl za tebou vyšle vojáky, ať už by Moonseye utrpělo jakkoli."

Kývl jsem, spíše pro sebe než na ni. "To jistě ano. Určitě svede celou razii na mne. A bude se říkat, že útočníci ve skutečnosti byli z Horského království, a sice vojáci vyslaní sem proto, aby mne osvobodili." Vsedl jsem se napřímal a odtáhl se od Starling. "A jestli nás chytí, obě vás zabijí."

"My ale nemáme v úmyslu, aby nás chytili," poznamenala Kettle.

"Ani se jim to nepodaří," slíbil jsem. "Rozhodně ne tehdy, pokud si budeme počínat rozumně. Zastav koně."

Kettle je sotva musela zastavovat. Již dávno sami zpomalili a znaveně se vlekli. Hodil jsem svou pokrývku na Starling a obešel jsem spřežení. Nighteyes vyskočil z vozu a šel zvědavě za mnou. "Copak to děláme?" zeptala se Kettle, zatímco já rozeplal postroj a nechal ho spadnout na zasněženou zem.

"Předělávám to, aby se na nich dalo jet. Umíš jezdit na holém hřbetě?" Zatímco jsem mluvil, rozřezával jsem ukořistěným nožem otěže. Bude muset jet na holém hřbetě, ať už to umí nebo ne.

"Myslím, že budu muset," poznamenala nevrle, když se škrábala z vozu na zem. "Ale ve dvou se na těch koních moc rychle nepojede, takže se moc daleko nedostaneme."

"Se Starling vám to oběma půjde dobře," slíbil jsem jí. "Jen prostě pojedete."

Starling stála ve voze a shlížela na mě. Nepotřeboval jsem měsíční světlo na to, abych věděl, že ve tváři má nevěřící výraz. "Ty nás tady chceš nechat? Poté, co jsme se pro tebe vrátily?"

Já to tak neviděl. "To vy mě tu necháváte," odvětil jsem pevně. "Jhaampe je jediná velká usedlost na vaší cestě, jakmile jste se jednou otočily zády k Moonseye a zamířily do Horského království. Jeďte vytrvale. Nesměřujte rovnou do Jhaampe. Právě to od nás budou očekávat. Najděte si jednu z těch malých vísek a na nějaký čas se tam ukryjte. Většina horalů jsou pohostinní lidé. Až když vás nezastihnou žádné zvěsti o pronásledování, vydejte se do Jhaampe. Ale nyní jeďte co nejdále a co nejrychleji, než se někde zastavíte a požádáte o přístřeší či jídlo."

"A co budeš dělat ty?" zeptala se hlubokým hlasem Starling.

"Nighteyes a já si půjdeme svou cestou. Jak už to mělo být dávno předtím. Nejrychleji se nám putuje, když jsme sami."

"Vrátila jsem se pro tebe," pravila Starling. Její hlas neměl daleko k hysterickému výbuchu nad mou zradou. "Navzdory tomu všemu, co se mi stalo. Navzdory... mé ruce... a všemu ostatnímu..."

"On je svede z naší stopy," řekla pojednou Kettle.

"Potřebuješ pomoci nasednout?" zeptal jsem se tiše Kettle.

"Nepotřebujeme od tebe vůbec žádnou pomoc!" prohlásila vztekla Starling. Zavrtěla hlavou. "Když pomyslím na to, čím vším jsem prošla, když jsem tě následovala. A na všechno, co jsme udělaly, abychom tě osvobodily... Shořel bys zaživa tam v té cele, nebýt mě!"

"Já vím." Nebyl čas jí to všechno vysvětlovat. "Sbohem," pravil jsem tiše. A nechal jsem je tam, zamířiv od nich směrem k lesu. Po boku mi šel Nighteyes. Obklopile nás stromy a ony nám brzy zmizely z dohledu.

Kettle hbitě dokázala pochopit můj plán. Jakmile Burl dostane požáry pod kontrolu, nebo snad ještě dříve, vzpomene si na mě. Najdou starce usmrceného vlkem a nikdy neuvěří tomu, že jsem zahynul v cele. Začne pronásledování. Vyšlou jezdce na všechny cesty vedoucí do hor, a brzy by tak dostihli Kettle a Starling. Pokud by ovšem pátrači nenarazili na jinou, obtížnější stopu. Takovou, která protíná území a míří rovnou do Jhaampe. Směrem na západ.

Nebude to snadné. Neměl jsem konkrétní znalosti o tom, co leží mezi mnou a hlavním městem Horského království. S největší pravděpodobností žádná města, poněvadž Horské království je jen řídké zalidněno. Jeho obyvatelé jsou většinou lovci zvěře a kožešin a kočovní pastevci ovcí a koz, kteří spíše žijí v odloučených srubech či malých vískách zhusta obklopených loveckými oblastmi. Budu mít jenom malou šanci, že bych vyžebrel nebo zcizil nějaké potraviny či zásoby. A ještě více mě zneklidňovalo, že bych se mohl ocitnout na nějakém neschůdném hřebenu nebo že budu muset přebrodit jednu z těch mnoha dravých ledových řek, které prudce padí stržemi a úzkými údolíčky.

Je zbytečné se strachovat, dokud na něco takového nenarazíme, podotkl Nighteyes. Pokud se to stane, pak musíme prostě objevit cestu oklikou. Může nás to zpomalit. Ale nikdy se tam nedostaneme, když budeme nečinně stát a strachovat se.

A tak jsme vyrazili na cestu nocí, jenom Nighteyes a já. Když jsme dorazili na nějakou paseku, podíval

jsem se na hvězdy a pokusil se nasměrovat naši cestu co nejvíce na západ. Terén byl na každém kroku obtížný, jak jsem ostatně čekal. Záměrně jsem volil cestu snazší pro muže a vlka jdoucí pěšky než pro vojáky v sedlech. Zanechávali jsme za sebou stopu na křovinatých úbočích a ve spletitých houštinách v úzkých soutěskách. Když jsem se těmito úseky prodíral, utěšoval jsem se představou Starling a Kettle, jak snadno postupují po horských cestách. Snažil jsem se nemyslet na to, že by Burl vyslal dostatek stopařů, aby sledovali více než jednu stopu. Ne. Musel jsem si získat dobrý náskok a potom navnadit Burla, aby je za mnou vyslal v plné síle.

Jediný způsob, jaký jsem dokázal vymyslet, abych toho docílil, bylo prezentovat sebe sama jako nebezpečí pro Re-gala. Takové, s nímž je třeba se ihned vypořádat.

Zvedl jsem oči k vrcholu jednoho hřebenu. Stála tam skupinka tří velikých cedrů. Rozhodl jsem se, že pod nimi udělám zastávku, rozdělám si ohýnek a pokusím se vejít v Umění. Nemám žádnou elfí kůru, připomněl jsem si, takže budu muset učinit opatření, abych si poté mohl důkladně odpočinout.

Já tě budu hlídat, ujistil mě Nighteyes.

Cedry byly obrovité a jejich rozložené větve se nad hlavou tak hustě proplétaly, že země pod nimi byla holá. Půda byla hustě pokrytá křehkými kousky cedrového listí napadaného za velmi dlouhou dobu. Nahrabal jsem je na hromadu a zhotovil si z nich jakési lůžko, aby mé tělo nepřišlo do styku se studenou zemí, načež jsem si nasbíral vydatnou zásobu dříví na podpal. Poprvé jsem se podíval do měšce, který jsem ukradl. Bylo tam pazourkové křesadlo. Také pět či šest mincí, nějaké kostky, zlomený náramek a v útržku látky zabalená lokna jemných vlasů. Až příliš výmluvně to vypovídalo o životě jedné vojačky.

Vyhrabal jsem důlek v zemi a pohřbil do něj společně vlasy, kostky a náramek. Snažil jsem se nemyslet na to, zda to bylo dítě nebo milenec, kdo po ní zůstal. Její smrt jsem neměl na svědomí, připomněl jsem si. Přesto mi ledový hlas na pozadí mysli šeptal slovo "katalyzátor". Ovšem pro mne bude stále žít, řekl jsem si. Na okamžik jsem si připadl starý, znavený a nemocný. Pak jsem se přinutil zapudit z mysli život té vojačky i svůj vlastní. Zažehl jsem ohýnek a pořádně naň přiložil. Zbytek dříví jsem si navršl po ruce. Zahalil jsem se do kabátu a ulehл naznak na své lože z cedrového listí. Nadechl jsem se, zavřel oči a vstoupil do Umění.

Bylo to, jako bych klopýtl do dravé řeky. Nebyl jsem připraven na to, že to půjde tak snadno, a málem mě to strhlo s sebou. Řeka Umění se tady zdála být jaksi hlubší, dravější a mocnější. Nevěděl jsem, zda je to nárůstem mých vlastních schopností či něčím jiným. Našel jsem sám sebe, soustředil se a silou vůle se vzepřel proti pokušením Umění. Odmítl jsem uvažovat o tom, že odsud bych mohl své myšlenky vyslat za Molly a za naším dítětem, že bych jako na vlastní oči mohl vidět, jak roste a jak se jim oběma daří. Také jsem nechtěl pátrat po Veritym, jakkoli jsem toužil. Síla Umění byla tentokrát velmi mocná, takže jsem nepochyboval o tom, že bych ho dokázal najít. Ale kvůli tomu jsem zde nebyl. Byl jsem zde proto, abych pokoušel nepřítele, a musel jsem být ve střehu. Rozmístil jsem všechny hlídky, které jsem mohl, abych se Umění zcela neuzavřel, a obrátil svou vůli k Burlovi.

Natáhl jsem se a opatrně po něm šmátral. Byl jsem připraven vmžiku vztyčit své zdi, kdybych byl napaden. Našel jsem ho snadno a byl jsem skoro zaskočen tím, jak si nebyl vědom mého doteku.

Pak se mnou trhla jeho bolest.

Stáhl jsem se zpět, rychleji než překvapená sasanka mořská v louži po odlivu. Vylekal jsem sám sebe, když jsem otevřel oči a zíral vzhůru do cedrových větví obtížených sněhem. Obličej a záda jsem měl zvlhlé potem.

Co to bylo? chtěl vědět Nighteyes.

Vím toho tolik, co ty, odvětil jsem.

Byla to nejryzejší bolest. Bolest nezávislá na tělesném poranění, bolest, jež neměla co dělat se zármutkem nebo strachem. Totální bolest, jako by každá část těla, uvnitř i vně, byla uvržena do ohně.

Působili mu ji Regal a Will.

Potom už jsem jen celý roztřesený ležel, nikoli následkem Umění, ale Burlovy bolesti. Byla mnohonásobně větší, než má mysl dokázala pochopit. Snažil jsem se utřídit všechno, co jsem v tom krátkém okamžiku zaznamenal. Willa, a snad i náznak Carrodova Umění, jak Burla za trest ochromují. Ze strany Carroda tu byla špatně maskovaná hrůza a odpor k tomuto úkolu. Možná se bál, že by se to jednoho dne mohlo obrátit proti němu. Willovou nejsilnější emocí byl hněv, že mne Burl měl ve své moci

a nechal mě uniknout. Leč pod tímto hněvem byl jakýsi druh úžasu nad tím, co Regal působil Burlovi. Ani Will si v tom nijak neliboval. Dosud ne.

Regal však ano.

Byly doby, kdy jsem Regala znal. Pravda, nikdy ne dobře. Kdysi to byl prostě mladší z mých strýců, člověk, který mne neměl ani trochu v lásce. Vylíval si svou nenávist dětinsky, s pomocí strkanců a kradmých štipanců, utahováním a tlacháním. Nelíbilo se mi to, neměl jsem ho rád, ale bylo to vcelku pochopitelné. Byla to klukovská žárlivost, že oblíbený nejstarší syn zplodil ještě dalšího rivala, který s ním soupeřil o čas a pozornost krále Shrewda. Kdysi to býval prostě zhýčkaný nejmladší princ, který záviděl svým starším bratrům, že jsou v následnické linii před ním. Byl rozmazlený, hrubý a sobecký.

Ale byl to člověk.

Co jsem však z něj cítil nyní, to tak dalece přesahovalo moje meze chápání krutosti, až to pro mne bylo skoro nepochopitelné. Vykovaní pozbyli svoji lidskost, avšak v jejich prázdnotě se nacházel stín toho, co kdysi byli. Kdyby Regal otevřel svou hrud' a ukázal mi klubko zmijí, nemohl bych být šokován víc. Regal odhodil veškerou lidskost stranou, aby se objal s čímsi temnějším. A tohoto muže nyní Šest vévodství nazývalo králem.

Tento muž by zcela jistě vyslal oddíly po stopách Starling a Kettle.

"Jdu zpátky," upozornil jsem Nighteyese a nedal jsem mu čas nic namítat. Zavřel jsem oči a vrhl se do řeky Umění. Doširoka jsem se otevřel a vtáhl do sebe jeho chladivou sílu, aniž bych pomyslel na to, že takové množství mne pohltí. V okamžiku, kdy si mne Will uvědomil, jsem jim pověděl: "Zemřeš mou rukou, Regale. Tak jistě, jako že se Verity opět vrátí coby král." A pak jsem proti nim mrštil nashromážděnou sílu.

Bylo to skoro stejně instinktivní, jako když se zatne pěst. Neplánoval jsem to, ale pojednou mi došlo, že právě tohle jim udělal Verity tehdy v Tradefordu. Nebyl to vzkaz, nic než zběsilý zášleh síly namířené vůči nim. Doširoka jsem se jim otevřel a ukázal se, a když se otočili mým směrem, silou vůle jsem je ožehl mocí svého Umění, které jsem nakumuloval. A stejně jako Verity jsem si neoponechal ani ždibec té síly v záloze. Věřím, že kdyby tam byl pouze jeden z nich, podařilo by se mi sežehnout všechny jeho vlohy k Umění. Místo toho to s nimi se všemi trhlo. Nikdy se nedozvím, jaký účinek to mělo na Burla. Snad mi byl vděčný, že jsem ho zachránil, protože jsem rozhodil Willovu koncentrací a ulevil mu od Regalova rafinovaného mučení. Vnímal jsem, jak Carrod zaječel hrůzou a vypadl z Umění. Myslím, že Will by se možná byl vzchopil a čelil mi, kdyby mu Regal mátožně nepřikázal: Přeruš to, ty blázne, neriskuj můj život, jen aby ses pomstil! V příštím okamžiku byli pryč.

Když jsem pak přišel k sobě, byl již bílý den. Nighteyes ležel takřka na mně a na kožichu měl krev. Chabě jsem do něj strčil a on se okamžitě hnul. Vstal a očichal mi tvář. Ucítil jsem na něm vlastní krev, bylo to odpuzující. Prudce jsem se posadil a svět se se mnou zatočil kolem dokola. Pomalu jsem si uvědomil jeho hlučné myšlenky:

Jsi v pořádku? Trásl ses a pak jsi začal krváčet z nosu. Nebyl jsi tu, vůbec jsem tě nebyl s to uslyšet!

"Jsem v pořádku," konejšil jsem ho chraplavě. "Díky, žeš mě zahříval."

Z ohně zbývalo už jen pár uhlíků. Opatrně jsem se natáhl pro dřevo a přidal na oheň několik klacků. Připadalo mi, jako bych měl ruce protažené daleko od těla. Když se oheň opět rozhořel, posadil jsem se a zahříval se. Pak jsem vstal a odklopýtal několik kroků k místu, kde začínal sníh. Nabral jsem hrst a protřel si sněhem obličej, abych z něj smyl nepříjemně chutnající a zapáchající krev. Trochu sněhu jsem si nabral také do úst, protože jsem měl lepkavý a zkrvavený jazyk.

Nepotřebuješ si odpočinout? Nepotřebuješ jít? zeptal se mě úzkostlivě Nighteyes.

Ano a opět ano. Ale ze všeho nejdříve musíme uprchnout. Nepochyboval jsem o tom, že to, co jsem právě udělal, je vy-štve za mnou. Udělal jsem, co jsem chtěl, a bylo to skutečné — proti všemu očekávání. Dal jsem jim důvod bát se mne. Nyní nebudou mít ani chvilku klid, dokud mě nezničí. Rovněž jsem jim jasně ukázal, kde se nacházím, budou teď mít tušení, kam mají vyslat své muže. Nesmím tu být, až dorazí. Šel jsem zpět k ohni a nahnul na něj nohama hlínu. Udusal jsem ho, abych měl jistotu, že zhasl. Pak jsme vyrazili pryč.

Šli jsme, jak rychle jsem jen mohl. Nebylo pochyb o tom, že Nighteyese zdržují. Když jsem se vlekl do kopce, zabořen až po kyčle ve sněhu, na němž on jenom roztáhl pazoury a zlehka běžel, vždy se po mně

soucinně díval. Nebylo neobvyklé, že když jsem si vyžádal chvíli k oddychu a zastavil se, abych se opřel o strom, on vyrazil kupředu, aby vyhledal tu nejlepší cestu. Když už světla i mých sil valem ubývalo a já se zastavil, abych si rozdělal oheň na noc, on zmizel, aby se vrátil s masem pro nás pro oba. Většinou to byli sněhobílí zajáci, jednou však i vypasený bobr, který se odvážil příliš daleko ze své zaledněné tůně. Sám sobě jsem předstíral, že si chci maso upravit, avšak jenom kratičce jsem ho nad ohněm ožehl. Byl jsem příliš unavený a hladový na to, abych se zmohl na víc. Po masité stravě jsem sice nikterak neztloustl, ale aspoň mě udržela při životě a v pohybu. Skutečný spánek jsem poznal jen málo, neboť jsem musel ustavičně přikládat na oheň, abych nezmrzl, a několikrát za noc vstávat, abych dupáním opět oživil své necitlivé nohy. Vydržet. Jedině o to tu šlo. O žádnou hbitost či velkou sílu, nýbrž o skoupé hospodaření se svou schopností přinutit se každý den k pohybu.

Své mentální zdi jsem udržoval vztyčené a semknuté, ale i tak jsem si byl vědom toho, jak na ně Will doráží. Nemyslel jsem si, že by mě mohl vysledovat, pokud se budu hlídat, ale zároveň jsem si tím nebyl jist. Ustavičná mentální ostražitost mi jen dále odsávala sílu. Byly noci, kdy jsem prostě toužil svrhnout svoji ochranu a vpustit ho dovnitř, aby to se mnou jednou provždy skoncoval. Ale v takových okamžicích mi stačilo jen si připomenout, čeho všeho je teď Regal schopen. Zcela neomylně mne pak zasáhl blesk hrůzy a mně to vnuklo odhodlání jít navzdory všemu dál, abych zvětšil vzdálenost mezi námi. Když jsem čtvrtého dne našeho putování za úsvitu vstal, věděl jsem, že se nacházíme hluboko v Horském království. Od okamžiku, co jsme opustili Moonseye, jsem nezaznamenal žádné známky pronásledování. Tak hluboko v nitru Kettrickeniny země jsme už jistě v bezpečí, pomyslel jsem si.

Jak daleko je to ještě do toho Jhaampe, a co budeme dělat, až se tam dostaneme?

Já nevím, jak je to daleko. A ani nevím, co tam budeme dělat.

Poprvé jsem se nad tím zamyslel. Přinutil jsem se zvážit všechny myšlenky, které jsem si předtím ani nepřipouštěl. V podstatě jsem nic nevěděl o tom, co se stalo s Kettricken od doby, kdy jsem ji přiměl, aby opustila královny komnaty a uprchla do noci. Ani ona mezitím nedostala zprávu ode mě nebo o mně. Nyní už její dítě bude na světě. Podle mých propočtů bude zhruba stejně staré jako má dcera. Tu jsem zjistil, že jsem velmi zvědavý. Mohl bych si to dítě pochovat a říci si: "Tak takové by to muselo být, kdybych choval svoji dcerku."

Až na to, že mě Kettricken pokládala za mrtvého. Musela slyšet, že mě Regal popravil a že jsem už dlouho pohřben v zemi. Byla to má královna a Verityho žena. Určitě bych jí mohl prozradit, jak jsem přežil. Ale říci pravdu jí by bylo jako hodit oblázek na hladinu rybníka. Na rozdíl od Starling či Kettle nebo kohokoli jiného, kteří si vyvodili, kdo jsem, mě Kettricken znala již předtím. Nebyla by to zvěst či legenda ani divoká povídačka někoho, kdo mě jenom letmo spatřil, ale fakt. Mohla by říci ostatním, kteří mě znali: "Ano, viděla jsem ho, a doopravdy žije. Jak to? Díky své Moudrosti, samozřejmě."

Plahočil jsem se za Nigtheyesem uprostřed sněhu, zimy a úvah, co by to znamenalo pro Patience, kdyby se jí donesla zpráva o mně. Ostudu, či radost? Bolest, že jsem jí o sobě nedal vědět? S pomocí Kettricken by bylo možné poslat zprávu, aby se donesla k těm, které jsem znal. Nakonec by zastihla Molly a Burriche. Co by to udělalo s Molly, kdyby se to na takovou dálku doslechla, nejen že jsem naživu a nevrátil se k ní, ale že jsem poskvrněný Moudrostí? Do hloubi srdce mě zasáhlo zjištění, že přede mnou tajila skutečnost, že se mnou čeká dítě. Byl to pro mne první letmý záblesk pravdy, jak zrazená a dotčená se musela cítit ona kvůli oněm tajemstvím, jež jsem před ní po ty roky tajil. Kdybych jí teď mrštil do tváře jedno další, a navíc takového rozsahu, mohlo by to ukončit veškeré city, které ke mně stále ještě chovala. Mé šance zbudovat si znovu společný život s ní byly již tak dost malé, nesnesl bych, kdyby se ještě dále zmenšily.

A všichni ti další, lidé ze stáji, které jsem znal, muži, po jejichž boku jsem vesloval a bojoval, prostí vojáci z Buckkeepu, by se to dozvěděli rovněž. Bez ohledu na to, jak jsem o Moudrosti smýšlel já, jsem již viděl, jaké zhnusení vyvolá v očích jednoho přítele. Viděl jsem, jak to změnilo i postoje Starling vůči mně. Co by si lidé pomysleli o Burrichovi, kdyby se dozvěděli, že měl ve své staji člověka s Moudrostí a vědomě ho strpěl? Neudali by také jeho? Zaťal jsem zuby. Budu muset zůstat mrtvý. Možná že by bylo lepší vyhnout se obloukem Jhaampe a pokračovat v cestě za Veritym. Až na to, že bez zásob jsem měl zhruba stejné šance, jako kdyby se Nigtheyes zkoušel vydávat za dvorního psíčka.

A byla tu ještě jedna maličkost. Ta mapa.

Když Verity opouštěl Buckkeep, bylo to na podkladě jisté mapy. Byla to velice stará mapa, kterou Kettricken objevila v buckkeepských knihovnách. Byla již notně zašlá a letitá, zhotovená za časů krále Wisdoma, který navštívil Elderlingy a zajistil jejich pomoc pro Šest vévodství. Detaily mapy mezitím značně vybledly, ale Kettricken i Verity byli přesvědčeni, že jedna z vyznačených cest vede právě k místu, kde se král Wisdom poprvé setkal s těmito nezachytitelnými bytostmi. Verity opustil Buckkeep v odhodlání putovat podle mapy až do oblastí za Horským královstvím. Vzal s sebou i čerstvou kopii mapy, kterou předtím zhotovil. Neměl jsem představu, co se s tou starší mapou stalo, nejspíš putovala do Tradefordu, když Regal vyplenil buckkeepské knihovny. Avšak provedení mapy a nezvyklé znaky na okrajích mě již dávno přivedly k podezření, že i tohle je kopie ještě starší mapy. Okraje byly vyvedené v horském stylu, takže pokud jsem měl originál někde nalézt, bude to jistě v knihovnách v Jhaampe. Během měsíců svého zotavování v horách jsem do nich měl jakýs takýs přístup. Věděl jsem, že jhaampská knihovna je rozsáhlá a dobře udržovaná. I kdybych nenalezl originál této konkrétní mapy, mohl bych snad najít další mapy, které by zachycovaly tutéž oblast.

Během svého pobytu v horách na mě rovněž udělala dojem důvěra místních lidí. Viděl jsem za tu dobu jenom málo dveřních zámeků a vůbec žádné stráže, jaké jsme měli my na Buckkeepu. Nebude vůbec zapotřebí lsti, abych se dostal do královské rezidence. I kdyby mezitím zavedli rozmíst'ování stráží, zdi paláce byly zhotoveny pouze z vrstev kůrové tkaniny, jež byla omítnuta jílem a pomalována. Měl jsem jistotu, že tím či oním způsobem se mi podaří dostat se dovnitř. Jakmile tam budu, nebude mi dlouho trvat, než jejich knihovnu proberu a vezmu si, co potřebuji. Zároveň bych si mohl doplnit zásoby. Měl jsem v sobě tolik slušnosti, že jsem se při tom pomyšlení zastyděl. Současně jsem věděl, že pocit hanby mi nezabrání v tom, abych to udělal. Opět jsem neměl na výběr. Ploužil jsem se sněhem do dalšího kopce a zdálo se mi, že mé srdce tu větu odbíjí pořád dokola. Nemám na výběr, nemám na výběr, nemám na výběr. Nikdy nemám v ničem na výběr. Osud ze mě učinil zabijáka, lháře a zloděje. A čím více jsem se snažil těmito rolím vyhýbat, tím více jsem do nich byl tlačén. Nighteyes mi cupital v patách a dělал si starosti s mou pochmurnou náladou.

Byli jsme tak roztržití, že když jsme stanuli na hřebeni, pošetile vystavující své siluety, oba jsme naráz spatřili oddíl jezdců na cestě pod námi. Jejich žlutohnědé uniformy velice jasně vyvstávaly proti sněhu. Ztuhl jsem jako vylekaný jelen. I přesto bychom mohli zůstat nepovšimnutí, nebýt smečky psů, kterou s sebou měli. Zpozoroval jsem je na první pohled. Šest psů, nikoli vlčáků, díky Edo, nýbrž krátkonohých jezevčků, kteří nebyli zvyklí na takové počasí nebo terén. Byl tam i jeden dlouhonohý pes, vytáhlý vořech se střapatými zadními partiemi. On a jeho psovod se pohybovali kus stranou od smečky. Pronásledovatelé vzali zavděk vším, co měli, aby nás dostali. Byl tu však ještě tucet mužů v sedlech. Takřka v tom samém okamžiku vořech trhl hlavou vzhůru a zavyl. Jezevčci se v chumlu ihned přidali, hlavy natrčené, zatímco větřili, a hlasitě vyštěkávali, jak objevovali naše pachy. Psovod, který měl na povel jezevčiky, zvedl ruku a ukázal na nás, zrovna když jsme vzali nohy na ramena. Psisko a jeho pán již pádili směrem k nám.

"Ani jsem nevěděl, že je tam cesta," zasupěl jsem omluvně k Nighteyesovi, když jsme prchali dolů úbočím. Měli jsme jistou, velmi malou výhodu. Pádili jsme po úbočí, sledující vlastní stopu, zatímco psi a jezdci z oddílu pátračů se snažili vystrachat na kopec neprošlápnutým sněhem. Doufal jsem, že v době, kdy se dostanou na hřeben, který jsme právě opustili, budeme už z dohledu v křovinaté strži pod námi. Nighteyes se držel vzadu, odmítaje nechat mě za sebou. Psi zuřivě štěkali a já slyšel, jak hlasy mužů zesílily vzrušením, když se připojili k honičce.

UTÍKEJ! přikázal jsem Nighteyesovi.

Neopustím tě.

Měl bych jenom malou šanci, kdybys to udělal, připustil jsem. Má mysl běžela na plné obrátky. Dostaň se na dno té strže. Zanech po sobě co nejvíce falešných stop, nadělej tam různé smyčky, utíkej podél potoka a sleduj strž. Až se tam dostanu, uprchneme vzhůru do kopce. Mohlo by je to na nějaký čas zdržet.

Liščí triky! odfrkl si a pak jako šedivá šmouha vyrazil přede mne, načež zmizel v hustém křoví strže. Snažil jsem se vyvinout ve sněhu větší rychlost. Těsně předtím, než jsem dorazil na okraj křovinaté strže, jsem se ohlédl. Psi a jezdci právě překračovali hřeben. Dostal jsem se do zákrytu zasněženého keře a

škrábal se po příkrém svahu dolů. Nighteyes tu zanechal hodně stop i pro celou smečku vlků. A zatímco já se na chvilku zastavil, abych nabral dech, on kolem mě prosvístěl dalším matoucím směrem.

Vypadněme odsud!

Nečekal jsem na jeho odpověď, ale vyrazil jsem strží, jak mě jen nohy nesly. U dna byl sníh mělký, neboť převislé větve stromů a křoví většinu zadržely. Běžel jsem napůl v předklonu, s vědomím, že kdybych o větve zavadil, zasypal by mě jejich ledový náklad. Běsnění psů se zvučivě neslo mrazivým vzduchem. Poslouchal jsem a přitom si razil cestu pořád dál. Když jsem uslyšel, že vzrušení nyní ustupuje zklamanému psímu kňučení, poznal jsem, že dorazili ke změti stop na dně strže. Moc brzy, byli tam moc brzy a přiblíží se moc rychle.

Nightyes!

Ticho, ty blázne! Psi tě uslyší! A co teprve tamten.

Srdce v hrudi se mi málem zastavilo. Nemohl jsem uvěřit, jak jsem byl hloupý. Prodral jsem se zasněženým křoviskem, uši našpicované, abych zvěděl, co se děje za námi. Psovodi se mezitím upnuli na falešnou stopu, kterou po sobě zanechal Nighteyes, a své psy prakticky nutili, aby po ní šli. Bylo tam příliš mnoho mužů na koních na tak úzkou strž. Jezdili navzájem ve svých stopách a možná přitom i smazávali naši vlastní stopu. Získali jsme nějaký čas, ale jen trochu. Pak jsem náhle uslyšel zděšené výkřiky a divoké hafání psů. Zachytil jsem zmatený blábol psích myšlenek. Vyřítíl se na ně shora vlk a prohnal se rovnou středem jejich smečky, sekaje přitom na všechny strany, načež proletěl přímo pod nohama koní, na nichž seděli muži jedoucí za psy. Jeden muž se ocitl na zemi a měl potíže zachytit svého rozběsněného oře. Jeden pes přišel o větší část svého plandavého ucha a byl polomrtvý bolestí. Snažil jsem se uzavřít svou mysl před jeho mukami. Ubohé zvíře, a to všechno kvůli něčemu, co pro tebe nemá žádný význam. Nohy jsem měl jako z olova a v ústech sucho, avšak snažil jsem vymačkat ze sebe co největší rychlost, abych využil čas získaný Nighteyesem za cenu takového rizika pro něho samotného. Chtělo se mi na něj zakřičet, aby té nebezpečné legrace nechal, aby se mnou prchl, ale netroufal jsem si prozradit smečce skutečný směr našeho ústupu. Raději jsem se plahočil dál.

Strž se nyní zužovala a prohlubovala. Na příkrých svazích rostly popínavé révy, ostružiní a křoví visící volně dolů. Měl jsem podezření, že jdu po zamrzlé hladině nějaké říčky. Začal jsem hledat způsob, jak z toho ven. Za mnou se znovu ozval štěkot psů, kteří si navzájem sdělovali, že mají opět pravou stopu, hurá za vlkem, za vlkem, za vlkem. Tehdy už jsem s jistotou věděl, že Nighteyes se jim opět ukázal a záměrně je odvádí ode mne pryč. Utíkej, chlapče, utíkej. Mrštil tu myšlenku po mně, aniž se staral o to, že ho psi uslyší. Bylo z něj cítit bujaré veselí, jeho myšlení bylo prodchnuto hysterickou zřeštěností. To mi připomnělo noc, kdy jsem po buckkeepských chodbách honil Justina, abych ho pak skolil ve Velkém sále před očima všech hostů na Regalově korunovační slavnosti. Nighteyes se nyní dostal do stavu zběsilosti, která ho přenesla přes veškeré obavy o vlastní přežití. Razil jsem si cestu kupředu, srdce uvízlé až v hrdle, jak jsem se o něj bál, zatímco jsem potlačoval slzy, jež se mi draly do koutků očí.

Strž nyní končila. Přede mnou se nacházela blyštivá kaskáda ledu, připomínka horského potoka, který se kaňonem řinul v letních měsících. Led visel dolů v dlouhých, vlnitých krápnících středem skalnaté trhliny v hoře a na povrchu se leskl, jak po něm stále stékala voda. Sníh na úpatí byl jako křišťál. Zastavil jsem se v očekávání hluboké tůně, na niž bych mohl bezděčně narazit pod vrstvou příliš tenkého ledu.

Zvedl jsem zrak. Stěny v těchto místech byly většinou podemleté a převislé. Na dalších místech pod sněhovými závoji prosvítaly holé skalnaté plotny. Ojedinele zde rostly zakrslé výhonky a šlahounovité keře, jež se vykláněly ven do prostoru, aby zachytily sluneční světlo seshora. Nic z toho neslibovalo snadný výstup. Otočil jsem se, abych se vrátil ve svých stopách zpátky, když tu jsem zaslechl osamělé zavytí a pád. Nebyl to ani lovecký pes, ani vlk, mohl to být pouze ten vořech. Ten hrdelní zvuk měl v sobě jistotu, která mě přesvědčila, že je mi v patách. Uslyšel jsem jakéhosi muže, jak na něj povzbudivě pokřikuje, a pes znovu zaňafal, tentokrát blíž. Otočil jsem se ke stěně rokle a začal lézt nahoru. Slyšel jsem toho muže, jak svolává ostatní, jak na ně volá a hvízdá, aby šli za ním, že tu má lidskou stopu, ať si nevšímají vlka, že to byl jen trik s Moudrostí. Psi v dálce najednou propukli v odlišný štěkot. V tom okamžiku jsem pochopil, že Regal konečně našel, co hledal. Člověka s Moudrostí, který by mě dopadl. Měl podplacenu Starou krev.

Poskočil jsem a chytil se výhonku, jenž vyrůstal ze stěny rokle. Vytáhl jsem se výš, zapřel se o něj

nohama, vyrovnal váhu a natáhl se po dalším šlahounu nade mnou. Když jsem se na něj pověsil celou svou vahou, kořeny se ze skalnaté půdy vyrvaly. Spadl jsem, ale podařilo se mi zachytit se prvního stromku. A znovu nahoru, řekl jsem si zarputile. Stoupl jsem na něj a uslyšel, jak pod mou vahou zapraštel. Natáhl jsem se, abych se oběma rukama chytil křovinatých šlahounů visících dolů z podemletého břehu. Snažil jsem se rychle vyšvihnout nahoru, abych na nějakém stromku nebo keři nevisel svou vahou déle než pár vteřin. Přitom jsem nalámal plně hrsti úponků a vyrval četné trsy trávy, načež jsem zjistil, že se již hrabu podél okraje rokle, nebyl jsem však schopen dostat se výš. Pod sebou jsem slyšel křik a proti své vůli jsem se podíval dolů. Na rovince pode mnou stáli muž a pes. A zatímco vořech na mě štekla, muž přikládal k těživě luku šíp. Visel jsem bezmocně nad nimi, skýtaje snadný terč, jak si jen člověk může přát.

"Prosím," zaslechl jsem vlastní zajíknutí, a pak už jsem slyšel neomylné zadrnčení uvolněné tětivy. Ucítil jsem zásah, nejprve jako pěstí do zad, jeden z Regalových starých dobrých triků z dob mého dětství, a potom hlubší, palčivější bolest ve svém nitru. Jednou rukou jsem se pustil. Nevydal jsem k tomu povel, prostě vyklouzla a pozbyla tak chyt. Zhoupnul jsem se na pravé ruce. Slyšel jsem, velice jasně, hafání psa, když ucítil mou krev. Slyšel jsem šelest mužova oděvu, jak vytáhl z toulce další šíp.

Znovu se do mne zahryzla bolest, tentokrát hluboko do pravého zápěstí. Vykřikl jsem, když se moje prsty pustily. V okamžiku krajní hrůzy jsem pod sebou zběsile zahrabal nohama, hledaje oporu v ujíždějícím keři, který visel z podemletého břehu. A jaksi jsem stoupal vzhůru a přitom dřel tváří o ztvrdlý sníh. Objevil jsem levou ruku a dělal s ní neurčité plavecké pohyby. Dostaň nohy nahoru! osopil se na mě Nighteyes. Nevydal ani hlásku, protože měl zuby pevně zaťaté do rukávu a masa na mé pravé ruce, jak mě táhl nahoru. Naděje na přežití ve mně ožila. Divoce jsem začal kopat a pak jsem pod břichem ucítil pevnou zem. Plazil jsem se kupředu a snažil se ignorovat bolest, jež se mi soustředila v zádech, ale v rudých vlnách se odsud šířila po celém těle. Kdybych neviděl toho muže, jak vystřeluje šíp, byl bych si myslel, že mi ze zad trčí kopí tlusté jako osa od vozu.

Pojď nahoru, pojď nahoru! Musíme utéci.

Nevzpomínám si, jak jsem se dostal na nohy. Za sebou jsem slyšel psy, jak se škrábou po útesu vzhůru. Nighteyes stál kousek stranou od okraje, a jak se někteří dostávali nahoru, utkával se s nimi. Trhal je čelistmi a jejich těla házela zpátky dolů na zbytek smečky. Když spadl vořech se střapatým zadkem, ňafání dole náhle polevilo. Oba jsme vnímali jeho muka a slyšeli výkřiky muže pod námi, jak jeho zvířecí druh krvácel ve sněhu a vypouštěl duši. Další psovod mezitím odvolával své psy a vztekle vysvětloval ostatním, že by to k ničemu nebylo, posílat je na jatka. Slyšel jsem muže, jak křičí a klejí, když obraceli své znavené koně a vraceli se zpátky roklí, aby zkusili najít nějaké místo, kudy by se mohli dostat nahoru a vyrazit za námi, aby se znovu pokusili zachytit naši stopu.

Tak poběž! vyzval mne Nighteyes. Nemělo smysl hovořit o tom, co jsme právě prožili. V zádech jsem měl pocit strašlivého horka vystřelujícího podél páteře, s nímž se zároveň šířil i ledový chlad. Dal jsem si ruku na hrud', málem očekávaje, že nahnátnu hrot šípu na dřívku, jak trčí zepředu ven. Ale ne, vězel hluboko ve mně. Klopýtal jsem za Nighteyesem a mé vědomí tonulo v záplavě tolika pocitů, tolika druhů bolesti. Košile a plášť mi při pohybu cloumaly násadou šípu v zádech a na tyto nepatrné záškuby reagoval hrot zapíchnutý hluboko ve mně. Říkal jsem si, jak moc mi to ještě asi ublíží. Vzpomněl jsem si, jak jsem jednou porcoval šípem zabitého srnce, na to černé napuchlé maso plné krve, které jsem objevil v okolí takové rány. Napadlo mě, zda mě nezasáhl do plíce. Srnec s prostřelenou plící nedošel daleko. Necítím snad již krev vzadu na patře...?

Nemysli na to! přikázal mi drsně Nighteyes. Oslabuješ nás oba. Jen jdi. Jdi a pořád jdi.

Takže věděl stejně jako já, že nemohu utíkat. Šel jsem a on mi kráčel po boku. Po nějakou dobu. Pak jsem šel tmou naslepo kupředu, nestaraje se ani o to, kterým směrem jdu, a on tu nebyl. Zašmátral jsem po něm, ale nemohl jsem ho najít. Kdesi v dálce jsem znovu zaslechl ňafání psů. Šel jsem pořád dál.

Narážel jsem do stromů. Tvář jsem měl poškrábanou od větví, ale to mi bylo všechno jedno, protože jsem ji měl necitlivou. Košile na zádech byla lepkavá a vytvrzená zmrzlou krví, takže mi rozdírala kůži. Snažil jsem se přitáhnout si plášť více kolem těla, jenomže náhlá bolest mě málem srazila na kolena. Já hlupák. Zapomněl jsem, že takto škubnu i násadou šípu. Jenom běž pořád dál, chlapče. A šel jsem.

Narazil jsem do dalšího stromu. Sesypal se na mě přívál sněhu. Vymotal jsem se a pokračoval v chůzi.

Po nějakou dobu. Pak jsem najednou seděl ve sněhu a byla mi stále větší zima. Musel jsem vstát. Musel jsem jít dál.

Znovu jsem šel. Ne moc dlouho, to si nemyslím. Pod příkrovem několika mohutných jehličnanů, kde byla tenká vrstva sněhu, jsem se sesul na kolena. "Prosím," řekl jsem. Neměl jsem sílu skuhrat o milost.

"Prosím." Ani jsem nevěděl, na koho se to obracím.

Mezi dvěma tlustými kořeny jsem zahlédl nevelkou dutinu. Byla hustě vystlána jehličím. Schoulil jsem se do ní. Nemohl jsem ležet kvůli šípů, který mi trčel ze zad. Ale mohl jsem se opřít čelem o přívětivý strom a zkřížit si ruce na hrudi. Skrčil jsem se, složil pod sebou nohy a klesl do prostoru mezi kořeny. Kdybych nebyl tak unavený, zřejmě bych pocíťoval velkou zimu. Ponořil jsem se do hlubin spánku. Až se probudím, rozdělám si oheň a zahřeji se. Dokázal jsem si představit, jak mi bude teplo, skoro jsem ho cítil.

Bratře!

Tady jsem, ozval jsem se klidně. Tady, přímo tady. Zapátral jsem kolem a něžně se ho dotkl. Blížil se ke mně. Srst okolo hrdla se mu ježila zmrzlými slinami, ale ani zub mu nepronikl dovnitř. Jednu sečnou ránu měl z boku na čenichu, ale nebylo to tak zlé. Nejprve je povodil v kruzích a pak jim zezadu napadal koně, načež je potmě zanechal ploužící se zasněženým močálem ve vysoké trávě. Pouze dva z jejich psů zůstali naživu, a jeden z koní tak ošklivě kulhal, že jezdec si musel přisednout za jednoho ze svých spolubojovníků.

Nyní se blížil vzhůru ke mně a poměrně snadno svým vlnícím se tělem zdolával sněhové svahy. Byl unavený, to ano, ale sršela z něj síla vítězství. Noc kolem byla mrazivá a čirá. Zachytil pach a vzápětí záblesk z oka zajíce, který se choulil pod keřem v naději, že ho mine. Neminuli jsme. Jediný náhlý skok střelmo stranou, a měl zajíce v zubech. Zkousli jsme jeho kostnatou hlavu a jedním trhnutím mu zlomili páteř. Klusali jsme dál a sladce tíživé maso mu viselo z chřtánu. Dobře se nažereme. Noční les kolem nás byl stříbrný a černý.

Přestaň. Bratře, nedělej to.

Co?

Mám tě rád. Ale nechci být sebou.

Zůstal jsem viset v prostoru. Jeho plíce mocně pracovaly a tlamou podél zaječí hlavy vdechovaly chladný noční vzduch. Rána na čenichu ho mírně pálila a statné nohy lehce nesly jeho štíhlé tělo.

Ani ty si nepřeješ být mnou, Changere. Ne doopravdy.

Nebyl jsem si jist, jestli má pravdu. Jeho očima jsem viděl a cítil sám sebe. Vklínil jsem se do prostoru mezi kořeny velkého stromu a byl jsem tam schoulený a nepatrný jako opuštěné štěně. Pach mé krve byl silně cítit v ovzduší. Pak jsem zamžoural a vzápětí jsem hleděl do tmy, jak jsem si ohnutým loktem zakrýval tvář. Pomalu, útrpně jsem pozvedl hlavu. Celé tělo mě bolelo a všechna ta bolest směřovala k šípů, který mi trčel zprostřed zad.

Ucítil jsem zaječí vnitřnosti a krev. Nighteyes stál vedle mě a nohou přidržoval mrtvolku zvířete, zatímco zuby ji trhal na kusy. Jez, dokud je to horké.

Já nevím, jestli můžu.

Chceš, abych ti to požvýkal?

Nežertoval. Ale ještě odpudivější než samotné jezení byla pro mne představa, že bych jedl vyvrhnuté maso. Dokázal jsem malinko zavrtět hlavou. Prsty jsem měl skoro necitlivé, ale díval jsem se, jak rukou zvedám zaječí jatýrka a nesu je k ústům. Byla teplá a hojně prokrvená. Tu jsem pochopil, že Nighteyes má pravdu. Musím jíst. Protože musím žít. Nighteyes mezitím zajíce rozpůlil. Vzal jsem si svou porci a zakousl se do teplého masa. Bylo tuhé, ale já byl pevně odhodlaný. Ještě před chvílí jsem málem bezděčně opustil své tělo a přemístil se do jeho, málem jsem se vedral k němu do toho dokonalého a zdravého vlčího těla. Udělal jsem to už jednou předtím, s jeho souhlasem. Ale nyní jsme oba byli moudřejší. Budeme spolu, ale nemůžeme se stát jeden druhým. Aniž bychom tím oba ztratili.

Zlehka jsem se posadil. Ucítil jsem, jak se mé zádové svaly otřely o šíp, vzpouzejíce se proti jeho přítomnosti. Mohl jsem vnímat váhu násady. Když jsem si představil, jak ze mě trčí ven, málem jsem zvrátil, co jsem před chvílí snědl. Přinutil jsem se ke klidu, který jsem necítil. Náhle, jak zvláštní, mi v hlavě vyvstal obraz Burriche. Ta mrtvolná nehybnost v jeho tváři, když ohnul koleno a díval se, jak stará

rána puká a rozvírá se. Pomalu jsem hmátl rukou dozadu. Prsty jsem jel podél páteře. Svaly kolem šípu se přitom napjaly. Nakonec jsem se prsty dotkl lepkavého dřeva násady. Jenže i tento letný dotek mi přivodil další ostrou bolest. Nemotorně jsem sevřel prsty okolo násady, zavřel oči a snažil se ji vytáhnout. I kdyby to neobnášelo žádná muka, bylo by to i tak dost obtížné. Leč při té bolesti se se mnou celý svět zapotácel, a když polevila, ocitl jsem se na všech čtyřech, s hlavou visící dolů. Mám to zkusit já? Zavrtěl jsem hlavou a zůstal ve stejné pozici. Pořád jsem se bál, že omdlím. Snažil jsem se přemýšlet. Kdyby šíp vytáhl, věděl jsem, že bych ztratil vědomí. A kdyby rána moc krvácela, nedokázal bych to zastavit. Ne. Raději ať šíp zůstane uvnitř. Sebral jsem veškerou svou kuráž. Nemůžeš to ulomit? Přišel blíž ke mně. Na zádech jsem ucítil jeho hlavu. Natočil ji a nastavil čelisti tak, aby zadními zuby sevřel násadu. Pak stiskl. Ozvalo se lupnutí, jako když zahradník klestí mladý stromek, a přišel záchvěv nové bolesti. Přelila se přese mne vlna závratí. Nějak se mi však podařilo hmátnout dozadu a uvolnit z krví nasáklého pláště pahýl šípu. Přitáhl jsem si kabát těsněji kolem těla a zachvěl se. Zavřel jsem oči. Ne. Nejdřív rozdělej oheň.

Vší silou jsem znovu otevřel oči. Bylo to všechno moc obtížné. Posbíral jsem všechny větévky a klacíky, které jsem měl v dosahu. Nighteyes se mi snažil pomáhat a nanosil mi větve, přesto mi však trvalo věčnost, než jsem rozžehl malý tančící plamínek. Pomalu jsem přikládal klacíky. V době, kdy už oheň hořel, jsem si uvědomil, že svítá. Byl čas znovu se vydat na cestu. Ještě jsme se chvíli zdrželi, než jsme dojedli králíka a než jsem si důkladně prohrál ruce a nohy. Potom jsme opět vyrazili, Nighteyes mě nelítostně vedl kupředu, vedl kupředu.

Farseer: Kniha třetí

svazek 2

Robin Hobb Psancem

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Three

ASSASSIN'S QUEST - Volume Two

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1997

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 786. publikaci v roce 2002

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-7174-512-X